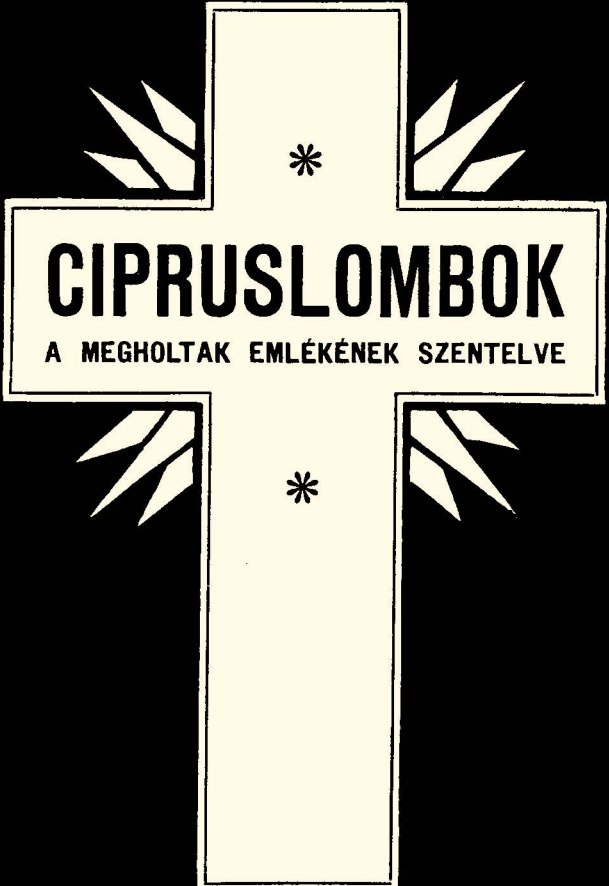

CIPRUSLOMBOK

A MEGHOLTAK EMLÉKÉNEK SZENTELVE

CIPRUSLOMBOK

A MEGHOLTAK EMLÉKÉNEK SZENTELVE

TÖBB JELES SZERZŐ NYOMÁN
EGYBEKÖTÖTTE:

DR SZENTGYÖRGYI JORDÁN KÁROLY
c. apát, szalmári kanonok.

BUDAPEST

Korda R.-T. kiadása, VIII.. Mikszáth-tér 3.

1922

Nihil obstat.

Josephus Tóth
censor.

Nr. 501.

Imprimatur.

Szatmár-Németi, die 3. Aprilis 1921.

Tiburtius
Episcopus.

ELŐSZÓ.

Az ember szívét alig hatja meg jobban valamely ájtatosság, mint az, amelyet a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért végeziünk.

Erre az ájtatosságra az egyház is buzdít bennünket. Ime, november havában mindazok, akik nyilvánosan vagy magányosan a tisztítóhelyen szenvedő lelkek vigasztalására naponként ájtatoskodnak, következő búcsúban részesülnek:

1. Hét évi és hétszer negyvennapig búcsúban november havának minden napján. — 2. Teljes búcsúban e hónap valamelyik, tetszés szerint választott napján, ha azon meggyónnak, áldoznak, valamely templomot vagy kápolnát meglátogatnak és ott a szentatya szándékára imádkoznak. (XIII. Leó. 1888. jun. 17.)

Szeretettel kérem mindazokat, akik e könyvecskéből, melyet a legjelesebb szerzők nyomán állítottam össze, akár a maguk, akár a mások javára lelki hasznot merítettek, foglaljanak engem is, különösen halálom után, imáikba.

A Szerző,

I. RÉSZ.

Elmélkedések a tisztítóhelyről a hó minden napjára.

ELSŐ NAP.

Mindenszentek ünnepe és halottak napja.

Hiszem a szentek egységét.

Édes Üdvözítőnk, mielőtt elhagyta volna a földet, megalapította anyaszentegyházát, hogy általa minden ember üdvözljön. Azért, aki üdvözlőni akar, kell, hogy tagja legyen a Krisztus egyházának, melybe a keresztség által lépünk be. És belépván oda, nemcsak külsőleg egyesülünk az egyház testével, hanem belsőleg is annak lelkével; szóval tagjai leszünk annak az élő testnek, melynek feje Krisztus; — és tagjai maradunk mindaddig, míg a keresztségben nyert kegyelmet valamely halálos bűn által el nem veszítjük! És így ez az egyesülés nemcsak a földi életre szól, hanem kiterjed az a túlvilági életre is; hiszen a halál nem tépi

szét az egyesülés eme kötelékét, hanem még szorosabbá teszi azt, mert természetfeletti módon is összefűz bennünket Krisztussal! Azért az egyháznak a túlvilágon is vannak tagjai, még pedig kétféle tagjai. Olyanok, akik a kegyelem állapotában haltak meg és mint tiszta lelkek már bírják az örök boldogságot. Ezek a dicsőült szentek a mennyországban. És olyanok, akik szintén a kegyelem állapotában haltak ugyan meg, de még nem egészen tiszták, még meg kell tisztulniok minden legkisebb szálaktól, mivel a mennyországba semmi tisztátalan be nem mehet. Ezek a tisztítóhelyen szenvedő lelkek.

Ime, így oszlanak meg az egyház tagjai arra a három osztályra, melyet küzdő, szenvedő és diadalmaskodó egyháznak nevezünk, de amely három egyház mégis csak egy egyházat képez, még pedig a jelen és jövő életben fennálló ama szoros összefüggésnél és szövetségnél fogva, melyet szentek egyességének nevezünk és mely abban nyilvánul, hogy egyiknek lelki javaiban a többi is részesül.

Óh, mily boldogok vagyunk tehát mi, akik a Krisztus egyházához tartozunk; akik az ő mérhetetlen szellemi országának három osztályával szoros egyességben vagyunk! Mily megható csak elgondolni is, hogy a küzdő világ, midőn segítőkezeit a szenvedő világ felé nyújtja, mint kapaszkodik ugyanakkor a diadalmaskodó vi-

lág kezébe! S mint esörgedeznek ekképen egyikről a másikra az ima, az elégtétel, a segélynyújtás, szóval a hit, remény és szeretet erényeinek üdítő forrásai! Innen van aztán, hogy a szentek egyességében senki sincs magára hagyatva; mert ott a lelkek nemcsak a maguk, de a többiek erejét és érdemeit is úgy egyesítik, mint ahogy a mágnes szorosan összetartja egy vasköteg valamennyi ércdarabját! Azért a szentek egyességében senki sem szegény, senki sem alacsonysorsú, ha a világ szemében még olyan volna is! Nem! Ott egyforma mindenki; mert ott egyformán mindenkié a Krisztus és a szentek érdemeinek minden kinese, minden gazdagsága! Ott egyformán mindenkinek olyan a nemessége, mint a Krisztus nemessége, akivel, mint Krisztus egyházának élő tagjai, egy testet képeznek.

És innen van az is, hogy mikor ünnepet ülünk minden szentek tiszteletére, ugyanakkor nem feledkezünk meg a halottakról sem; s hogy a halottak napja mintegy természetes folytatása a Mindenszentnek ünnepének! Sajnos, mások nem így gondolkoznak; nekik a halottak országa a feledés hazája. S ha talán néha mégis megemlékeznek róluk, ez a megemlékezés oly gyöngye, oly gyümölcstelen s oly rövid, hogy alig több, mint maga a feledés! Nem így az egyház! Óh, ez a jóságos anya nemcsak minden nap megemlékezik az oltárnál azokról, akik

vele egyességben haltak meg, hanem külön emléknapot is rendelt ama gyermekei javára, akik még a tisztítóhelyen szenvednek. És ezen az emléknapon anyai szeretetének egész bensőségével kér és felszólít mindnyájunkat, segítsünk azon testvéreinken, akik megelőzván bennünket a halálban, ott szenvednek a tisztítóhelyen! S a halottak is, óh, mily epedve várják ezt a napot, melyen remélik, hogy közbenjárásunkkal végre kiszabadítjuk őket szenvedésük helyéről! Ah, ha csak egyszer is láthatnók, mint szállnak fel Istenhez megdicsőülve a tisztítóhely mélyéből kiszabadult lelkek; ha láthatnók fénytől sugárzó arcuk angyali szépségét, bizonyára mindent megtennénk arra, hogy megmentésükben nekünk is boldogító részünk legyen!

Azért én a szentek közvetítésével ezennel felajánlom a jó Istennek mindazt, ami a mai napon a szenvedő lelkek javára az egész világon végbemegy. Sőt én nemcsak ma, hanem az egész hónapon át az ő sorsukról akarok elmélkedni, rájuk gondolni, velük foglalkozni, értük imádkozni, irgalmasságot gyakorolni, — szóval meg akarok tenni mindent, amivel őket szenvedéseikben megvigasztalhatom, fájdalmaikban megenyhíthetem, — őket a tisztítóhelyről kiszabadíthatom! És évvel a gondolattal fogok kinenni a temetőbe is, hogy sírjaikat felkeressem, őket meglátogassam! Óh, mily szép

szokás is ez a keresztényeknél és mennyire megfelel a szentek egyességéről szóló magasztos hitünknek! De még ennél is többet teszek! Igen; még ma megtisztítom lelkemet a bűnbánat szentségében, hogy holnap, az értük bemutatott szentmisén felajánlhassam az én szent áldozásmat is! Mert jól tudom, hogy csak úgy lesz foganatos egész havi ájtatosságom, ha tiszta szívvel járulok az Isten elé. Oh, segítetek meg ebben Istennek minden szentjei! Könyörögjetek értünk és a tisztítóhelyen szenvedő lelkékért!

Ima. Kérünk Uram, engedd kegyelmesen, hogy mi, akik szenteid érdemeit dicsérjük és magasztaljuk, pártfogásukat és hathatós segítségüket szüntelenül érezhessük. Oh, adj békeséget nekünk; egyházadtól pedig távolítsd el ellenségeinek minden gonoszságát. És vezérelj lépteinket az üdvösség útjára; jutalmazd meg jótevőinket örök javaiddal, a megholt híveknek pedig adj csendes nyugodalmat. Amen!

Miatyánk . . . és Üdvözlégy Mária . . .

Adj Uram, örök nyugodalmat a meghalt híveknek! És az örök világosság fényeskedjék nekik. Nyugodjanak békében. Amen!

Sz. Odiló élettörténetében írja Damiáni sz. Péter, hogy egy aquitániai zarándok Palesztinából való visszatértében azt kérdezte egy vele találkozó remetétől, hogy ismeri-e a Cluny-apátságot és annak apátját, Odilót? A remete igenlőleg felelt a zarándok kérdésére, de viszont kíváncsi volt tudni, hogy miért kérdezé ezt tőle?

Mire a zarándok így szól!: Isten többszöri kijelentéséből tudom, hogy Odiló imáival és jócselekedeteivel, — amit rendtársainak is buzgón ajánlott, — sok szenvedő lelket szabadított már ki a tisztítóhelyről. Kérlek, mondd el ezt a Cluny-apátságban és buzdítsd az ott lakó szerzeteseket, hogy a szenvedő lelkek javára folytassák ezután is a szeretet cme jócselekedetét! S mikor ez Odilónak értésére jutott, annyira fellángolt szívében a szenvedő lelkek iránt érzett részvét, hogy folyton arról gondolkodott, miképpen tehetne értük valami olyast, amivel állandólag segíthetne rajtuk? Elrendelte tehát, hogy ezután az apátsághoz tartozó valamennyi kolostorban szenteljék a Mindenszentek ünnepeére következő napot a meghalt hívek emlékére s azt ima, alamizna, különösen pedig a szentmiseáldozat felajánlásával üljék meg. Odiló cme rendelkezését később az egyház is helybenhagyta és azt az egész keresztény világon kiterjesztette!

MÁSODIK NAP.

Van tisztítóhely. — (Ezt tanítja az egyház.)

Hiszem, hogy van tisztítóhely.
Trienti zsin. 25. ülés.

A kath. egyház azt tanítja, hogy van tisztítóhely s hogy a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken a hívek közbenjárása által, különösen pedig a szentmiseáldozat bemutatásával segí-

teni lehet. S mert ezt az az egyház tanítja, mely az igazság oszlopa és erőssége, azért mi keresztény katolikusok hisszük és valljuk, hogy van tisztítóhely!

Nincs is másképen! Mert az Isten végtelenül szent és igazságos, aki előtt nem állhat meg a legkisebb vétek sem! Hiszen maga mondja, hogy az ítélet napján minden hivalkodó beszédről is számot fognak adni az emberek. (Máté 12., 36.) S innen van, hogy a lélek, habár a kegyelem állapotában költözött is el a földi életből, előbb meg fog vizsgáltatni, ha egészen tiszta-e, ha nem terheli-e bár legkisebb hiba s az ezután járó vezeklés, vagy nem terheli-e már megbocsátott bűneinek hátralevő büntetése; mert különben az igazságos Isten úgy tesz vele, amint az arannyal és ezüsttel tesznek, hogy megtisztítsák a salaktól, — tűzbe veti, — s csak mikor már megtisztult, akkor bocsájtja boldogító színe elé!

Am, amilyen végtelenül szent és igazságos az Isten, épp olyan végtelenül jó és irgalmas is egyszersmind. S ha szentségénél fogva kénytelen igazságot gyakorolni a lelkeken, irgalmát sem vonja meg tőlük! És milyen csodálatos! Irgalmának gyakorlását reánk bizza. mikor kezünkbe tette le annak eszközét! Óh, mily isteni gondolat! Az isteni irgalom és kegyelem mily határtalan jósága ez! Hát lehet-e olyan keresztény, aki ne tenna eleget az irgal-

mas Isten ezen intézkedésének? És van-e olyan, aki no igyekeznék buzgó szívvel felhasználni azokat az eszközöket, amelyeket azért bocsátott Isten az ember rendelkezésére, hogy vele a szenvedő lelkek helyett eleget tegyen az ő igazságának, lefizesse hátralevő adósságukat, kiszabadítsa őket a tisztítóhely fogságából!

A szentírásban olvassuk, hogy a zsidó nép azt követelte Árontól, készítsen nekik bálvány-szobrot. S midőn Áron e célra legdrágább kincsük feláldozását kívánta tőlük, ők a legkészségesebben eleget tettek kívánságának! A férfiak csakhamar előhozták és felajánlották arany- és ezüstitárgyaikat; az asszonyok és leányok nyakékeiket, fülbevalóikat, gyűrűiket, karpereceiket és minden egyéb drágaságaikat! És miért? Egy undok bálványért! És mi nem tudnánk áldozatot hozni azokért a szegény lelkekért, akik Istennel és velünk oly szoros összeköttetésben vannak? Akik irántunk itt a földön oly őszinte szeretettel voltak, velünk oly sok jót tettek, bennünket gondoztak, ápoltak? Mi nem tudnánk áldozatot hozni azért, hogy lelküket kimentsük a tisztítóhelyről, hol távol az Istentől kimondhatatlan kínokat szenvednek; s hogy odajuttassuk őket az Isten trónja elé, ahová úgy kíváncsoznak? Pedig még nem is legdrágább kincsünket kell feláldozni értük, hanem csak azt, ami nekünk igazán kevésbe kerül, amilyen az ima, a böjt, az

alamizsra, a szentmiseáldozat, szóval az irgalmasság mindazon lelki és testi cselekedete, melyet a kegyelem állapotában, jószándékkal vittünk végbe, s mely az Isten előtt igen nagy értékkel bír! És ilyen könnyű áldozatot sem tudnának meghozni egy nemes és szent cél érdekében, mely annyi vigasztaló és boldogító öntudatot ad a léleknek?

Oh, dehogyan nem! Én legalább még ma felté-
 • szem magamban, hogy a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért mindent megteszek, ami csak tőlem telik! Sőt ezennel felajánlom értük a szeretet hősiességében való gyakorlását is! Vagyis felajánlom értük, míg csak élek, valamennyi cselekedetemnek elégtételi részét és felajánlom értük az értem végzendő jócselekedeteknek is az elégtételi részét! Hadd legyen mind az övék!... És mikor ezt teszem, cívvel nem akadályozok meg senkit abban, hogy jámbor gyakorlatait szokása szerint elvégezze; nem akadályozom meg az áldozó papot, hogy a szentmisét mások szándékára bemutassa, sem senkit, hogy önmagáért, szüleiért imádkozzék; mert minden cselekedetnek csak az elégtételi részét ajánlottam fel. Az érdem, az ima gyümölcse úgyis megmarad nekünk, mert azt másokra átruházni nem is lehet! Különben sem veszt el az semmit, aki Istenért és azokért hoz áldozatot, akiket ő legbensőbbben szeret!

(A szeretetnek hőslelkű munkáját XIII. Be-

nedek VI. és IX. Pius pápák nagyon ajánlják és következő kegyelmekkel látták el:

1. Az áldozó papok, akik azt felajánlják, az év minden napján személyes oltárváltással bírnak.

2. A hívek pedig tetszés szerinti napon, föltéve, hogy megáldoznak, valamely templomot vagy nyilvános kápolnát meglátogatnak s ott a szentatya szándékára imádkoznak, teljes bűcsút nyernek, melyet azonban csak a szenvedő lelkek javára fordíthatnak.

3. Hasonlóképen teljes bűcsút nyernek minden hétfőn, ha a szenvedő lelkek javára szentmisét hallgatnak, valamely templomot meglátogatnak és a szentatya szándékára imádkoznak. IX. Pius pápa még azt is kijelentette, hogy ilyen érvénnyel bír a vasárnapi szentmise is, ha hétfőn nem lehetünk jelen a szentmisén. (1854 nov. 18.)

4. Mindazon bűcsúkat, melyek eddig engedélyezve lettek, vagy ezután fognak engedélyeztetni, a szenvedő lelkek javára fordíthatják habár nem is erre a célra lettek engedélyezve. (IX. Pius 1852 szept. 30.)

Megjegyzendő még, hogy ez a felajánlott hős cselekmény bűn terhe alatt nem kötelező; s hogy az ezzel egybekapcsolt bűcsúkból részesüljünk, nem szükséges azt szóval kifejeznünk, elég, ha csak bensőleg ajánlottuk fel.)

Ima

a szeretet hőselekkü cselekményének felajánlására.

Meenyei Atyám! Jézus és Mária érdemeivel egyetemben felajánlom neked a tisztítóhelyen szenvedő lelkek javára életem minden elégtételi cselekményét és felajánlom mindama cselekményeket, melyeket halálom után értem fel fog-nak ajánlani. És leteszem mindezeket a boldogságos és szeplőtelen Szűz Mária legtisztább kezeibe, hogy fordítsa ama lelkek javára, akiket bölcsesége és anyai szeretete legelőször óhajt a tisztítóhelyről kiszabadítani. Fogadd, Istenem, kegyesen e felajánlásomat és engedd, hogy általa naponta öregbedjem kegyelmedben. Amen!

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy . . . Adj Uram, stb.

Sz. Malakiás élettörténetében azt írja sz. Bernát, hogy abban a kolostorban, amelyben ő is élt, egyszer arra szólították fel a szerzeteseket, mondja meg kiki, hol és mikor kívánna meghalni? A válaszok, természetesen nagyon különbözők voltak. Malakiás először nem akart válaszolni a kérdésre, de mikor nagyon sürgették, így szólt: „Tehát, ha nem itt halok meg, akkor legszívesebben Clairvauxban és nov. 2-án kívánnék meghalni.“ Ugy is lett! Mikor ugyanis Ödön pápához utazott, egészen véletlenül és terve ellenére október közepén Clairvauxba érkezett, hol 18-án megbetegedett. A rendtársak szinte vetekedve ápolták; de ő így szólt hozzájuk: „Írántatok való szeretetből mindent megteszek, amit javamra jónak láftok. Am abban

hiába fáradtok, hogy engem életben tartsatok.” S dacára annak, hogy ápolói teljesen reméltek felépülésében, mert nem volt semmi okuk az aggodalomra, ő csak így folytatta: „Ez évben Malakiásnak meg kell halnia. Ime, már közeledik is a nap, melyet, mint tudjátok, halálom napjául választottam. S ebben nagy vigasztalásomra szolgál az, hogy azon a napon az élők sokat szoktak tenni a halottakért!” Majd részesülvén a haldoklók szentségében s magát társait imáiba ajánlván, éjjel után meghalt, 1148 nov. 2-án, életének 54. évében!

HARMADIK NAP.

Van tisztítóhely. — (Igazolja a Szentírás.)

Szent és üdvösséges gondolat
a halottakért imádkozni, hogy
bűneiktől feloldoztassanak. —
Makkab. II. k. 12, 46.

A makkabeusok háborúi alkalmával történt, hogy több katona elidegenített egyes tárgyakat a bálványoknak szentelt áldozati adományokból, pedig a törvény szigorúan megtiltotta azt a zsidóknak. Mikor ezek a katonák a harctéren mind elesetek és ruháikban megtalálták az elidegenített tárgyakat, ime azonnal tudták, hogy mi volt oka haláluknak!

Az elesettek mindenesetre vétkeztek; azzal azonban mégis lehetett őket menteni, hogy talán nem ismerték a törvényt, vagy megbánták

vétküket, tehát jámborul haltak meg. Azért Judás, a makkabeusok vezére, ki nagy tiszteletben tartotta atyái vallását, gyűjtést rendezett és tizenkétezer gira ezüstöt küldött Jeruzsálembe oly célból, hogy ott a meghaltak bűneiért áldozatot mutassanak be, jól és isteniesen gondolkodván ugyanis a feltámadásról! Látható ebből, hogy a zsidóknál szokásban volt imádkozni és áldozatot bemutatni a halottakért és pedig azért, mert hitték, hogy ezzel segíthetnek rajtuk! És ime, a szentírás nem ítéli el ezt a hitüket, sőt mintegy rányomja arra az igazság pecsétjét, amikor hozzá teszi: „Azért szent és üdvös gondolat a halottakért imádkozni, hogy bűneiktől feloldoztassanak!” És ebből ismét következik, hogy igenis, vannak a halottak közt olyanok, akik még bűnökkel vannak terhelve, de ezen bűneiktől ima által, áldozat által még megszabadíthatók! Ezek közé, természetesen, nem számíthatók azok a boldogok, akik mentek lévén minden bűntől, már a mennyországban vannak; de nem számíthatók azok az elkárhozottak sem, akik bűneik miatt menthetetlenül a pokolba vettek! Szükségképen kell tehát lenni még egy harmadik helynek is, ahol lehetséges a kisebb bűnöktől való megtisztulás! És ime, ez a tisztítóhely!

A szentírásban nincs egyetlen egy szó sem, amely ellenkeznék ezzel a hittel! Pedig bizonyos, hogy Krisztus és az apostolok ismerték

e hitet, s ha az minden alapot nélkülöz-
 merő babona lett volna csak, akkor ők, akik
 oly sok tévelyt és az egyes vallásfelekezetek
 oly sok hamis hagyományát megcáfolták, bi-
 zonyára a téves hit ellen is felléptek volna!
 Igen! Ők azt nem hagyták volna szó nélkül
 már csak azért sem, nehogy hallgatásukkal
 mintegy jóváhagyjanak egy tévelyt, egy babo-
 nát! Nem! Nekik ez esetben teljes erővel kel-
 lett volna fellépniök és pedig annál inkább,
 mert előre láthatták, hogy ez a szokás és hit át
 fog merülni a kereszténységbe is, ami aztán
 megmételyezi az egyházat! Am, ők ezt nem
 tették; ezt a hitet soha el nem ítélték s efelett
 való nemtetszésüknek legkisebb jelét sem ad-
 ták! Sőt ellenkezőleg:

Krisztus és az apostolok több olyan nyilat-
 kozatot tettek, amelyek egyenesen a tisztító-
 helyre vonatkoznak, s melyeket már a legré-
 gibb szentatyák és a legnagyobb keresztény tu-
 dósok is így értelmeztek! Ime, egy alkalom-
 mal így szólt Krisztus: „Egyezkedjél meg ha-
 mar ellenkeződdel, míg az úton vagy vele,
 netalán ellenkeződ átadja téged a szolgának
 és tömlőcbe vettessél. Bizony mondom neked,
 ki nem jössz onnan, míg le nem fizeted az
 utolsó fillért.“ És mit akart ezzel mondani az
 Ur Jézus Krisztus? Nemde azt, hogy okosabb
 dolog még az életben kiegyezni, rendbe-
 hozni tartozásodat, nehogy az élet után annak

az igazságos bírónak essél kezébe, aki oda fog vetni téged a börtönbe, ahonnan ki nem szabadulsz addig, míg csak az utolsó fillért is le nem fizetted! Ha pedig ez nem így volna, akkor mi célja volt Krisztusnak avval a hasonlattal, ahol az az adós, az a bűnös, aki az élet utána abból a börtönből, ahol adósságaiért megszenvedett, — ahol bűneiért megvezekelt, — végre kiszabadul! A szentírás eme szavaiból Tertullian, Origenes, sz. Cyprián, sz. Jeromos, sz. Ambrus, sz. Hilár... mind a tisztítóhelyről szóló tant olvassák ki! Egy másik alkalommal pedig ezeket mondta Krisztus: „Ki a Szentlélek ellen szól, nem bocsáttatik meg neki sem e világon, sem a jövőn.” (Máté, 12. 32.) Vagyis a szentírás eme szavai szerint vannak olyan bűnök, amelyek letörülhetők a jövő életben, a tisztítóhelyen! S éppen ezért sz. Agoston, vagy sz. Gergely, sz. Izidor, sz. Bernát, tisztelendő sz. Béla és mások Krisztus eme szavait szintén a tisztítóhelyre vonatkoztatják!

Szent Pál apostol pedig ezeket írja a korinthusiakhoz intézett első levelében: „Más alapot senki sem vethet azonkívül, mely vettetett, mely a Krisztus Jézus. Ha pedig valaki ez alapon épít, aranyat, ezüstöt, drága köveket, fát, szénát, pozdorját, kinek-kinek munkája nyilvánvaló lesz; mert az Ur napja kimutatja azt, mivel tűz által fog kijelentetni; és minő kinek-kinek munkája, a tűz próbálja meg.

Akinek munkája, melyet arra épített, megmarad, jutalmát veszi. Akinek munkája megég, kárt vall; ő maga ugyan még üdvözülni, de úgy, mint tűz által.“ (I. Korint. 3., 11.) Az apostol itt arról a tűzről beszél, mely az élet után fog bekövetkezni, mely nemcsak vizsgál, de emészt is, mely nemcsak megvilágítja a tetteket, hanem az egyént is úgy érinti, hogy kárt vall, tehát szenved! Vagyis az emberre nézve olyan siralmas állapotról van itt szó, melyben tűz által megtisztítatván, boldog lesz! A szentatyák így értették a szentírás eme szavait és így is értelmezték; sőt így értette és így értelmezte azt a florenci zsinat is!

Azért Uram! én a kath. egyházzal egyetemben hiszem, hogy van tisztítóhely! Hiszem pedig azért, mert te jelentetted azt ki, aki örök bölcsesség és csalhatatlan igazság vagy!

És mennyi vigasztalás van e hitben! Hiszen ha csak mennyország és pokol volna, mily borzasztó volna a halálon való gondolat! Mert ki olyan igaz, hogy halála után azonnal bejut a mennyországba, ahová csak az egészen tiszták léphetnek be? Óh, voltak a halandók közt akárhányan, akik a keresztségben nyert ártatlanságukat mindvégig megőrizték és még sem merték avval biztatni magukat, hogy bejutnak a mennyországba; sőt ellenkezőleg, mindig féltek és remegtek az ítélettől! És voltak olyanok is, akik nagyon szigorú életet éltek, akik

teljes életükben bűnbánatot tartottak és még sem voltak biztosak abban, hogy szeretetre, vagy büntetésre méltók-e? De mint féltek és remegtek volna még akkor, ha hitük nyomán nem tudták volna, hogy van tisztítóhely? És nekem, — óh, mint kellene nekem félnem és remegnem, aki nem éltem olyan ártatlanul, — aki nem gyakoroltam annyi bűnbánatot, aki olyan lágymeleg vagyok az ájtatosságban, olyan rest és hanyag a jócselekedetek véghezvitelében, s oly gyenge a gonosz kísértések leküzdésében! Míg így még mindig megvan az a reményem és vigasztalásom, hogy ha gyarló és bűnös ember vagyok is, a jelen élet után van még számomra olyan hely a másvilágon, ahol eleget tehetek bűneimért az Isten igazságosságának s ekként érdemessé lehetek a mennyországra! Óh, mert nálad van, Uram, az irgalmasság és bőséges nálad a megváltás! (Zsolt. 129., 7.)

Ima. Minden hívőnek teremtető és megváltó Istene! Bocsásd meg szolgálóid és szolgálóid lelkének minden vétkét, hogy amely engedelmet mindig óhajtottak, azt ájtatos könyörgések által megnyerjék. Ki élsz és uralkodol mindörökké. Amen.

5 Mi Atyánk ... és Üdvözlégy ... Adj Uram stb.

Paulai szent Vince mindig sokat fáradt abban, hogy segítsen a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken. S övéit is gyakran buzdította arra.

hogy úgy tekintsék őket, mint Krisztus testének élő tagjait; hiszen ők is bírják kegyelmét s egykor bizonyára részesei lesznek dicsőségének is; azért szeressük őket és segítsük tehetségünk szerint! Ő különben gyakran imádkozott és sokszor bemutatta értük a szentmisét. És ugyanezt meghagyta kongregációja többi papjainak is. Sőt miként a szentlázári sekrestyés mondotta, igen gyakran misézett azokért a szegény lelkekért, akik már régóta szenvednek a tisztítóhelyen, s akikért senki sem könyörgött különösen. Intézete házaiban pedig behozta azt a jámbor szokást, hogy: „A mélységből kiáltok hozzád“ kezdetű zsoltárt (129.) mindennap elmondják közösen!

NEGYPEDIK NAP.

Van tisztítóhely. — (Bizonyítja a szent hagyomány.)

A kath. egyház az atyák régi hagyományai alapján tanította, hogy van tisztítóhely. Trid. 21, 25.

Tagadhatatlan tény, hogy amint mi s velünk együtt a világon élő összes katolikusok imádkozunk a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért, úgy imádkoztak értük szüleink és elődeink is. Am megvolt ez a szokás a 16. században is; mert különben a trienti zsinat az ellenkező tév-tant nem kárhoztatta volna. Sőt imádkoztak a lelkekért a 14. és 12. században is, amit igazol a

husszíták és valdensiek elítéltetése Konstancban és a lateráni zsinaton, Rómában. De még előbbre is mehetünk! Ime, sz. Ágoston az 5. században általánosnak mondja a halottakért való imádkozást; s ugyanazt mondják arany-szájú sz. János, sz. Epifánus és többen a szent-atyák közül. A 4. században pedig sz. Cyrill, jeruzsálemi pátriárka így szól: „Mi imádkozunk azokért, akik közülünk elhaltak; mert meg vagyunk győződve arról, hogy az értük bemutatott áldozat s az evvel egybekapcsolt ima jótékonyan hat lelkükre.” Míg sz. Jeromos megdicséri Pammachus római pátriciust azért, hogy nem csupán rózsákat és virágokat hintett elhunyt nejének, Paulának sírjára, amit különben mások is megtettek, hanem arra is gondolt, hogy alamizsrálkodásokkal enyhítse annak lelkét. Sőt Tertullián a 2. századból így ír: „Mi évenként egy napon áldozatot mutatunk be a megholtakért.” És evvel azt is elárulja, hogy Afrikában már ezeitől megvolt a halottak emlékűnepe!

Aki pedig azt kérdezné, hogy tulajdonképen honnan veszi ez a szokás eredetét, annak megfelel nisszai sz. Gergely, amidőn állítja, hogy ez a szokás a Jézus első tanítványaitól származik! A Jézus első tanítványai pedig, mint tudjuk, maguk az apostolok voltak. Azért mondja arany-szájú sz. János: „Nem ok nélkül rendelték el az apostolok, hogy a szent titkok meg-

ünneplésekor a halottakról is megemlékezzünk. Ők ugyanis nagyon jól tudták azt, hogy a leleknek abból nagy hasznuk van.” Igen, így tudták; s ha másképen tudták volna, akkor ezek a tudós és kitűnő férfiak bizonyára azt is megmondták volna! Különben, amint mi olvassuk a mostani, úgy olvasták ők is az akkori apostoli rendeleteket s ezek között a következőt: „Gyülekezzetek össze a temetőhelyeken, olvassátok a szent könyveket, énekeljetez zsoltárokat az Urban elhunyt testvéreitekért és mutassátok be értük a szent áldozatot.”

A halottakért való imádság és áldozat azonban még ennél is régibb keletű. Mert már Krisztus előtt is szokásban volt a zsidóknál a megholtakért imádkozni és áldozatot bemutatni! Igazolja ezt a már előbb is idézett tény, hogy Judás, a makkabeusok vezére, 12.000 ezüst girát küldött Jeruzsálembe oly célból, hogy ott a harcban elesett vitézekért imádkozzanak és áldozatot mutassanak be. Ezt pedig bizonyára nem tette volna, ha az nem lett volna szokásban, vagy ha ilyesmiről soha sem hallott volna! De igazolja ezt az is, hogy a zsidóknál mai napig is megvan ez a szokás. Ime, imakönyveikben ott van a halottakért elmondandó ima; zsinagógáikban ott van az a kis tábla, melyre azoknak az elhaltaknak nevét szokták felírni, akikért bizonyos napokon imádkozni fognak! Ugyanezt igazolja még az is, hogy a zsidó gyer-

mekeknek elhalt atyjukért kötelességük a Kadis nevű imát egy éven át naponként elvégezni!

A meghaltakért tehát már Krisztus előtt is imádkoztak! És ezt sem Krisztus, sem az apostolok nem kárhoztatták, még egy szóval sem helytelenítették! Mi legalább erről semmit sem tudunk!

A szent hagyományokból tehát megállapítható, hogy a megholtakért már a legrégibb idő óta imádkoztak! Ha pedig imádkoztak, akkor hitték is, hogy van tisztítóhely! Mert máskülönben kikért imádkoztak volna? Talán a pokolban levő elkárhozottakért, akiknek állapota javíthatatlan, változhatatlan s akikért éppen azért hiába való minden imádság! Vagy a mennyországban lakó igazakért, akik már elérték végcélukat, bírják az Istent, az örök boldogságot, akiknek nincs már szükségük a mi segítségünkre, imádságunkra? Nem! Ők csakis azokért imádkoztak, akik egy bizonyos közép-helyen vannak, ahonnan kiszabadíthatók! És ez az a hely, amelyet mi tisztítóhelynek nevezünk!

Van tehát tisztítóhely! És ez a tudat, óh mily vigasztaló nekem; mennyi reménnyel tölti el lelkemet! Mert bár igaz, hogy az Isten iránt való tökéletes szeretet eltöröl minden bűnt s az ezzel járó büntetést; de ki az a szerencsés, akiben megvan ez a tökéletes szeretet? Ime, Uram! én még csak most gondoltam arra, hogy

bűnbánatot tartok, s ha hirtelen halnék meg s te nem segítenél rajtam, ugyan mi lenne velem? Óh, adjunk hálát az Urnak; mért jó, mert irgalma örökkévaló! (Zsolt. 106.)

Ima. Uram! ki megbocsátsz a bűnösnek, ki üdvözíteni akarod az embereket, óh, engedd, kérünk, hogy testvéreink, rokonaink és jótévőink, kik ez életből már elköltöztek, a boldogságos Szűz Mária hathatós közbenjárása által bejussanak szenteid társaságába, az örök boldogságba, hol élsz és uralkodol örökké. Amen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy . . Adj Uram stb.

Sz. Agostonnak „Vallomások” című könyvéből nem lehet minden megilletődés nélkül olvasni a következő sorokat, melyeket anyja, sz. Monika halála alkalmából írt:

„Mikor testvérem annak az óhajának adott kifejezést, vajha anyánk hazájában és nem idegen helyen halna meg, reá nézett anyánk és tekintetével megfeddvén őt, így szólt hozzánk: „Ott temessétek el azt a testet, ahol akarjátok; emiatt ne aggódjatok! Egyre azonban kérlek titeket, emlékezzetek meg rólam az Ur oltáránál.” Anyánk meghalt; s mi holtteste mellett beemeltük megváltásunk áldozatát és imák közt a földbe tettük!” Agoston ezután fájo szívével Istenhez fordulva, így imádkozott: „Most pedig arra kérlek Istenem, hogy eltekintvén anyám jócselekedeteitől, melyekért örömmel mondok hálát neked, bocsásd meg

az ő bűneit. Óh, hallgasd meg esdeklésemet az Ur Jézus Krisztus érdemeiért, ki, hogy orvosolja sebünket, meghalt értünk a keresztfán s most jobboldon ülve, könnyörög értünk. S mert tudom, hogy anyám gyakorolta az irgalmasságot és szívből megbocsátott azoknak, akik elcselelték, azért bocsásd meg te is az ő bűneit! Bocsáss meg neki, óh Uram! Kérlek, bocsásd meg neki s perbe ne szállj vele! Szárnyalja túl irgalmad szigorú ítéletedet! Hiszen te irgalmasságot ígértél az irgalmasoknak. . . . Óh, én hiszem, hogy amiért most könnyögök, azt te már meg is cselekedted . . . ; ő ugyanis, midőn már közel volt halála, nem arra gondolt, hogy díszes legyen temetése s fűszerek közé helyezzék; azt sem kívánta, hogy hazájában legyen sírja s nagyszerű emléket állítsunk neki. Nem! Ő csak azt az egyet kívánta, hogy emlékezzünk meg róla az Ur oltáránál, ahol szakadatlanul szolgált neked; mert jól tudta, hogy ott az a szent áldozat mutattatik be, mely eltörli a vétkeket!“ Végre arra kéri könyvének olvasóit, emlékezzenek meg ők is az oltárnál anyjáról, Monikáról és atyjáról Patriciusról, hogy minél többek imája esdje ki azt, ami anyja utolsó kívánsága volt.

ÖTÖDIK NAP.

Van tisztítóhely. — (Elfogadja a józan ész.)

Nem megyen a mennyországba
semmi fertőztetett. Jel. k. 21, 27.

Kétségtelenül igaz, hogy a bűnnel beszeny-
nyezett lélek nem egyesülhet az Istennel, aki a
legtisztább szentség! Nem egyesülhet vele a
bocsánatos bűnnel terhelt lélek sem! Mert a bo-
csánatos bűn, ha nem is okozza a lélek halálát,
annyira mégis megfertőzteti azt, hogy ettől is
meg kell előbb tisztulnia, hogy a legtisztább
lénnel, az Istennel egyesülhessen!

Ugy van! A bocsánatos bűn még nem elpár-
tolás az Istentől, de azért mégis bizonyos ellen-
szegülés és szembeszállás az az Isten akaratával
és tekintélyével. S ezért a lélek elégtétellel tar-
tozik, amely azonban semmiesetre sem lehet a
pokol örök büntetése! Avagy Isten előtt nem
volna különbség az emberi gyarlóságból szár-
mazó kis vétségek és a komoly megfontolással
elkövetett nagy bűnök között? Szóval úgy
büntesse Isten, például a haragnak azt, a pusztán
szavakban megnyilvánuló kifakadását is,
mint ahogy bünteti az apagyilkosnak ugyan-
csak abból származó szörnyű tettét! . . .

Nem, ez nem lehet! Ez ellenkeznék a józan
ésszel! Azt azonban nagyon is megérti a józan
ész, hogy aki súlyos bünt követett el, aki bünt-
bűnre halmozott, ha meg is bocsáttattak bűnei,

ha csupa irgalomból el is engedtettek örök szenvedései, legalább ideiglenesen mégis vezekljen; elkövetett bűneiért legalább így tegyen eleget az Isten igazságának, melyet az megkövetel!

Még jobban megértjük az isteni igazság eme követelését, ha összehasonlítjuk a világból elköltözött töredelmes bűnöst az Isten valamely hű szolgájával. Ime, az egész életét imádságban, jócselekedetekben töltvén el, folyton csak arra törekedett, hogy kiérdemelje az Isten tetzését. Míg amaz, megutálta ugyan bűnös életét, megtért végre az Istenhez, azonban napjait előbb mégis a világ, a test, a sátán szolgálatában fecsérelte el! — Vajjon ez esetben nem fogja-e helyesnek találni a józan ész, ha ezek sorsa, legalább ideiglenesen nem lesz egyenlő a más-világon; ha annak a töredelmes bűnösnek legalább ideiglenesen vezekelni kell bűneiért a tisztítóhelyen? S éppen ezért tisztítóhelynek a józan ész szerint lenni kell!

Igy tartották ezt különben a legrégibb korban élő nem keresztény népek is! Hiszen nemcsak a zsidók, de a görögök és rómaiak is úgy vélekedtek, hogy a bűnökkel beszenneyezett lelkék, e földi élet után mindaddig bizonyos szomorú állapotban maradnak, míg csak meg nem tisztultak s képessé nem váltak arra, hogy bejuthassanak a boldogok honába! Így gondolkodott Homer, Plátó, Cicero s a régi pogánykor

valamennyi nagy elméje! Innen van aztán, hogy minden népnél találunk áldozatot, imát a megholtakért. Amiből megint önként következik, hogy ez a hit teljesen megfelel az emberi észnek; mert különben nem volna megfeythető, miért találkozunk vele mindenütt! Sőt a pogány vallás kicsapongásai közt úgy tűnik fel az, mint-valami ősi hagyomány, mint az emberi nemnek kijelentett olyan hitigazság, mely megmenekült abból a hajótörésből, melyet az igazság a bűn miatt szenvedett!

De különben is a legszebb összhangzásban van az ésszel ez az igazság, mely az életkapcsot kiterjeszti még a síron túlra is. S mikor összefoglalja magában az igazságnak, a méltányosságnak, a szeretetnek mélységes gondolatait, mily hatalmas indokul szolgál az erényre is! És emellett mennyi vigasztalást nyújt a haldoklónak; mint enyhíti a halál keserűségét, s minő gyógyító balzsamot csepegtet a dobogni már-már megszünő fájó szív ama sebére, melyet a végső elválás nehéz órája okoz! — Óh, ha mindezeket elgondolom, mily sötét, mily rideg akkor nekem az a hit, mely azt tanítja, hogy a síron túl megszűnt a szeretet, hogy megszakadt a baráti frigy fonala azok közt, kik minket megelőztek a halálban s köztünk, kik egy rövid ideig még hervadó virágokat hintünk sírjaikra!

Ellenben, mily édes és vigasztaló a haldok-

lóra az a tudat, hogy ha reá borul is a halál sötét éjszakája, mikor többé már nem munkálkodhatik, szerettei, azok, kiket az életben itthagzott, azok nem fognak róla megfélekezni; azok munkálkodni fognak helyette, azok megfogják enyhíteni és meg fogják rövidíteni szenvedéseit! Ám reánk is megható és vigasztaló az, hogy van módunk, van hatalmas eszközünk arra, hogy elhalt kedveseink iránt, kiket a könnyörtelen halál mindig korán ragadt el tőlünk, bármikor kimutathatjuk és igazolhatjuk soha meg nem szünő szeretetünket és hathatós részvétünket! Abban pedig, hogy az elválás fájdalma még az istentelent is letérdelni készíti drága halottjának koporsójánál s önkéntelenül is inát rebegnek ajkai az elhunyt nyugalmaért és boldogságáért, abban azt az igazságot látjuk beigazolva, hogy az ember lelke már természeténél fogva mégis csak keresztény!

Ime, mily kedves és bámulatraméltó az a hitigazság, hogy van tisztítóhely! De egy század előtt sem lehet az kedvesebb és bámulatraméltóbb, mint éppen a jelen század előtt, mely oly nagyra van az ő humanitásával, barátságával, emberszeretetével! Hiszen, mi szélesítheti ki jobban a szeretet határát, mint a tisztítóhelyben való hit, mely a szeretet legszebb, legjótékonyabb kötelékével fűz egybe bennünket nemcsak az élőkkel, hanem az Urban elhunyt kedveseinkkel is! S éppen azért, ha azt

az igazságot, hogy van tisztítóhely, nem nyilatkozta ki maga az Isten, úgy századunknak kellene azt felfedezni, mint a legszebb és legnagyobb igazságot!

Milyen boldogok vagyunk tehát mi, akik annak az egyháznak vagyunk tagjai, mely nem feledkezik meg rólunk még a halál után sem; mely hűségesen megőrzi emlékünket és szüntelenül felújítja azt a hívek szívében; mely mindennap megemlékszik rólunk a szentmisében s a Megváltó vérének mindaddig oda helyezi Isten és lelkünk közé, míg csak meg nem tisztulunk, míg csak nem leszünk méltók arra, hogy felvétessünk a diadalmas egyház boldog tagjai körébe!

Ima. Kérünk téged, Uram, légy állandó kegyességgel és irgalommal szolgálóid és szolgálóid lelkei iránt s add, legyen örökké üdvhozó reájuk az a tudat, hogy míg éltek, tebenned hittek és tebenned reméltek. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Ámen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy . . . Adj Uram stb.

Stuart Mária, az ártatlanul halálraítélt királynő, mikor kivégzése előtt nem engedtek hozzá papot, így szólt: „Megfoszthattok hitem utolsó vigasztalásától, de nem foszthattok meg hitemtől. Drága szent hitemtől, hogy a halál sem választ el az egyháztól, a szentek egyességétől, mely a közös hit imáival s a közös áldozat malasztjaival elhunytjait is átkarolja s melynek

szeretetszövetségét se vérpad, se halál szét nem tépheti!

HATODIK NAP.

Miért kell szenvedni a tisztítóhelyen?

Ki megy fel az Ur hegyére?
Vagy: ki fog állani az ő szent helyén? Az ártatlan kezű s a tiszta szívű. Zsolt. 23, 3.

A mennyországba jutni annyi, mint felszállani az Istenhez, s vele örökre egyesülni; annyi, mint osztozni az ő dicsőségében s ekként a megdicsőült lélek szentségének képét vissz sugározni a mennyország fényében! Mert minden üdvözült lélek visszfényo annak a szentségnek, melyet Istentől merített; s így annál dicsőbb, annál tündöklőbb, minél nagyobb volt már itt a földön erénye, érdeme, szentsége!

A ragyogó mennyei fény körében, természetesen, nem foglalhat helyet a legcsekélyebb bűn, a legcsekélyebb árnyék sem! Ott teljesen mocsoktalannak kell lenni a léleknek, hogy tisztán sugározhassa vissza az Isten szentségét! Éppen azért, azt a szívet, melynek valamely legkisebb porcikája még nincs teljesen összhangban az Isten szeretetével, melynek emberi szemmel fel nem fedezhető legtitkosabb redőiben még ott lappang valamely nem egészen tiszta földi érzelem; azt a lelket, melyre még mindig ráborul bizonyos mulasztásnak,

bizonyos gondatlanságnak a homálya, minők-től még az igazak sem mentek, s amelyek még mindig éktelenséget, sebet ejtenek rajta: azt a szívet, azt a lelket, ha fájdalommal is, ha fáradsággal is, de meg kell előbb gyógyítani, éktelenségétől meg kell tisztítani, mielőtt eljuthatna oda, „ahova semmi fertőztetett nem fog bemenni!“ (Jel. k. 21., 27.)

És ha ez így van, hát nekem nem kell-e rettegennem attól a szigorú tisztítóhelytől? Hiszen mennyi hiány és mennyi fogyatkozás van az én életemben? Mennyi ott az önszeretet, a türelmetlenség; mennyi a hiuság, az érzéki örömek hajhászása? És az a sok meggondolatlan beszéd, haszontalan időpazarlás; az imában való szórakozottság, — az a sok-sok hanyagság, melyekre nem is ügyelek, melyek miatt nem is aggódom, s melyeket még akkor is elkövetek, amikor különben valami jót cselekszem!?

Ah, mi lenne velem, ha lelkem ilyen hibákkal, mocskokkal beszennyezve jelennék meg az Isten ítélőszéke előtt? Vajjon az Istennek, ki végtelenül tiszta, ki előtt, — mint Jóbnál írva van (9., 3.) — senki sem igaz, nem kellene-e így kiáltani felém: Lefelé, lefelé! te szennyes lélek! Menj, tisztítsd meg előbb magadat a lángokban; mert keveset fáradoztál azon, hogy győzedelmeskedjél önmagad felett és elkerüld a legkisebb hibákat is! És én? Óh, mint fogok én majd panaszkodni akkor, hogy oly csekély volt

buzgalmam és ily szigorúan kell bűnhődnöm mostani restségem és hanyagságom miatt!

De nemcsak ezekért a különben bocsánatos bűnökért kell szenvedni a tisztítóhelyen, hanem szenvedni kell ott még a bűn hátralevő s le nem rótt elégtételei miatt is! Az ugyanis még nem elég, hogy halálakor az ember ment legyen minden, legkisebb büntől; mert az Isten számon kéri egész életünket s azt is, hogy megbocsátott bűneink ideiglenes büntetéseért elvégeztük-e a földön a megfelelő elégtételt?

Mert — mint szent hitünk tanítja, — a gyónásban megbocsátott bűnök után is maradhatnak fent ideiglenes büntetések, melyekért eleget tartozunk tenni az Isten igazságosságának. S ha a lélek ezen büntetéseket a földön le nem róta, s így még hátralevő ideiglenes büntetések terhével lép az Isten ítélőszéke elé, akkor az örök bíró kénytelen őt odavetni az adósok börtönébe, honnan nincs addig szabadulás, míg az utolsó fillért is meg nem fizette! (Máté 5., 25.)

És ez a büntetés ugyancsak súlyos lehet különösen azoknál, akik bár sokat vétkeztek, de vétküikért semmi elégtételt sem teljesítettek. De különben is, hányszor, óh, hányszor, mily hiányosak az emberi elégtételek! Hiszen sokszor nem is ismerjük minden vétkünket, nem bánjuk meg kellőleg azokat; s az elégtételnél is, ah, mennyi hiba csúszhatik be! S ezekért nem kell-e vezekelnünk? S ha igen, hát

miért nem teszem azt most, itt e világon, ahol oly könnyen lehet eleget tenni ama büntetésekért? Vagy azért kimélem talán annyira magamat, hogy annál többet szenvedjek a tisztítóhelyen?...

Vagy arra számítok talán, hogy majd fognak értem mások imádkozni, jót gyakorolni? Ah, ebben a reményükben már sokan csalatkoztak; hiszen sokszor be lett igazolva az a mondás, hogy aki nincs mindig előttünk, arról hamar megfeledkezünk! De egyébként is, mily különös kívánni azt, hogy másnak több gondja legyen az én lelkemre, mint nekem magamnak!

Ah, mennyivel biztosabb, ha magam gondoskodom arról, hogy ne jussak a tisztítóhelyre! Hiszen a házat is könnyebb a tüztől megvédelmezni, amikor még nem ég, mint oltani akkor, amikor már ég! Azért mindezeket komolyan meggondolva, én inkább most akarok eleget tenni bűneim ideiglenes büntetéséért az Isten igazságosságának; én inkább most akarok szenvedni, bűnhődni, hogy, amennyire lehet, tisztán jelenjek meg az Isten színe előtt! Jól tudom ugyanis, hogy minél nagyobb most bűnbánatom és vezeklésem, annál rövidebb lesz a tisztítóhelyen szenvedésem!

Ima. Isten! ki egyedül vagy képes üdvözíteni a halál után, kérünk, add meg szolgálóid és szolgálóid lelkének azt a kegyelmet, hogy megszabadulván bűneik bilincseitől, azok közé szá-

mittassanak, akik részesei megváltásodnak. Amen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy . . . Adj Uram stb.

A Kanári-szigetek egyik ferencrendi kolostorában 1641-ben meghalt a jámbor de Via János szerzetes-testvér, aki buzgó szolgája volt a jó Istennek. Halála után egyszer csak álmában megjelent Ascenso testvérnek, aki őt betegségében oly buzgón ápolta s lelke nyugalmaért oly sokat imádkozott. Ez azonban őt meg nem ismervén, megkérdezte tőle, hogy ki volna és mit kíván? Miro ezt a választ kapta: Én János testvér lelke vagyok, akiért imádkozol. Eljöttem megmondani neked, hogy bár részese leszek a mennyországnak, oda egyhamar még be nem mehetek, mert életemben elmulasztottam azokat az imákat, melyeket elhunyt társaimért engedelmességből el kellett volna végeznem! Aztán arra kérte Ascenso testvért, pótolja helyette ezeket az imákat és tegye jóvá mulasztását. Megtudván ezt a zárda főnöke, azonnal összehívta rendtársait és meghagyta nekik, hogy végezzék el azokat az elmulasztott imákat, amelyek miatt testvérük még mindig a tisztítóhelyen van. És alig hogy ez megtörtént, ime, újból megjelent a lélek a betegápolónak, még pedig nagy fényben és dicsőségben, hogy köszönetet mondjon neki és társainak azért a nagy szere-tetért, amellyel a mennyországba juttatták.

HETEDIK NAP.

Miért kell szenvedni a tisztítóhelyen?

Rettenetes az élő Isten kezébe esni. Zsid. 10, 31.

Minden, még a legkisebb bocsánatos bűn is oly nagy rossz, hogy azért megfelelő elégtételt nem adhat egy teremtmény sem. Az Isten pedig annyira utálja azt, hogy nem járulna hozzá még akkor sem, ha annak elkövetése által az elkárhozottak mind kiszabadulnának a pokolból! Ebből is látható, hogy még a bocsánatos bűn miatt is mily rettenetes az élő Isten kezébe esni! És úgy is van! A szentírás egyes eseményei legalább ezt igazolják. Ime, Mózes, mivel bizalmatlanul ütött másodszor a kősziklára, hogy abból forrást fakasszon, meghal anélkül, hogy beléphetett volna az ígért dére; (Num. 20.) Lóth felesége, mivel Isten tilalma dacára visszanézett Sodomára, sóoszlóppá változik (Gen. 19.). Azokat a gyermekeket, akik az öreg Elizeust kicsufolták, szétszakgatják a vadállatok (Kir. IV. 2.). Mózes nővére, mert testvére ellen zúgolódott, belpoklossá lett (Num. 12.). És hány ilyen eset van a Szentírásban!

S ha Isten itt a földön, mely mégis irgalmaságának színtere, a bocsánatos bűnökért ennyire megfenyítette még azokat is, akiket különben szeretett, mily szigorú lesz akkor

büntetése a másvilágon, a tisztítóhelyen, melynek tüzet igazságos haragjának lehellelte gyújtotta meg! Mennyi okom van tehát arra, hogy féljek a tisztítóhelytől, hogy gondosan kerüljem még a bocsanatos bűnöket is, melyeket eddig oly könnyen követtem el!

S hogy mily szörnyű a szenvedés a tisztítóhelyen, azt megítélhetjük abból is, hogy mennyire féltek attól a földön élő igazak! Oh, ezek képesek voltak akár évekig is szigorúan böjtölni, testüket sanyargatni, ostromozni, kínozni, minden vezeklést, melyet a töredelem szelleme csak kitalált, szívesen elviselni, csak hogy valamiképen letörölhessék lelkük minden legkisebb szennyét, már itt a földön leróhassák azok ideiglenes büntetését, csak hogy megszabadulhassanak a tisztítóhely büntetésétől! Valóban, alig lehet minden megdöbbenés nélkül gondolni arra a nagy szigorúságra, amellyel a régi egyház sokszor még élethossziglan tartó vezekléssel is sújtotta a nagyobb bűnöket! És ha kutatjuk és kérdejük: mi lehetett oka az egyház, a mindig gyöngéden szerető anya, eme könyörtelenné látszó eljárásának, csakhamar megtaláljuk azt ama felfogásában, hogy a tisztítóhely kínjai és szenvedései oly nagyok, hogy ahhoz képest az ember minden földi kínja, szenvedése jóformán semmi, elenyésző csekélység!

Aztán gondoljuk meg még azt is, hogy itt a

földön eleget tehetünk bűneinkért a bűnbánat könnyeivel, buzgó imával, bőjtöléssel, önmagunk sanyargatásával, a szenvedések és megpróbáltatások csendes, békés elviselésével, az irgalmasság testi-lelki cselekedeteivel, szóval minden jócselekedettel, melyet a kegyelem állapotában jó szívvel, töredelmes lélekkel teljesítettünk, de legkivált búcsuk elnyerésével és a szentmise-áldozat bemutatásával! Igen, mert ezeknek mindnek megvan az az ereje, hogy eltöröljék a bocsánatos bűnökets azok ideiglenes büntetését! Mi ott, a tisztítóhelyen, már semmit sem tehetünk; ott az elégtételnek már csak egyetlen egy eszköze van, a szenvedés! S ez bizony nagyon súlyos lesz, kivált azoknak, akiknek a jelen életben még a legkisebb vezeklés is oly nehezükre esett!

De Isten jámbor szolgálói s a szentatyák is nem úgy ecsetelik a tisztítóhelyet, mint valami múltó dolgot, hanem, mint valami folyton tartó szenvedést; mint a különféle szenvedések összoglalatát, mint olyan helyet, ahol nincs egyéb semmi, csak szenvedés! S hozzá még milyen szenvedés? Aquinói sz. Tamás szerint: a tisztítóhelyen való legcsekélyebb szenvedés is nagyobb, mint a jelen élet összes szenvedése. Malakiás meg azt mondja: úgy tisztítja meg Isten a választottakat, mint ahogy a tüzes kemencében megtisztítják az ezüstöt és az aranyat (3, 2.). Izaiás pedig azt

állítja (ő1, 4.), hogy az Isten választottjait az ítélet lelke és az égő lelkek mossák tisztára. Míg az Úr Jézus Krisztus ama börtönhöz hasonlítja a tisztítóhelyet (Máté 5, 25.), melybe a még nem egészen büntelen lélek vettetik! S ezek mind olyan képek, melyek rettentő fájdalmat tárnak elénk.

Am van itt mégis valami, ami megható, az, hogy a szenvedő lelkek itt nem esnek kétségbe, nem káromolják az Istent, mint az elkárhozottak! Sőt, minél inkább látják és tapasztalják bűneik utálatosságát, annál inkább dicsőítik és magasztalják az Isten igazságosságát, s annál odaadóbban áldják és csókolják büntető kezét! Jóságos vagy Uram! sóhajtvá kiáltják s ti lángok, bosszuljátok meg Alkotótokat! Ezt hangoztatják ergedelmeskedve az Isten akaratának. Pedig jól tudják, hogy szenvedésükben nem nyújt az nekik semmi legkisebb enyhülést!

Istenem! Sokszor mily nehezeknek, mily elviselhetetleneknek tűnnek fel nekem az élet szenvedései! Pedig itt a földön még mindig támogat az Isten kegyelme; erősít Jézus példája; biztatva int felém az örök élet koronája! De ott, én nem tudom hogyan leszek képes elviselni majd a tisztítóhely szenvedéseit, melyek sokkal nagyobbak, mint az élet összes szenvedései! Azért, engedd Uram, hogy mindjobban megismervén a tisztítóhely szen-

vedéseit, addig tehessek eleget örök igazságodnak, míg életben vagyok!

Ima. Isten! ki mindenkor irgalmas és könyörületes vagy, légy kegyelmes szolgáid és szolgálóid lelkének; bocsásd meg minden bűnüket, hogy megváltván a halandó élet bilincseitől, méltók lehessenek az örök életre. Amen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy . . . Adj Uram stb.

Albini atya, a szeplőtelen szűz Mária társulatának tagja, feltette magában, hogy a tisztítóhelyről sokszor fog emlékedni, amit meg is tett élete végéig! S mert igazgatója volt a marseillesi papnöveldeknek, nagyon ajánlotta azt a növendékeknek is, mint az üdvösség egyik hathatós eszközét!

Egyszer látták, hogy ujjait hosszabb ideig ott tartotta az égő lámpa felett, miközben halották, hogy így szólott önmagához: Oh, te nyomorult! ime, a lámpa lángját sem bírod elviselni, s te képes volnál kiállani a tisztítóhely szenvedéseit? Meghalt a szentség hírében...

NYOLCADIK NAP.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkek nem látják az Istent.

Szomjuhozik lelkem az Istenhez:
mikor jutok el s jelenek meg az
Isten színe előtt? Zsolt. 4, 3.

A tisztítóhely ott van a mennyország és a pokol között. S így az abban szenvedő lelkek

még ki vannak zárva a mennyországból, még nem látják az Istent! És ez, habár ideiglenes szenvedés is reájuk nézve, mégis kimondhatatlan szenvedés!

Hiszen az igazak lelkében már e földön is, ah, hányszor okoz szinte elviselhetetlen fájdalmat az Isten után való vágyódás! Ime, sz. Katalin sírt, valahányszor temetésen volt; sírt amiatt, hogy ő még mindig él és nem láthatja az Istent! Szent Teréz pedig minden óraütéskor így kiáltott fel örömeiben: Teréz, egy órával megint közelebb jutottál Istenedhez, kit örökre bírnod kell! Sz. Pál kívánt mielőbb feloszlani és Krisztussal lenni (Filip, 1, 23.). És a vértanúk ezrei, óh, mily örömmel mentek a vérpadra, s mily szívesen fogadták a legkínosabb halált; mert úgy tekintették azt, mint Istennel való egyesülésük zálogát, akit kívántak mielőbb látni, bírni örökké!

És ez a vágy, ez a sóvárgás, látni és bírni az Istent, ez még hevesebb és fokozottabb a tisztítóhelyen szenvedő lelkekben. Mert hiszen ők már mentesek lévén a halandó test bilincseitől, őket már nem szórakoztatja semmi olyan, ami itt a földön oly sokszor megosztja érzelmünket, elvonja Istentől szívünket! Ők előbb hittel bírnak!

Igen, ők már annak teljes tudatában vannak, hogy legfőbb javuk, egyetlen céljuk, igaz boldogságuk az Isten! De tudják azt is, hogy

Isten is szereti őket; a mennyország számára kiválasztotta, örökké boldogítani akarja őket! Éppen azért, rendkívül nagynak kell náluk lenni ama vágyódásnak, hogy lássák és bírják az Istent! S viszont rettenetes fájdalmat okoz nekik az, hogy még mindig nem láthatják és nem bírhatják őt!

Képzeljünk magunknak, ha lehet, egy olyan embert, aki teljesen élvezi a világ minden javát, örömet, boldogságát és bírja azt egymagában, egyszerre, örökké. Oh, ilyen nagy boldogságot talán nem is lehet elképzelni! És lám, ez az elképzelhetetlen nagy boldogság még össze sem hasonlítható avval a boldogsággal, melyet nyújt Istennek csak egy pillanatig tartó látása! És azok a tisztítóhelyen szenvedő, még nem egészen tiszta lelkek ebben a mérhetetlen boldogságban ime, azonnal részesülnének, ha vissza nem tartaná attól őket lelkünknek még mindig nem tökéletes tisztsága s az evvel együtt járó büntetésnek lerovása, ami rendkívül fájdalmat és szenvedést okoz nekik!

Aranyuszájú sz. János mondja: „Az ezerszeresre fokozott érzéki büntetés semmi ahhoz a fájdalomhoz képest, melyet akkor érez a lélek, amikor tudja, hogy saját méltatlansága miatt nem láthatja az Istent!” A tisztítóhelyen szenvedő lelkek fájdalma tehát végtelenül nagy amiatt, hogy nem látják az Istent! S ha ezt

mi most még nem tudjuk eléggé felfogni, az onnan van, mert még mindig ragaszkodunk a világhoz és annak javaihoz; mert még mindig nem vagyunk eléggé az Istené!

Absolon nem volt valami jó gyermek. Meggyilkolta testvérét, amiért meg lett fosztva mindenétől és száműzetett Gessurba. Ám ő ezt mind könnyen elviselte és semminek tartotta ahhoz képest, hogy atyjának arcát nem volt szabad többé látnia! Ime Joáb előtt, kinek közbenjárására atyja megkegyelmezett neki, így könyörög: „Kérlek, hadd lássam a király orcáját! Ha pedig erre még mindig érdemetlen vagyok, akkor inkább öljön meg engem.“ (Kir. II. k. 14, 32.) A léleknek ugyancsak Isten után való epekedését jelképezi az Énekek-énekében említett menyasszony is, akinek az volt a legnagyobb fájdalma, hogy elvesztette kedvesét! Bár csaknem összeroskad fájdalmában, éjjel mégis útnak indul, hogy felkeresse. Nem fél a sötétségtől, nem semmiféle veszélytől. Körüljárja a várost; sír, rimánkodik, könyörögve kérdi mindenkitől, akivel találkozik, ha nem látta-e kedvesét? S csak mikor megtalálta, csak akkor nyugszik meg fájdalma!

Bármennyire élénk képek legyenek is ezek, mégis nagyon homályosak ahhoz, hogy felfoghatóvá tegyék a tisztítóhelyen levő lelkek Isten után való vágyódását! Oh, mert sokkal

égőbb és forróbb ezek vágyódása Isten után, akiért szívük legnagyobb hevével sóvárognak; akihez, midőn minden pillanatban feljutni szeretnének, valami vaskéz mindannyiszor ellenállhatatlanul visszatartja őket! Azért ők folyton csak így sóhajtoznak a zsoltárossal: „Mily kellemesek a te hajlékaid, erők Ura! Kiváncozik és eped lelkem az Úr tornácai után.“ (Zsolt. 83.) „Amint kiváncozik a szarvas a víz-forráshoz, úgy kiváncozik lelkem hozzád, Isten! Mikor jutok el s jelenek meg az Isten színe előtt?“ (Zsolt. 41.)

Am, mindhiába! Vágyódásuk teljesítetlenül marad mindaddig, amíg nem üt a szabadulás órája! Óh, mily kín ez a reményteljes, de még mindig meg nem valósult vágyódásuk az Isten után, akit most sokkal jobban ismernek, mint ismertek a földön; akit úgy ismernek, mint minden tökéletességnek a tengerét! Óh, ha teljesen felfognám és átérezném én is ezen vágyódásukat Isten után; akkor bizonyára mindenek felett szeretném az Istent és mindent megtennék arra, hogy halálom után ne legyek kénytelen sokáig várakozni a tisztítóhelyen az Isten bírására és látására!

Ima. Kérünk, Uram! szabadítsd meg a bűn minden kötelékétől megholt híveidnek lelkét és engedd, hogy szenteiddel örökké bírijanak és lássanak téged a mennyben. Amen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy . . . Adj Uram stb.

Nierenberg atya Isten szépségéről írt könyvében olvassuk, hogy Luxemburgban egy jámbor nő lelke megjelent egy igen jó leánynak s arra kérte, imádkozzék érte. Amikor pedig a szent áldozáshoz járult a leány, a lélek is mindig követte őt oda. A leány végre megkérdezte a lélektől, hogy miért teszi ezt, mire az így szólt: Óh, ha tudnád, mily leírhatatlan az én szenvedésem amiatt, hogy távol kellennem az Istentől. Érzem, hogy valami ellenállhatatlan hatalom Istenhez vonz engem; de azt is tapasztalom, hogy bűneim büntetése miatt mégis távol kellennem tőle! És ez oly fájdalmat okoz nekem, hogy emellett alig érzem azt a tüzet, mely körülvesz engem. Lásd, hogy e fájdalmakat enyhítsem, megengedte Isten, hogy eljöhessek a templomba, s itt, az ő házában imádhassam őt addig is, míg majd bírni fogom egykor a mennyországban! Aztán újból kérte a leányt, imádkozzék érte, hogy mielőbb jöjjön el ez a boldog pillanat. És a leány, miután nagy buzgósággal eleget tett kérelmének, egyik napon álmélkodva látta, mint szállt fel a lélek ragyogó fényességgel az Isten dicsőségébe!

KILENCEDIK NAP.

Az érzéki kinok a tisztítóhelyen. .

Ő maga üdvözüi, de úgy, mint
tűz által. Kor. I. 3. 15.

Aki bünt követ el, az vagy valamely tiltott gyönyört akar élvezni, vagy pedig valamely érzéki kívánságának a kielégítését keresi. Ebből aztán szinte önként következik, hogy a véteknek főként az érzékekben kell bűnhódnie, az azokban dúló fájdalmak által kell kiengesztelődnie.

Ez a fájdalom pedig egyike a legkínosabb fájdalmaknak! Sz. Pál apostol ugyanis azt mondja ezen lelkekről: ők üdvözülnék, de úgy, mint tűz által. A tüzet pedig a szentírás úgy jellemzi, mint az Isten büntető igazságosságának főeszközét. Innen van aztán, hogy az egyház a tisztítóhelyen levő lelkekért mondott imáiban, azoknak a tisztító lángokból való megszabadulásáért esedezik. Mert a tisztítóhely nem más, mint a megtisztítás és megtisztulás lángfürdője, hol a léleknek a bűn minden szennytől heves fájdalmak által kell megtisztulnia. Vagy, miként Izsaiás próféta mondja: „Az Úr elmossa Sion leányainak undokságát az ítélet lelke által és az égő lélek által.” (4, 4.)

Óh, rettenetes lehet ennek a büntetésnek a nagysága! Hiszen tudjuk, hogy az égési sebek a legfájdalmasabbak! Kezünket egy percig

sem tudjuk a tűzben tartani! S mennyire feljajdulunk, ha csak egy szikra vagy csak egy csepp forró víz érinti is testünket?... Azért kövessünk el mindent, hogy a tisztítóhely lángjától megszabaduljunk!

Aztán a tisztítóhelyen dülő tűz nemcsak amolyan elképzelt tűz. Nem! Az valóságos tűz, olyan, mely ég és éget, melyben az égő lélek iszonyúan szenved! (Kor. I. 3, 15.) Az egyház ezt így értette és így tanította mindig. Ha pedig azt kérdezné valaki, hogyan hathat a tűz a lélekre, mely el van válva a testtől? Annak megfelel sz. Gergely pápa, midőn így szól: „Valamint Lucifer és a bukott angyalok — jól-lehet csupa lelkek, — a pokolban tűz által kínoztatnak, úgy kínoztatnak a tisztítóhelyen vagy a pokolban levő emberi lelkek is, melyek el vannak válva testüktől. Hiszen az Isten bizonyára bír olyan hatalommal, hogy olyan tüzet gyújtson, mely égesse a lelket és kínozza azt!” S ha ilyen tűz van a tisztítóhelyen, óh, én nem tudom, hogyan leszek képes azt kiállani? Azért én inkább most teszek eleget büniemért; most rovom le ideiglenes büntetésemet; most, mielőtt odavetném abba az égő kemencébe!

De még az is meggondolandó, hogy a tisztítóhelyen levő tűz, az Isten lehellete által gerjesztett büntető tűz! Az az eszköz ez, mely megbosszulja az Isten végtelen felsége ellen

elkövetett sérelmet! S ha már a földi tűz is kiállhatatlan, hát mit mondjunk akkor arról a természetfeletti tüzről, mely szinte izzóvá teszi a lelket, melynek hőfoka végtelen? Melyről azt mondja sz. Ágoston, hogy az: Csodálatos módon, de azért mégis valódi módon, (miris et veris modis) ég! Hogy az, mint valami értelmes tűz (ignis sapiens), bevilágít a szív legtitkosabb rejtekébe is, felkutatja a legkisebb és legtitkosabb hibát is és megsemmisítvén a lélek minden szennyét, kínozza azt bűnei árnya szerint; de főleg kínozza annak azon tehetségeit, melyeknek része volt a bűn elkövetésében! Oh, rettenetes láng az, mely ilyen csodálatos módon hatol be a lélek legbensőbb, legrejtettebb redőibe!... Ah, ki képes azt felfogni, azt a természetfeletti, szellemi, mindent átható tüzet, mely annyira kínozza, tisztítja a még nem egészen tiszta lelket; melynek égése, mint a szent atyák állítják, fájdalmasabb az élet minden szenvedésénél! Pedig az életben is vannak ugyancsak nagy fájdalmak és szenvedések! Ilyen például a fogfájás, mely sokszor csaknem megőrjíti az embert; ilyenek egyes betegségeknek szinte türhetetlen, metsző fájdalmai. Vagy képzeljünk csak egy égő embert s annak iszonyú fájdalmát! És lám, ezek mind, még együttvéve is csekélységek a tisztítóhely érzéki szenvedéseihez képest! Oh, valóban, a tisztítóhely a kimondhatatlan szenvedés-

dések tengere! És ezt nem képes kioltani semmi más, csak az isteni szeretet tüze egyedül! Azért az isteni szeretet tüzében akarok élni ezután, hogy ne legyek kénytelen majd a más-világon a tisztítóhely tüzében szenvedni.

Ima. Gyullaszd fel, Uram, szívemben szent szereteted tüzét, hogy megemésszen az minden tisztátalanságot bennem, s heve által ne csak üdvözítsen, hanem arra is lelkesítsen engem, hogy segítségükre lehessenek a tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek s kiszabadíthassam őket annak lángjából! Könyörülj rajtam, Uram! és könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken, hogy téged most és örökké szeressünk. Amen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy . . . Adj Uram stb.

Boldog Suso Henrik, sz. domonkos-rendi szerzetes, mint maga írja, abban egyezett meg egyik szerzetestársával, kivel együtt végezte tanulmányait, hogy aki túléli a másikat, az bizonyos számú szentmisét fog elvégezni elhunyt társáért. Történt azonban, hogy Suso-nak a társa halt meg előbb. S az életben maradt Suso, bár nem feledkezett el megegyezésükről, a megígért szentmisét mégis elhalasztotta, mert túl volt halmozva más misék elmondásával. Egyébként sokat imádkozott elhunyt társáért, sőt több, elégtételül szolgáló jócselekedetet is felajánlott érte. Ám, nem-sokára megjelent előtte elhalt társának a lelke és keservesen panaszkodott amiatt, hogy Suso

őt annyira elhagyta. Hallván ezt Suso, nagyon megrémült, s azzal mentegette magát, hogy sok elvégzendő miséje van; de azért mindig megemlékezett róla és sokat imádkozott és böjtölt megszabadulásáért! „Imád — válaszolá a lélek — nem volt eléggé hathatós arra, hogy megszabadítson. Ellenben, ha az ígért szentmiséket elvégezted volna, már rég megszabadultam volna.“ Suso elmondván ezeket előjárójának, arra kérte őt, venne át tőle néhány elvállalt misét, hogy a megigértéket elvégezhesse társáért. És mikor ezeket elvégezte, rendtársának lelke ismét megjelent előtte és elmondta neki, hogy már meg van szabadulva és szószólója lesz a mennyországban.

TIZEDIK NAP.

A lelkiismeret furdalása a tisztítóhelyen.

Szorongás és gyötrelm minden gonosztevő lelkének. Róm. 2, 9.

A bűnt nyomon követi a szégyen, a félelem és a lelkiismeret furdalása. A bűnös igyekszik ugyan bűneit elfelejteni, a lelkiismeret szavát elfojtani, de hiába, a lelkiismeret szavát megvesztegetni nem lehet, az kérlelhetetlenül szemére hányja a bűnösnek vétkeit. A zsoltáros mondja: „Bűnöm előttem vagyok mindenkoron!“ (Zsolt. 50, 5.) Igen, mindig szemem előtt van, mindig vádol engem. Olyan az, mint az

ember szívéen rágódó féreg, mint egy örökös kínpad, mint a bűnös megbüntetésére szolgáló kínzó eszköz az Isten kezében! El lehet tehát képzelni, mily gyötrelmet okoz ez a tisztítóhelyen levő léleknek! Hiszen a bűn, melyet itt a földön elkövetett s melyet még nem rótt le egészen, mind folyton ott lebeg előtte s kényszeríti őt a késő bánat kínzó és fájdalomteljes bevallására. Oh, most már látja, mily könnyen lehetett volna a szemek bűnös pillantásait megfékezni, a haszontalan, ocsmány beszédek elhallgatni, az evésben és ivásban mértéket tartani, a hanyagságot, türelmetlenséget, a haragot, szóval minden botrányt és rossz példát elkerülni! Most már látja, milyen könnyen lehetett volna a rossz gondolatok- és gonosz kívánságoknak erősebben ellenállani, felebarátunk könnyelmű megszólásának gátat vetni, elméjének az imában való szórakozottságát a lélek összeszedettségével elfojtani. Igen, most már látja; csakhogy későn, mert mindez ott, ott rágódik már bűnös szívéen, mint a féreg, s kínozza lelkét a kínpad iszonyú gyötrelmével! És pedig nem annyira azért a rosszért, melyet vétkével magának okozott, hanem főleg azért, mert magára vonta általa az Isten nemtetszését, megsértette azt a jó Istent, aki végtelen tiszteletreméltó és szeretetreméltó, aki iránt határtalan hálára van kötelezve, s akit most is, kínjai közt is mindenek-

felett szeret! És ez a gondolat legkegyetlenebb kízója a léleknek; olyan az, mint a szívbe szúrt tövis, mely folyton újabb és újabb halálos sebet okoz!... Óh, most értem csak igazán, milyen boldog az az ember, akinek nyugodt a lelkiismerete, akinek nem vet az semmit a szemére!

De a lelkiismeret nemcsak az elkövetett bűn miatt furdalja a lelket, hanem kínozza azt az elmulasztott jótettek miatt is! Ah, mily gyötrelmes is lehet a léleknek ez a gondolat: Ime, azért teremtettem engem az Isten, hogy halálom után azonnal magához vegyen s bíriam őt örökké! És mennyire szeretett? Megengedte, hogy keresztény katolikusként szülessen; táplált szentségeivel, megerősített kegyelmével, buzdított sok jó példájával! Óh és még mennyi mindent felhasznált arra, hogy engem restségem és sokszoros ellenszegülésem dacára is a mennyország kapujához vezessen! Igen, már rég ott lehetnék a mennyországban; láthatnám Isten orcáját az angyalok és szentek társaságában; és most? A végnélküli örömök helyett, ime, itt szenvedek iszonyú kínok között! Pedig a földön milyen könnyen kiengesztelhettem volna az Isten igazságát! Hiszen, hacsak egy kicsit többet imádkozom; valamivel több jót teszek; bűneimért többet vezeklem! Vagy, ha egy-kis kényelem feláldozásával naponként megjelenek a szentmisén

s részesülök a szentségekben, óh mily kimondhatatlan kincsekkel gazdagítottam volna lelkemet! De hát én nagyon rest és tunya voltam a jóra és inkább csak a világnak éltem! Sőt nemhogy régi bűneimtől szabadulni igyekeztem volna, a régi bűnre még újabb bünt halmoztam! És e gondolatban, óh mennyi gyötrelem zúdul arra a lélekre, mely már nem tartozik többé a földhöz, hanem a mennyhez, ahova azonban még mindig be nem mehet!... Azért én, szegény bűnös, én erősen felteszem magamban, hogy míg a földön élek, megelőzőm ezt a késő bánatot s megkettőztetett buzgalommal, álhatatos hűséggel és kitartással fogom helyrepótolni az oly esztelenül elvesztegetett drága időt!

Az eddig elmondott lelkifurdalásokon kívül azonban a lelkiismeret még egy másik, szintén igen nagy fájdalommal gyötri a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket. A lelkiismeret ugyanis feltárja a lélek előtt azt is, hogy azok a bűnei és mulasztásai, melyeket oly könnyen elkerülhetett volna, s melyek miatt még mindig nem juthat be a mennyországba, azok okai annak a nagy veszteségnek is, hogy ott, az örök boldogság honában a lélek nem fogja azt a dicső helyet elfoglalni, nem fog olyan közel jutni az Isten trónjához, melyet különben elfoglalhatott volna az Isten közvetlen közelében, ha bűnei felett győzedelmeskedett volna,

ha hanyagságát leküzdötte volna! De ennek már vége, az erre szolgáló kedvező alkalmak elmultak, elvesztek örökre! És ez bizony fájdalmas, nagy veszteség! Óh, csakis az tudja ezt fölértetni, aki ismeri a kegyelem értékét! A tisztítóhelyen levők pedig fölértik; mert nekik előbb a hitük, bensőbb a szeretetük! Azért mondja ligouri sz. Alfonz: „Ez okozza nekik a legnagyobb fájdalmat.“ Egyébként tudni való, hogy minél nagyobb a földön valamely erény, annál nagyobb az égben annak a dicsősége. S hogy minden új győzelem ujabbról drágakő gyanánt illesztetik be ott a dicsőség koronájába! Azért én most akarok harcolni a rendetlen önszeretet és a bűnös világszeretet ellen, hogy szívemet az isteni szeretet uralja teljesen s az diadalmaskodjék bennem tökéletesen! Mert ettől függ itt az erénynek, ott pedig a dicsőség fokának nagysága!

Ima. Istenem, a te irgalmasságodnak köszönik a hívek lelkei az örök nyugalmat; azért kérlek, add meg kegyelmesen bűneik bocsánatát mindazoknak, akik Krisztusban haltak meg, hogy megszabadulván bűneik büntetésétől, veled örökké örvendhessenek. Amen.

5 Mi Atyánk... és Üdvözlégy Mária... Adj Uram stb.

Sz. Bernát beszéli a következőket sz. Malakiás élettörténetében. A sz. Malakiás nővére igen világias gondolkodású volt. Ez anyyira bántotta a szentet, hogy nem akarta

többé látni sem. És imc, akit nem akart látni testileg, azt meg kellett látnia lelkileg. Nővére halála után ugyanis egy éjjel valami különös hangot hallott, mely azt jelenté neki, hogy nővére, aki harminc nap óta nem kapott semmit, ott áll az ajtó előtt. Erre a szent felébredvén, azonnal megértette, hogy mit nem kapott nővére; azt ugyanis, hogy éppen annyi idő óta nem ajánlotta fel érte a szentnisést. Folytatta tehát a szentmise felajánlását, amit előbb félbeszakított. S imc, nemsokára látta, hogy nővére eljött egészen a templomig, de oda be nem léphetett, mert még egészen fekete ruhában volt. Később, másodikban, valamivel világosabb ruhában látta. Ekkor már beléphetett a templomba, de az oltár felé még nem közeledhetett. Végre harmadszor egészen fehér ruhában, ott látta őt a boldog lelkek seregében! Lásd szíves olvasó, — így fejezi be elbeszélését sz. Bernát — mily sokat tehet az igazak állhatatos könyörgése!

TIZENEGYEDIK NAP.

Meddig tart a szenvedés a tisztítóhelyen?

Jaj nekem, mert zarándokságom
meghosszabbíttatott Zsoll. 119, 5.

Az elkárhozottaknak nincs semmi reményük arra, hogy valaha megszabaduljanak a pokolból. A tisztítóhelyen szenvedő lelkek azonban

biztosak abban, hogy onnan ki fognak szabadulni, mihelyt eleget tettek az Isten büntető igazságának. . . De, hogy mikor fog ez bekövetkezni, azt nem tudhatja senki . . . Anyuít azonban meg lehet állapítani, hogy a tisztítóhelyen különböző ideig tart a szenvedés, még pedig mindenkinek a büntetésre méltó volta szerint. Vagyis, minél nagyobbak és számosabbak valakinek a még le nem rótt bűnei és minél nagyobb az ezek után még hátralevő büntetés mértéke, melynek terhével lépett az Isten ítélőszéke elé, annál tovább fog tartani szenvedése a tisztítóhelyen. Sz. Ágoston, sz. Bonaventura, aquinói sz. Tamás, az egyház eme nagy elméi mind azt tartják, hogy annál tovább tart a szenvedés a tisztítóhelyen, minél inkább ragaszkodott valaki a bűnhöz! A nagytekintélyű Bellarmin azt mondja: „Annyi bizonyos, hogy a szenvedések a tisztítóhelyen tíz, húsz évnél is tovább tartanak; ám, merem állítani, hogy tarthatnak azok száz, sőt ezer évig is.“ De vannak a hittudósok közt még olyanok is, akik állítják, hogy némelyek a kínok eme helyét csak a végítélet napján fogják elhagyni! És mindezen vélemények az egyház gyakorlatán alapulnak. Az egyház ugyanis kezdetben évekig, sőt sokszor élethosszig tartó elégtételt is rótt egyes nagyobb bűnösökre, így segítvén meg őket bűneik büntetésének lerovásában az Isten igazságosságával szemben.

Ugyanezen célból enged ma is több évi búcsút a töredelmes híveknek. Ezenkívül mindennap megemlékezik az egyház a meghaltakról; az értük tett szentmise-alapítványoknál pedig nem állapít meg semmiféle időtartamot, úgy hogy azokat elvégzik azokért is, akik már évszázadok előtt haltak meg. És mindezt azért teszi, mert a szenvedés a tisztítóhelyen sokáig tarthat. Azért senki se áltassa magát avval, hogy a tisztítóhelyről csak úgy könnyűszerrel ki fog szabadulni és csakhamar bejut majd a mennyországba! Mert, aki így gondolkodik, az esetleg nagyon keserűen fog csalódní akkor, amikor azt kell tapasztalnia, hogy a tisztítóhelyen milyen sokáig tart a szenvedés! Én tehát most, amikor még lehet és könnyű, megteszek mindent arra nézve, hogy minél rövidebb ideig legyenek a tisztítóhelyen.

A tisztítóhelyen való szenvedés idejét különben hosszúvá teszi az a vágyódás, mellyel ott a lelkek a mennyország után epednek! Ez teszi kimondhatatlan hosszúvá ott az időt és pedig nemcsak azt, amely már elmúlt, hanem még inkább azt, amely ezután fog elmúlni lassan és pedig annál lassabban, minél nagyobb a szenvedés! Igen, ez teszi ott a perceket órákká, az órákat napokká, a napokat évekké, az éveket századokká! Azért mondja sz. Ágoston: „A tisztítóhelyen, az egy napig tartó szenvedés a földön, ezer évi szenvedéssel ha-

sonlítható össze.“ Ime, mibe kerül a bűn! S mily esztelen, aki azt mondja: Nem gondolkodom vele, meddig leszek a tisztítóhelyen, hiszen tudom, hogy azután örök boldogság vár reám a mennyországban! És mennyivel okosabb most szenvedni, most jóvá tenni az elmúltakat, hogy tisztán, szenny nélkül jelenhessünk meg az Isten előtt! Igen, most tegyünk meg mindent, amit csak tehetünk! Mert nincs mit számítani arra, hogy halálunk után mások fognak-e valamit tenni értünk! Hiszen láthatjuk, hogy milyen hamar elfelejtik az embert, ha meghalt! Azért én ezután azon leszek, hogy megrovidítsem magamnak a tisztítóhelyet és pedig azáltal, hogy elkerülöm a bűnt, még a legkisebbet is; és ha valamit vétettem, azt még életemben jóvá teszem!

Vannak emberek, akik nem bírják fölérteni, miért kell a léleknek a tisztítóhelyen olyan sokáig szenvedni? Pedig csak meg kell közelebbről vizsgálni az okot és nagyon könnyen meg lehet azt érteni. Csak gondoljuk meg, hogy az igaz is hányszor botlik meg napjában, hány bocsánatos bűnt követ el naponként? Elmulasztja például a jót, nem használja fel az Isten kegyelmét, elvesztegeti a drága időt! És ha csak tíz ilyen kisebb hibát követ el naponként, egy évben 3650, tíz év alatt pedig 36.500-ra növekszik az! Itt pedig 20, 40, 60 évig élt ily gyarló módon. Óh, ki nem borzad meg a hibák

óriási száma felett! Igaz, gyakorolt a lélek elégtételt is; de milyen elégtelen és milyen tökéletlen legtöbbször az ember elégtétele! És azért van, hogy még az igazak közül is hányan, óh, hányan jelennek meg bocsánatos bűnökkel megterhelve az Isten előtt! Joggal mondja azért sz. Ágoston: „Ha csekélyeknek találod hibáidat, midőn mérlegeled, legalább utáld meg, mikor azokat megszámlálod.“

De hányan vannak olyanok, akik súlyosan vétkeztek, akik sok és nagy bűnt követtek el, akik életük legnagyobb részét bűnben töltötték, s akiknek elégtételük éppen ezért vajmi keveset ér a jövő életben? Óh, ezekről el lehet mondani, hogy úgy jelentek meg az Isten előtt, mint az az adós, aki nem tud fizetni s akinek a hosszantartó börtön még mindig kedvező állapot. Pedig hosszú ideig lenni a tisztítóhelyen, szörnyű gondolat! Hiszen nincs ott egyéb csak fájdalom, hosszantartó fájdalom! És ki tud valamely fájdalmat, például fogfájást vagy csak egy tüsszúrást is hetekig, hónapokig, évekig elviselni, ami pedig mind semmi a tisztítóhelyen levő fájdalomhoz képest! Elképzelhetjük tehát, mint sóhajtozzák a szenvedő lelkek: „Meddig Uram, óh meddig? (Zsolt. 6. 4.) Mikor jutok el s jelenek meg az Isten színe előtt? (Zsolt. 41. 3.) És mint tekintenek sóvárogva az égre, kíváncsian lesván, mikor száll alá az Isten angyala s mikor

nyújtja felénk szabadító kezét? Óh, jól tudják ők, hogy mindinkább közeleg felénk a mennyország; de azért folyton ott cseng fülükben az Úr szava: „Bizony mondom neked, ki nem jössz ormét, míg le nem fizetted az utolsó fillért.“ (Máté 5, 26.)

Azért én míg élek, eleget teszek az Isten igazságának, hogy ne jussak, vagy csak nagyon rövid időre jussak az adósok börtönébe!

Ima. Uram, Jézus Krisztus, dicsőség királya, szabadítsd ki a hívek lelkeit a tisztítóhely kínjaiból, ebből a mély örvényből! Oh, mentsd meg őket az oroszlán torkából; ragadd ki őket az emésztő lángokból és sz. Mihály által vezettesd őket a sötétségből az örök világosságba. Amen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy Mária . . . Adj Uram stb.

Sz. Antonius beszéli, hogy egy haldokló szörnyű kínjában arra kérte az Istent, szabadítsa meg borzasztó fájdalmától. Mire megjelent neki az Úr angyala és így szólt hozzá: Isten meghallgatta kérésedet és azzal küldött hozzád, hogy válassz a kettő közül: „vagy egy napig leszel a tisztítóhelyen, vagy még egy évig szenvedsz a földön.“

A haldokló hamar készen volt a válasszal, mondván: „Én az egy napig tartó tisztítóhelyet választom, hogy mielőbb vége legyen szenvedésesemnek.“ Erre csakhamar meghalt s lelke odajutott a tisztítóhelyre. Itt azonban

annyira szenvedett, hogy így kiáltott fel fájdalmában: Óh, mennyire meg vagyok csalva! Egy napig kellett volna lennem a tisztítóhelyen és már legalább húsz éve lehet, hogy itt vagyok ez iszonyú kínok között! Erre megint megjelent neki az angyal és így szólt: Tévedsz, szegény lélek! Fájdalmad nagysága az, amely megcsal téged; ez tünteti fel előtted oly hosszúnak szenvedésedet! Hiszen még csak most haltál meg; tested még el sincs temetve a földön!

TIZENKETTEDIK NAP.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkek nagyon szegények.

Igen szegények lettünk. Zsolt.
78, 8.

Nem hiába mondják a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket szegény lelkeknek. Hiszen oly nagy az ő szegénységük, hogy annál nagyobb már nem lehet. A mennyei javakban még nincs semmi részük; mert habár jogot tarthatnak is a mennyországhoz, azt csak majd, bizonytalan idő múlva nyerhetik el. Az elégtétel és üdvözülés amaz eszközeiből pedig, melyeket az egyház mindig készen tart hívei részére a földön, nekik már nincs többé semmi hasznuk. Ők ott maradnak az erény ama fokán, melyen a halál találta őket!

De épp oly szegények ők a földi javakban is;

mert a halál mindentől megfosztotta őket. Nincs már pénzük, hogy alamizsnát adhassanak és ezzel jóvátegyék az elkövetett vétkeket. És nincs már semmi tekintélyük, hogy érvényt szerezzenek végső akaratuk teljesítésének! Nincs, nincs semmijük! És ez, óh, minő csalódás azoknak, akik míg a földön éltek, csak úgy dúskáltak a földi javakban s akiknek oly nagy volt a tekintélyük, hogy még a gondolatukat is teljesítették! Most már mindennek vége! A kincsekből, melyekkel oly esztelenül bántak vagy összekuporgatva rakásra halmoztak, részükre nem maradt semmi! Csak egy van, amivel még segíthetnek magukon, amivel lassanként még lefizethetik tartozásukat az Isten igazságosságának, a szenvedés!

S mert ez így van, hát miért nem használom fel a nekem még mindig rendelkezésemre álló időt és eszközöket arra, hogy bűn nélkül jelenjek meg az Isten színe előtt?

A tisztítóhelyen sínylődő lelkek szegénységét még az is fokozza, hogy ők már nem szerezhettek többé maguknak semmi érdemet. Míg itt a földön éltek, óh, mennyi eszköz állott rendelkezésükre, hogy általuk megnyerjék bűneik bocsánatát s ideiglenes büntetésük elengedését? Igen, ők csak úgy, mint mi, megengesztelhettek volna a jó Istent buzgó imádságaikkal, a szentségek méltó vételével, a szentmiseáldozat bemutatásával, az irgalmasság testi és lelki cselekedetei-

nek gyakorlásával, az élet megpróbáltatásainak és szenvedéseinek Isten akaratán való csendes, békés, türelmes elviselésével. És mindennek, ha a kegyelem állapotában cselekednék, meg lett volna az ereje, hogy eltörölje a bocsánatos bűnöket s megsemmisítse az ideiglenes büntetéseket! Ám ők azt elmulasztották, amikor megtehették volna; most pedig, még ha akarnák sem tehetnék többé, mert erre már nem képesek! Oh, mert rájuk borult a sötét éjszaka, amikor többé nem munkálkodhatnak; s az Ur angyala már felemelé kezét az égre és megesküvék az örökkön örökké előre, hogy számukra idő többé nem lesz! (Jelen. k. IV.) Igen, számukra idő többé nem lesz az erény gyakorlására, az érdemszerzésre, a bűcsú elnyerésére! Ők ott epednek szegények az adósok börtönében, hol csak a szenvedés lassú múlása eszközli majd szabadulásukat! S mert ez így van, azért én míg élek, míg tehetem, elkövetek mindent, hogy kiengeszteljem az Isten igazságosságát; és én magam fogom megtenni mindazt, amit kívánnék, hogy halálom után mások megtegyenek értem s ekként biztosítsam magamat arról, hogy az ítéletkor minél kevesebbet találjon rajtam az Isten, amiért még meg kell bűnhődnöm!

A földön még a legszegényebb sem olyan szegény, hogy ne imádkozhassék! S ha az emberek kérlelhetetlenek is volnának velük szemben, az Isten mindig gazdag mindnyájunk iránt, akik

őt segítségül hívják. (Róm. 10., 12.) Ámde a tisztítóhelyen szenvedő lelkek még ettől is megvannak fosztva; mert csak a földről felszálló imát hallgatja meg az irgalmas és kegyelmes Isten! Ez pedig megszűnt velük szemben a jelen étellel együtt; míg a tisztítóhelyen már csak az Isten kérlelhetetlen igazsága uralkodik rajtuk, mely nem hajlik a saját könyörgésük meghallgatására, hanem megkívánja irgalmatlanul, hogy bűneik adósságát lefizessék az utolsó fillérig! Oh, mily tehetetlenek is vagytok ti szegény lelkek ott a tisztítóhelyen. S mikor én ezt tudom és szinte látom, nem kell-e megfontolnom az írás szavát: Vajha eszesek volnának és értenének és végükről gondoskodnának! (Móz. V. 32., 29.) Nem kell-e előre gondoskodnom magamról és addig munkálkodnom, míg nappal van; mert eljön az éj, amikor már senki sem munkálkodhatik! (Ján. 9., 4.)

Azért, édes Istenem! én míg élek, munkálkodni akarok! Jóvá fogom tenni minden legkisebb bűnömet! S hogy ez minél inkább sikerüljön, annak még a csiráját is ki fogom írtani szívemből. Mert jól tudom, hogy az igazi elégtételt szívem megtisztításával kell kezdenem! Te pedig, óh, Üdvözítőm! áraszd el szívemet isteni szereteted tüzével, hogy megemésszen az bennem minden tisztátalant!

Ima. Kegyes és irgalmas Isten! Könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő szegény lelkeken és

engedd, hogy szent Faidnak, a mi Urunk és Üdvözítőnknek legfájdalmasabb kereszthalála által megnyerhessék bűneik bocsánatát! Oh, e szerencsétlen lelkek folyton segélyért sóhajtanak és önmaguk semmit sem tehetnek megsabadulásukért. Kérlek azért Téged, hallgasd meg imámat és áraszd Fiadnak, Jézusnak vérét o kínlódó lelkekre. Amen.

5 Mi Atyánk... és Üdvözlégység Mária... Adj Uram stb.

Tolentinói sz. Miklós nagy részvéttel viseltetett a tisztítóhelyen szenvedő lelkek iránt és mindenképpen segíteni kívánt rajtuk. És mert a szegény lelkek is nagy bizalommal voltak iránta, azért egy alkalommal elküldték hozzá Pelegrino d'Osino rendtársát, ki életében barátja volt, hogy kérje meg, segítsen rajtuk! És e lélek egy éjjel csakugyan megjelent nála s miután elmondta neki, hogy a tisztítóhelyen van, így szólt hozzá: „Atyám, jöjj és nézd meg a mi nyomorúságunkat.” És a szent látott egy nagy térséget lángokban állani és iszonyú sok lelket, kik a tűzben panaszos hangon segélyért esedeztek. „Nézd — mondja Pelegrino — nézd, mily rettenetes kínokat szenvednek e lelkek és mint ajánlják magukat részvétedbe. Többet szenvednek ők, mint azt az ember felfogni képes volna; és ime, nem tudnak magukon segíteni. Te azonban könnyen segíthetnél rajtuk, ha imádkoznál, jót cselekednél és szentmisét ajánlanál fel értük.” Ezután a szent felébredt

s azonnal felkelvén, térden állva és forró könyveket hullatva imádkozott értük. Majd megkérte a zárda előljáróját, engedje meg, hogy egy hétig ezekért a szegény lelkekért végezhesse szentmiséjét. S mikor ezt megtette, az utolsó napon ismét megjelent neki Pelegrino és megköszönte szeretetét, mely által úgy ő, mint sok más lélek kiszabadult a tisztítóhelyből. Azután még többször is látta a szent, hogy szentmiséje után sok lélek szállott fel a tisztítóhelyről a mennyországba és hallotta, mint mondtak azok neki köszönetet.

TIZENHARMADIK NAP.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkeken lehet segíteni.

Hiszem, hogy a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken a hívek közbenjárása által lehet segíteni.
Trienti zsinat 23. ülése.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkek olyan szegények és olyan tehetetlenek, hogy ők önmagukért semmit sem tehetnek, sorsukon mitsem változtathatunk. Am annál gazdagabbak vagyunk mi velük szemben és annál többet tehetünk mi értük. Hiszen a szenvedő lelkek a szentek egyességénél fogva részesülhetnek a mi javainkban; mi felajánlhatjuk értük elégtételül jócselekedetünket s ekként Istennél lefizethetjük helyettük hátralevő tartozásaikat. Így tanítja ezt a csalhatalan egyház, amikor a

szentíráásra és a szent hagyományokra támaszkodva hitcikk gyanánt kimondotta: hogy a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken a hívek közbenjárása által lehet segíteni!

És úgy is van! A Szentírás határozottan állítja, hogy: „Szent és üdvös gondolat a halottakért imádkozni, hogy bűneiktől feloldoztassanak.“ (Makk. II. 12.) A szentatyák pedig oly világosan tanítják ezt, hogy még a másvallásúak is kénytelenek bevallani, miszerint már a legrégibb időben is mindig és mindenkor imádkoztak a megholtakért. S ha ezeknek az imáknak és áldozatoknak is megvolt az engesztelő erejük, mennyivel inkább meg van az az újszövetség imáiban és áldozataiban, különösen pedig a szent miseáldozatban, mely nem egyéb, mint vérnélkül való megújítása annak a véres, nagy, engesztelő áldozatnak, melyet az Ur Jézus Krisztus mutatott be a keresztfán!

Azt, természetesen, nem tudhatjuk, hogy imáink és áldozataink milyen mértékben segítenek a szenvedő lelkeken, vagy mennyiben szorulnak ők arra; de azt igenis tudjuk, hogy amire közülök egyik vagy másik nem szorul, az javára válik a többinek! És ez nagyon vigasztaló tudat nekünk! Mert ime, atyánk, anyánk s más kedveseink iránt, kiket a halál mindig elég korán ragadott el tőlünk, mi még most is kimutathatjuk hálás szeretetünket és kinyújthatjuk feléjük segítő kezünket!

És e segítségünknek háromféle lehet a gyümölcse, még pedig: vagy enyhíti a szegény lelkek szenvedését, vagy megrövidíti, vagy — s ez a legnagyobb — teljesen megszünteti azt! A szenvedés enyhítése, természetesen a legcsekélyebb, amit javukra tehetünk; mert ez csakis arra a büntetésre terjed ki, ami reájuk nézve mindig a legkisebb; de nem enyhíti a legnagyobb fájdalmakat, minő például az, hogy nem láthatják az Istent, aki után pedig annyira sóvárognak! Oh, ez a fájdalmuk még ezután is megmarad egész nagyságában; mert azt enyhíteni vagy csökkenteni szinte lehetetlen. Hiszen ezt csakis az enyhíthetné, ha valamiképpen csökkenne az Isten látása után való vágyódásuk! De mi csökkentheti ezt? Hiszen minél jobban ismerik az Istent, annál jobban szeretik őt; és minél inkább közeledik megváltásuk órája, annál inkább fokozódik az. Azért ennek egyedüli orvossága csak megváltásuk gyorsítása, vagy még inkább, annak teljesülése lehet csupán! Úgy van, az reájuk nézve a legnagyobb segítség, ha a tisztítóhelyről végkép kiszabadítván őket, megnyitottuk nekik a mennyországot, áthelyeztük őket a fájdalmak és kínok tengeréből az angyalok és szentek társaságába, az örök boldogság honába, hol elfoglalván az erényeik által kiérdemelt helyüket, végre láthatják és birhatják az Istent örökké!

Ime, milyen nagy hatalommal birunk mi a

tisztítóhelyen szenvedő lelkekkel szemben. Kezünkben van letéve rettentő börtönük kulcsa. Hatalmunkban van az a titokteljes víz, mellyel elolthatjuk szenvedésük helyének lángjait. Azért elmondhatjuk, hogy nincs nagyobb cselekedete az irgalmasságnak, mint az, amellyel a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken segítettünk! Az alalmazkodás mindenestre nagy jótétemény; de ezzel csak rövid időre segítettünk a szegényen! Már nagyobb jótétemény, ha kiszabadítottuk a fogságban levőt, bár ezzel még urrá nem tettük őt. Legnagyobb jótétemény a földön az, ha megmentettünk valakit a lelki haláltól, vagyis, ha megtérítvén, oda helyeztük a kegyelem állapotába jöllehet, hogy megmarad-e abban és nem fog-e megint visszaesni, ki biztosít róla? Ellenben, ha a tisztítóhelyről szabadítottunk ki egy szenvedő lelket, annak nemcsak megszereztük, de végkép biztosítottuk is az örök boldogságot s ezzel azt a szolgálatot tettük neki, milyent az angyalok akkor műveltek, mikor a szegény Lázárt odavitték Ábrahám keblére! És ime, amit az angyalok tettek, azt képesek vagyunk mi is megtenni a jócselekedetek mind-megannyi eszközével.

Oh, mily bámulatos is az a hatalom, mellyel rendelkezünk! De ezt a hatalmat aztán a szenvedő lelkek javvára nagylelkűen, sőt örömmel fel is használni szent kötelességünk legyen!

Ima. Isten! kinek irgalma végtelen, hallgasd meg kegyesen alázatos kérésünket és üdvünk titkai által add meg testvéreink, rokonaink és jőtevőink lelkének, kiket szent neved vallására meghívtál, bűneik bocsánatát a mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy Mária . . . Adj Uram stb.

Nádasi Jánosnak, Alegambe atya: „A szeretet hősei és áldozata” című munkájához írt pótlékból vannak kivéve e sorok: Münsterben, Vestfáliában 1656. szept. 26-án meghalt Fabricius János, jézustársasági atya, mint áldozata annak a nagy szeretetnek, melyet a ragályos betegekkel szemben oly hősies módon tanúsított. Ő ugyanis sorra felkereste ezeket a ragályos betegeket; és nemcsak gyógyszert vitt nekik, de ellátta őket a szentségekkel is. A halottakat pedig saját kezével temette el. Aztán bemutatta értük a szentmiseáldozatot is. Különösen a gyászmise volt legkedvesebb ájtatossági gyakorlata. Ezt, amikor csak lehetséges volt, mindig szívesen végezte. Ugyanezt ajánlotta másoknak is, sőt előljáróinál azt is kieszközte, hogy havonként egy gyászmisét végezzenek a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért. Ezen buzgalmát az is fokozta, hogy a tisztítóhelyen szenvedő lelkek többször megjelentek neki, részint azért, hogy esedezzenek nála megszabadításukért, részint pedig, hogy megköszönjék hatásos segítségét. Halála előtt megírta végrende-

letét és abban mindama jócselekedeteket és szentmiséket, melyeket halála után érette fognak végezni, a tisztítóhelyen szenvedő lelkek javára hagyományozta.

TIZENNEGYEDIK NAP.

Isten akarja, hogy segítsünk a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken.

A jótékonyságról és adakozásról el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatok tetszenek az Istennek.
Zsid. 13, 16.

Isten az ő szentségénél fogva szinte kénytelen vele, hogy igazságot gyakoroljon a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken! Irgalmasságát pedig letette a mi kezünkbe, így szólván hozzánk, mint egykor Mózeshez: Ime, Istenné teszek téged; a szenvedő lelkek felett teljhatalmat adok neked. (Exod. II. 7.) Csodatevő vessződ gyánánt, mellyel az irgalmasság csodáit gyakorlod, szolgáljon neked az én szerelmes Fiam elégtételének végtelen kincse! Használd azt javukra, tetszésed szerint! Jócselekedeteid pedig, melyeket felajánlsz értük, legyenek azok a csatornák, melyeken a tisztítóhelyre vezeted Krisztus érdemeit! Szóval Istenné, az irgalmasság Istenévé teszek téged a szegény lelkek felett! Igen, így akarja az Isten! Vagyis azt akarja, hogy szinte erőszakot tegyünk rajta; hogy erővel is visszatartsuk büntető karját s kiragadjuk

kezeiből azt a vesszőt, mellyel kénytelen megfenyíteni azokat a szegény lelkeket, akiket különben úgy szeret! Oh, mert türelmetlenül várja ő, hogy eleget tegyünk értük s magához emelhesse és megkoronázhassa szenvedő gyermekeit!

És én meg tudnám tagadni azt, amit tőlem az Isten kíván? Nem, Uram! Én egyesülni fogok a te irgalmasságoddal; én eleget akarok tenni igazságosságodnak e neked oly kedves lelkekért.

Végtelenül szent és bölcs az Isten, aki mindenben dicsőségét keresni szinte kénytelen! Lám, Isten dicsőségét hirdeti az ég és föld! Ezért küldötte a világra szent Fiát, s ezért alapította az egyházat is! Az én cselekedeteim végcélja is tehát mindig az Isten dicsősége legyen. Hiszen az Úr imádságában, melyre Jézus tanított bennünket, azért könyörgünk legelsőbbben is, mondván: Szenteltessék meg a te neved! És a szentek foglalkozása is mi egyéb a mennyben, mint az Isten dicsőítése? S mikor mi odasegítjük a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket a mennyországba, ahol teljesen megismerik, szeretik és imádják az Istent, óh, akkor mi is nagyban előmozdítjuk evvel az Isten dicsőítését és magasztalását! A jámbor Baudon annyira meg volt hatva ettől a gondolattól, hogy így kiáltott fel: „Kérem mindazokat, akik hevülnek az Isten dicsőségéért és az ő szeretetére törekszenek, gondolkozzanak és elmélkedjenek

ez igazság fölött! S ha sz. Terézia és más szentek azt állították, hogy ők készek volnának elviselni bármi kínt, ha csak egy fokkal is emelhetnék az Isten dicsőítését, óh, akkor mit nem kellene megtennünk azért, hogy a tisztítóhelyről kiszabadítsuk a szenvedő lelkeket; mert ezzel nem egy, hanem millió fokkal is előmozdíthatjuk és emelhetjük az Isten dicsőségét és pedig nem egy pillanatra, hanem örökre!” Hasonlóképp nyilatkozott a szűz Máriáról nevezett és az Úr szeretetéért lángoló János atya is, midőn így szólt: „Az volna az én legforróbb kívánságom, ha ott élhetnék száműzve valamely magányban, vagy bezárva valamely börtönben, ahol nem volna más dolgom, mint búcsúkat nyerni a szenvedő lelkek részére s ekként oda-juttatni őket Jézushoz a mennyországba, ahol aztán minden erejükből szeressék és dicsőítsék az Isten örökké!

Lám, milyen értéke van Isten előtt azoknak a jócselekedeteknek, melyekkel a szenvedő lelkeknek javára lehetünk! A híres és jámbor Blossius Lajos ime, így ír erről: „A jóságos és szeretetteljes Isten annyira szereti a tisztítóhelyen szenvedő választottjainak lelkét és annyira óhajtja onnan való megszabadulásukat, hogy mindazt, amit mi értünk keresztényi szeretetből teszünk és Istennek bemutatunk, — vagyis, ha értünk imádkozunk, zsoltárokat énekelünk, az imádandó Oltáriszentséget, vagy

Krisztus érdemeit érettük felajánljuk, — azt mind oly szívesen veszi, mintha őt magát, ha esetleg börtönben volna, bátorítanók és vigasztalnók s a börtönből kiszabadítani szeretnénk; ő mondotta ugyanis: Bizony mondom nektek, amit egynek ezen legkisebb atyámfiái közül cselekedtetek, nekem cselekedtetek!“ Aquinói sz. Tamás pedig azt mondja: „A halottakért imádkozni kedvesebb Isten előtt, mint az élőkért; mert azoknak, akik magukon többé nem segíthetnek, nagyobb szükségük van a segítségre, mint ezeknek!“

Íme, mily hatalmas eszközt tett kezünkbe az Isten! S mint tehetünk vele eleget mindama bűnért és méltatlanságért, amelyekkel oly sokszor megbántottuk a szent Fölségét! Nem kell-e tehát köszönetet és hálát mondanunk ama jótéteményért, amelyben atyai szeretete részesített minket?

Am, mert a tisztítóhelyről megszabadult lelkek annál jobban fogják dicsérni, magasztalni és áldani az Istent, minél előbb juthatnak segítségünk által az ő látására és bírására; azért kövessünk el mindent, hogy ezek a szegény lelkek, — úgy a szabadulásukhoz legközelebb állók, mint a legelhagyatottabbak is, — minél előbb és minél inkább képesek legyenek az Isten méltó dicsőítésére a boldog mennyországban!

Ima. Könyörülj édes Jézusom, a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken, kiknek megváltásáért kész voltál magadra öltetni emberi természetünket és elszenvadni a legkeserűbb halált. Oh, könyörülj sóhajaikon és könnyeiken és szenvedésed ereje által engedd el mindama büntetéseket, amelyeket bűneik által megérdemeltek. Folyjon alá a tisztítóhelyre szent véred, édes Jézusom! s üdítse és enyhítse meg azokat, akik ott szenvednek! És nyújtsd feléjük segítő kezdet s vezesd őket az enyhülés, a világosság és béke helyére. Amen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy Mária . . . Adj Uram stb.

A szent Domonkos rendjének két tagja, Bertrand és Benedek közt egykor jámbor vita támadt ama kérdés felett, melyik nagyobb cselekménye a szeretetnek? Az-e, ha a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken segítünk, vagy pedig, ha a bűnösök megtérítésén fáradozunk? Bertrand a bűnösök megtérítéséért lelkesült. Ezekért végezte a szentmisét, ezekért végezte jócselekedeteit s ezekért imádkozott! És ezt azzal indokolta, hogy a bűnösök megvannak fosztva az Isten kegyelmétől és minden pillanatban ki vannak téve annak a veszedelemnek, hogy örökre elkárhoznak. Aztán az Isten Fia a bűnösökért jött a földre, azokért halt meg a keresztfán. Lehet-e tehát valami magasztosabb, mint vele munkálkodni a bűnösök megtérítésén? Míg a tisztítóhelyen szenvedő lelkek, azok már meg vannak mentve s bizto-

sak üdvösségükről! Benedek ellenben a szenvedő lelkek ügyét védelmezte és a következőket mondá: A bűnösök maguk okai szerencsétlenségüknek, melyen, ha akarják, azonnal segíthetnek; míg a szenvedő lelkek fogva vannak s mint valami börtönbe be vannak zárva s onnan magukat kiszabadítani nem képesek! Azért helyesebb tehát, ha ezeken a lelkeken segítünk! Bertrand nem adta meg magát, jóllehet nem volt képes válaszolni a felhozott érvekre. De ime, a következő éjjel egy olyan látomása volt, mely meggyőzte őt az által előbb kétségbevont igazságról! És ettől fogva minden szentmiséjét, jócselekedetét és imáját a szenvedő lelkekért ajánlotta fel! Igy olvasható ez a sz. Domonkosrend évkönyvében.

TIZENÖTÖDIK NAP.

Örülnek a mennyben a szenvedő lelkek kiszabadulása felett.

Bizony mondom nektek, amit egynek ezen legkisebb atyámfiak közül cselekedtetek, nekem cselekedtetek. Máté 25, 40.

Nagy öröm van a mennyben egy bűnös megtérése felett, mondja édes Üdvözítőnk. (Luk. 15., 7.) Pedig az a megtért bűnös visszaeshet a bűn fertőjébe, sőt még el is veszhet örökre. Minő öröm lehet tehát akkor a mennyország-

ban, ha a tisztítóhelyről odajut egy lélek, ahol többé el nem vesztheti az Istent!

A szentek ott, a mennyországban, akik mindig szerették ezeket a szegény lelkeket s mindig forrón óhajtották megszabadulásukat, óh, mennyire örvendeznek, hogy számuk ismét megnövekedett! És mennyire örvendeznek, amikor látják, hogy azok, akik oly nagy bizalommal és tisztelettel voltak eltelve irántuk a földön és akikkal ők pártfogásuk, közbenjárásuk és példájuk által oly szorosan egybe voltak fűzve, azok végre elhagyják megtisztulásuk szomorú helyét és megváltásuk biztos várása után, mint a boldogság örökösei, hálát zengve felszállanak az égbe, az ő Urukhoz, Istenükhöz, hogy vele örökre egyesüljenek.

És a szent angyalok, óh azok is mennyire örülnek! Hiszen ők voltak azok, akik a Magaságbelinek trónusa elé vitték és bemutatták Istennek mindazokat az imákat, amelyeket azokért a szegény lelkekért végeztünk, akik most már megszabadulván szenvedéseiktől, lefoglalták a mennyben ama dicső helyeket, amelyek ott Lucifer és társai bukása után megüresedtek. S mert az angyalok szinte égnek attól a vágytól, hogy előmozdítsák és gyarapítsák az Isten dicsőségét, azért végtelen örömet okoz nekik, hogy a lelkek megszabadulása is fokozza azt! De meg ők őrangyalai is voltak ezeknek a lelkeknek; hogyné örülnének tehát, ha siker ko-

ronázta örökösüket! Azért nem is szűnnek meg magasztalni az Isten jóságát és irgalmát, hogy megáldotta gondosságukat; és nem szűnnek meg köszönetet mondani azoknak a jámbor híveknek, akiknek buzgó imája oly sikeresen előmozdította védenőik megváltását!

Még nagyobb öröme van azonban a mennyországban a szentséges szűz Máriának, aki mindnyájunknak, tehát nemcsak a földön élő, de a tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek is édes jó anyja, királynéja! Hiszen ő megígérte, hogy azoknak a lelkét, akik ájtatosan viselik Skapuláréját, haláluk után ki fogja menteni a tisztítóhelyről, még pedig a legközelebbi szombat napon! Mily nagy lehet tehát öröme, amikor szenvedéseik után s ott a mennyországban anyai kebelére ölelheti hűséges gyermekeit.

Sőt nagy öröme van a mennyben még édes Megváltónknak is, akik örömmel nézi, mint működünk vele közre a szenvedő lelkek megváltásában és mint lettünk ezáltal is igaz követői s egyben megváltó társai! És mert a tisztítóhelyen szenvedő lelkek is tagjai annak az élő testnek, melynek feje az Ur Jézus Krisztus, aki így szólt egykoron tanítványaihoz: „Bizony mondom nektek, amit egynek ezen legkisebb atyámfiai közül cselekedtetek, azt nekem cselekedtetek“, óh, ki tudja elképzelni minő nagy örömet szerezünk neki akkor, amikor az irgalmasság legszebb és legnagyobb cselekedé-

tével azokat a szegény lelkeket, azokat a legkisebb atyafiait, akik magukon mitsem segíthettek, megmentettük reftentő kínjaik tengeréből!

Végre a mennyei Atyának is öröme telik abban, hogy szenvedő gyermekei, akik megmaradtak szeretetében és kegyelmében, most már örökké áldják, magasztalják és dicsőítik őt! Igaz, meg kellett büntetnie előbb őket, — igazságossága így kívánta ezt; — óh, de mégis, mindig óhajtott a boldogságukat! És most, hogy végre megszabadultak, milyen nagy az öröme; s mint fokozza ezt az a tudat is, hogy mi oly gyöngéd szeretettel siettünk segíteni szenvedő testvéreinken, az ő szeretett gyermekein!

Ne is hanyagoljuk el soha az irgalmasság eme jócselekedetét, mely a mennyországban oly nagy örömet szerez! Óh, már ez a tudat is elég okul szolgálhat arra, hogy a mi hideg és érzéketlen szívünk is felmelegedjék és meginduljon s végre komolyan elhatározzuk magunkat arra, hogy a szenvedő lelkeken ezután mi is nagylelkűleg és örömmel fogunk segíteni!

Ima. Istennek szent angyalai és kiválasztott barátjai! Oh, jöjjetek segítségükre a tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek. Különösen te Istennek Anyja Mária, fordítsd reájuk kegyes tekintetedet és mutasd meg nekik Jézust, méhednek áldott gyümölcsét, óh irgalmas, óh kegyes, óh édes szűz Mária! Amen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy . . . Adj
Uram stb.

Sz. Terézia élettörténetében írja de Ribera atya, hogy Don Bernardino de Mendoza egy igen szép birtokot ajándékozott sz. Teréziának Valladolid közelében oly célból, hogy ott zárdát alapítson. Am, még hozzá sem fogtak a zárdá építéséhez, am'kor hirtelen megbetegedett a kegyes adományozó s elvesztvén beszélni képességét, meghalt anélkül, hogy gyónhatott volna, jelekkel nyilvánítván csupán bánatát. Nagyon elszomorította ez sz. Teréziát, aki igen aggódott a meghaltnak lelki üdvé miatt. Ekkor azonban így szólt hozzá az Ur: „Légy nyugodt leányom! Az elhunytak lelke ugyan nagy veszedelemben forgott; de kegyelmet talált nálam azon adománya következtében, melyet oly nagylelkűen tett neked. Leleke azonban csak akkor fog kiszabadulni a tisztítóhelyről, amikor az új zárdában be lesz mutatva az első szentmiseáldozat.“ És ettől kezdve nem volt nyugta sz. Teréziának. A lélek szenvedései folyton ott lebegtek szemei előtt! S bár az volt szándéka, hogy előbb a toledói zárdát fogja megállapítani, mégis sok fáradsággal Valladolidba utazott, hogy megkezdje az ottani zárdá felépítését. És alig készültek el a leg-szükségesebbekkel, egy szobát azonnal berendeztetett arra a célra, hogy abban a következő vasárnapon bemutassák az első szentmiseál-

dozatot. És sz. Terézia e szentmise alatt, még pedig a communiokor meghatottan látta, hogy Bernardino lelke köszönetet mondva neki, nagy fényesség közt felszállt a mennybe Istenhez! El lehet képzelni, mily nagy volt sz. Teréziának az öröme, hogy beteljesedett az Ur szava!

TIZENHATODIK NAP.

A szeretet arra kötelez bennünket, hogy segítsünk a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken.

Szeresd felebarátodat, mint tennén magadat. Máté, 22, 39.

Szeressük egymást! Hiszen emberek vagyunk, testvérek vagyunk, egy atyának vagyunk gyermekei mindnyájan! Megköveteli ezt az a természeti törvény, mely szívünkbe van írva s mely arra kötelez, hogy részt vegyünk embertársaink szerencsétlenségében, segítsünk rajtuk szükségekben s megtegyük nekik mindazt, amit mi is óhajtunk, hogy nekünk megtegyenek! És ez annál nagyobb kötelességünk, minél nagyobb szükségben van embertársunk! Ki is lenne olyan szívtelen, hogy éhen hagyná halni a szegényt, mikor alamizsnájával megmentheti. És ki volna képes elnézni, hogy megégjen az a gyermek, akit a tűzből ki lehet menteni! Oh, lehet-e ennél nagyobb embertelenség? De nézzük immár a szenvedő lelkeket! Lám, milyen szegények! Nincs semmijük; szerezni mit sem képesek s hozzá még mennyivel tar-

toznak! S ha még szenvedéseiket is nézzük; óh, szörnyű az, amit ezek szenvednek! És a természet törvénye szerint vajjon nem volna kötelességünk segíteni rajtuk is, segíteni ezeken, akik szintén testvéreink? Vagy jól esnék-e nekem, ha én volnék e könyörületre méltó lelkek gyászos helyzetében, ha én'égnék abban a szörnyű lángtengerben? És jól esnék-e nekem, ha senki se törődne velem; ha ott hagynám kinlódni, szenvedni engem az én barátaim, az én testvéreim, akik pedig az emberszeretet, a természeti törvény erejénél fogva kötelezve vannak arra, hogy segítsenek a szükségben levőn a szenvedőn!

És a szeretet eme természeti kötelékét a válás fel nem oldotta, szét nem tépte, sőt még jobban összefűzte, szorosabbá tette! Igen, az újszövetség isteni törvényhozója, az emberi természetben gyökerező eme törvényt még meg-nemesítette, újabb indokok alapján felmagasztalta, példájával megszentelte és szentesítésével megerősítette! És azóta a felebaráti szeretet az a jel, amelyről övéit megismeri és mások is megismerhetik. (Ján. 13., 35.) És azóta új parancs ez, az ő parancsa, melyet maga hozott a földre, s melyet odaemelt arra a magaslatra, amely magaslaton az Isten iránti szeretet áll, kijelentette ugyanis, hogy: „A második parancs pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint tennen magadat.” (Mát. 22., 39.) Óh, mily

nagy, mily szent, mily isteni a keresztyénységben a felebaráti szeretet, mely nem szűnik meg még a halálban sem! Mert a halál egy időre elválaszthat ugyan bennünket testileg; de a szeretet által még mindig egybefűzve maradunk lelkileg, mint tagjai annak az egy testnek, melynek feje Krisztus! S éppen azért folyton szeretnünk kell egymást és pedig nemcsak azokat a boldogokat, akik már a mennyben vannak, hanem azokat a szegény lelkeket is, akik még a tisztítóhelyen szenvednek! Mert, ha ez utóbbiakról megfeledkezünk és nem nyújtunk nekik segítő kezet, hát hol van akkor a mi keresztyén szeretetünk és hol van akkor a szentek egységében való hitünk?

A tisztítóhelyen szenvedő lelkek különben meg is érdemlik természeti és keresztyén szeretetünket. És pedig annál inkább, minél szentebbek! Istén kegyelmében halván meg, ime, ők már az Isten barátjai, akik nemcsak meghívta őket, de ki is választotta őket. Valóban, őértük nem halt meg hiába Krisztus; mert ők megigazultak, nevük be van írva kitörölhetetlenül az élet könyvébe. Aztán még minő kiváltságokkal is bírnak! Mennyire szeretik ők már az Istent, akit úgy ismernek, mint legfőbb jót, s aki felé irányulnak összes vágyaik. Pedig ez a nagy szeretetük Isten iránt, akivel még nem egyesülhetnek, végtelen fájdalmat is okoz nekik! De minket is szeretnek ezek a lelkek, szeretnek

mint testvéreiket Krisztusban! És annál jobban szeretnek, minél világosabban látják már szeretetük indító okait. Oh, mily bensőleg is vannak ők egyesülve Istennel és velünk a szeretet által! S éppen azért, mily méltók a mi szeretetünkre és legtevékenyebb segítségünkre! Azért jogosan mondja karthausi sz. Dénes: „Nincs abban a keresztény testvéri szeretetnek egy szikrája sem, aki közönyösen nézi, mint kínlódnak a szegény lelkek a tisztítóhelyen!”

Ima. Édes Jézusom! ki gyümölcs voltál a földön az elhagyatottaknak, leborulva könyörögők előtted a tisztítóhelyen szenvedő ama lelkékért, akiket szinte elhagyott már az egész világ. Oh, nézd, mint égnék ők a tisztító tűz iszonyú lángjában, mint esedeznek segítségért és nincs senki, aki meghallgassa őket, aki megkönyörülne rajtuk! Azért keresztény szeretetből én könyörülök rajtok s úgy könyörögök értük előtted segélyért, amint legjobb barátomért tenném. Amen.

5 Mi Atyánk... és Üdvözlégy Mária... Adj Uram stb.

Egy előkelő özvegy nő fiát megölte ellensége. A gyilkos ezután elrejtőzött, mert félt, hogy elfogják és kivégzik. Rejtekhelyét azonban csakhamar megtudták és pedig nemcsak a bírák, hanem a nő is. De mi történik? Amikor már szinte nyomában voltak, az a nemes nő elfojtván magában a bosszú minden érzetét, titkon értesíté a gyilkost, hogy rögtön meneküljön! Sőt még ennél is tovább ment nemeslelkű-

ségében, mert pénzt is adott neki és odaadta meggyilkolt fiának a lovát is, hogy megkönnyítse futását! Ő pedig ezalatt is folyton imádkozott fiáért, mert örök sorsa nagyon a szíven feküdt! És íme, nemes tette annyira megnyerte az Isten tetszését, hogy a tisztítóhelyről azonnal kiszabadította fiának lelkét! — Ez ugyanis, midőn felszállt a mennybe, megjelent anyjának és örömmel tudatta vele, hogy szeretetből kifolyó tettéért szabadult ki a tisztítóhelyről, ahol még nagyon sokáig kellett volna szenvednie! Nézd, keresztény lélek! mit képes kieszközölni Istennél a szeretet egyetlen cselekedete!

TIZENHETEDIK NAP.

**Az igazság azt kívánja, hogy segítsünk
a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken.**

Fizesd meg, amivel tartozol.
Máté, 18, 28.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkek nemcsak azért szenvednek, hogy eleget tegyenek az Isten igazságosságának, óh, szenvednek ők sokszor még azért is, mert akárhányszor áldozatai az emberek igazságtalanságának, akik iránt pedig oly nagy bizalommal viseltettek. Az emberi szív egyik legszebb és legnemesebb tulajdona a szerencsétlenek iránt való részvét. Ez készítet bennünket arra, hogy amit a szerencsétlen tőlünk kér, azt, ha csak módunkban van,

szívesen megigérjük és készségesen meg is tesszük. Óh, mily megilletődéssel tapasztaljuk ezt különösen akkor, amikor egy haldokló ajánlja magát imáinkba! Mert ki állhat ellen a haldokló kérésének? . . . És ki volna olyan kőszívű, hogy meg ne vigasztalja szegényt legalább avval, hogy nem fog róla megféleldkezni, hogy mindig szívesen fog rajta segíteni! És mégis, hányszor látjuk, hogy még el sem hallgattak a harangok, hogy még vége sincs a gyászmisének s már lelohadt a részvét s oly közönyösség szállja meg a lelket, mintha semmi sem történt volna; míg végre már el is felejtjük az imát, a segélyt, amit pedig olyan nagyon megigértünk s amellyel éppen azért adósok vagyunk!

De nemcsak igérettel, hanem sokszor még ennél többel, valamely jogos tartozással is lekötelve lehetünk valamely meghalt iránt! És ez különösen akkor áll elő, amikor a meghalt avval a kikötéssel hagyta reánk vagyonát, hogy róla meg ne felejtkezzünk, az ő nevében bizonyos jó cselekedeteket gyakoroljunk, a szegényeknek alamizsnát adjunk, lelke üdvéért szent misealapítványt tegyünk! És ez olyan szent kötelesség, hogy aki még erről is meg tud felejtkezni, aki még ezt is elmulasztja, az az Isten és az emberek előtt a legnagyobb igazságtalanságot követi el! S ha már sz. János apostol is megbélyegzi azt, aki felebarátját nem

szereti (Ján. I. lev. 3, 15.), akkor mit mondjunk arról, aki a megholtakat nemcsak nem szereti, hanem még azt is megtagadja tőlük, amivel az igazság minden követelménye szerint nekik tartozik! Azért igaza van aranyszájú sz. Jánosnak, amikor ezt mondja: „Lám, a pogányok övéik holttestével együtt elégetnek mindent, ami az övé volt. És a keresztények? Oh, azok még azt is eltulajdonítják, amit áldozatul kellene értük felajánlani és pedig nem úgy, hogy elégetik, hanem, hogy ezáltal örök javukról gondoskodjanak! Igen, a pogányok elégették halottaik kincseit, hogy kimutassák irántuk kegyeletüket, míg a keresztények mit sem bánják, ha lelke bármeddig is ég a tisztítóhelyen, csak hagyományaik által is gazdagodjanak!” Azért rettenetes felelősséget von maga után a végrendelet végrehajtásában elkövetett minden bűnös hanyagság! Mert így fosztatnak meg sokszor a tisztítóhelyen szenvedő lelkek attól a segítségtől, amely akárhányszor elég lett volna arra, hogy közülök többen is megszabaduljanak, sőt amely állandó segítségükre is szolgálhatott volna! Hát nem érdemlik meg aztán az ilyen szívtelenek, hogy szentségtörőknek, hogy a szegény lelkek kízóinak nevezék őket? Azért senki se csodálkozzék azon, ha némely zsinat még az egyházból is kiközösítette, kizárta őket!

De az imént felhozottakon kívül, óh, hány

jogcím van még arra, hogy segítsünk a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken úgy, hogy alig van talán ember, aki valamely címen ne lenne lekötelve irántuk! Ime, talán adósa voltál, de már nem tudtad azt neki megfizetni; talán megkárosítottad s már nem tudtad a kárt jóvátenni. Mit gondolsz, az elhunyt halálával megszűnt már iránta kötelezettséged? Óh, ne hidd! Mert az igazság még most is azt mondja, hogy tartozol kiegyenlíteni adósságodat s az okozott kárt meg kell térítened! S mivel ezt már másképen nem teheted, azért ródd le azt clyképen, hogy imádkozol érte és segítségére jössze a tisztítóhelyen szenvedő lelkének! Aztán az is megtörténhetett, hogy megsértettél valakit az elhunytak közül becsületében; ellenséges indulattal voltál iránta; rossz példával megbotránkoztattad, jó törekvéseit meggátoltad. Óh, egyenlítsd ki velük szemben ezen elkövetett vétkeidet s a tisztítóhelyen enyhítsd legalább szenvedéseiket. . . De különösen és kettőzött buzgalommal tedd meg ezt azokkal szemben, akik most azért égneek, azért szenvednek és kínlódnak, mert te csábítottad el őket, te vezetted őket a bűnre, a rosszra! Óh, ezekért mindent, de mindent meg kell tenned, hogy megszabaduljanak!

Ima. Ne Engedd, óh Istenem, hogy a tisztítóhelyen szenvedő lelkek iránt valaha igazságtalanok legyünk! Azért most is azokért könyör-

günk előtted, akiknek megígértük, hogy értük imádkozni fogunk és akikért imádkozni tartozunk! Oh, add, hogy amikor ezt buzgó szívvvel tesszük, egyrészt lerójuk a szenvedő lelkek iránt való tartozásunkat, másrészt pedig eleget tegyünk értük igazságodnak s végre bejuttassuk őket az örök boldogság honába. Amen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy Mária . . . Adj Úram stb.

Boldog Rabán Mór apát élettörténetében olvasható a következő esemény: Az apátság kolostorában ős idők óta meg volt az a jámbor szokás, mely még ma is megvan több helyen, hogy azt az ételt és italt, mely az egyes rendtagokat megillette, haláluk után harminc napon át, mint lelkük üdvéért felajánlott jócselekedetet, kiosztották a szegények közt. Történt pedig, hogy mikor e ragályos betegség egymás után többeket elragadott a szerzetesek közül, a kolostor gondnoka, csupa fös vénységből nem részesítette a szegényeket ebben a szokásos jótéteményben, s ezáltal megfosztotta az elhunytakat is lelkük vigasztalásától. Nem sokára azonban meghalt ő is, s ekkor az apátság tagjai vele szemben ismét visszaállították a régi szokást. S mikor ez megtörtént, az elhunytnak lelke néhány nap múlva megjelent az apátnak és így szólt hozzá: Még mindig iszonyúan szenvedek, bár társaim imája nem kis enyhülést szerez nekem. És én nem is sza-

badulok addig kínjaimtól, míg azok rendtársaimnak lelkei, akik az én fösvényiségem miatt tartóztattak vissza a tisztítóhelyen, szabaddá nem lesznek; mert a szegényeknek értem kiosztott alamizsna, Isten igazságos rendeletéből nem az én, hanem az ő javukra fordítottatott. Kérlek azért titeket, kettőztessétek meg alamizsnátokat, hogy a jóságos Isten, társaim után, engem is mielőbb szabaddá tegyen." És miután ezt megtették, egy hónap múlva ismét megjelent a lélek, de már megszabadulva!

TIZENNYOLCADIK NAP.

Némely személyi okok is arra köteleznek, hogy segítsünk a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken.

Könyörüljetei rajtam, könyörüljetei rajtam, legalább ti, barátaim. Jóh, 19, 21.

A természet és keresztény szeretet általános törvényei mellett vannak még bizonyos személyi viszonyból származó olyan kiváló okok is, hogy segítsünk a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken.

Ilyen elsősorban is a hála kötelme jótevőink iránt, mely oly mélyen be van vésve az ember szívébe, hogy az tulajdonképen nem más, mint maga a természet szava! Azért azt elmulasztani, arról megfélekezni nem volna szabad soha, már csak azért sem, mert nincs csúnyább valami a világon, mint a hálát-

lanság! És kinek ne volnának jötevői a tisztítóhelyen? Vagy nem volnának ott, talán tanítóink, nevelőink, lelkipásztoraink, előljáróink, szóval mindazok, akik bennünket neveltek minden szépre és jóra tanítottak, jótanácsaikkal elláttak, példájukkal az erény útján vezéreltek és azon mindvégig megtartottak? És ezek iránt, akik annyi jóval voltak irántunk az életben vajjon nem tartozunk-e lerónihálánkat, kivált akkor, amikor a tisztítóhelyen szenvednek, ahol úgy várják, hogy róluk megemlékezzünk s imáinkkal, jócselekedeteinkkel segítségükre legyünk!

Ilyen kötelesség származik továbbá a baráti viszonyból is! Óh, aki ismeri a baráti szeretet bensőségét és hatalmát, mely úgy összeforrasztja a szíveket, hogy szinte elválaszthatatlannokká válnak, az bizonyára tudni fogja, hogy a jó barát résztvesz barátja minden örömében és fájdalmában, osztozik minden szerencséjében és szerencsétlenségében; mert mindkettőjük szívét ugyanegy érzelem hatja át! Azért, ha el is választja őket egymástól a halál, szíveiket még sem választja el; ők ezután is összeköttetésben lesznek egymással az ima és jócselekedetek mindazon kötelékével, melyet a vallás és szeretet nyújt nekik! S ha ilyen tevékeny és hatalmas a baráti szeretet egy, a földön élő emberrel szemben, mennyivel inkább kell, hogy olyan legyen avval a szegény

lélekkel szemben, aki, míg itt élt, át volt hatva a hűséges barát szeretetével, most pedig ott szenved iszonyú kínok közt a tisztítóhelyen! Óh, milyen meghatók sz. Ambrusnak búcsúszavai, melyeket a vele oly barátságos viszonyban élő Teodorius császár halálakor hangoztatott, mondván; „Szerettelek téged és most is szeretlek és elkísérlek a túlvilágon élők hazájába; s addig el nem hagylak, míg imáim és könnyeim árán oda nem vittelek, ahová érdemeid hívnak, az Ur szent hegyére!”

De ilyen kötelesség származik még abból a vérbeli viszonyból is, amelyben a szeretet csaknem minden fonala összpontosulván, oly szoros kötelék támad a szülők, a gyermekek, a testvérek, az összes rokonok és családtagok között! Óh, ezeknek is szent kötelességük, hogy a tisztítóhelyen szenvedő kedveseik lelkéről megemlékezzenek! Hiszen míg a földön éltek, — különösen azok a drága jó szülők, — milyen őszintén szerettek minket!? Mennyit áldoztak, fáradtak, küzdöttek értünk? És hányszor enyhítették meg bánatunkat, törölték le könnyeinket, gyógyították be vérző sebeinket! S hozzá még mennyit szenvedtek is!... Sőt, talán még most is szenvednek a tisztítóhelyen; szenvednek azért a tulságos engedékenyséért, melyet irántunk tanusítottak; vagy azokért a bűnökért, amelyeknek akárhányszor, bizony, csakis mi voltunk az okai! És oh, ezek a szegé-

nyek, talán már rég megszabadulhattak volna szenvedéseiktől, ha megtettük volna értük azt, amit halálukkor oly nagyon megígértünk nekik, s amire velük szemben nemcsak a hála nemcsak a szeretet és az igazság, hanem ime, a vérbeli, a rokoni kötelék is oly szentül kötelez! Kitől is várjanak ők szenvedéseikben enyhülést, ha mi nem enyhítjük azt? És kitől várjanak ők segítséget, szabadulást, ha még mi sem könyörülünk meg rajtuk? Oh, ha van még valami, ami fokozhatja szörnyű szenvedésüket, az csakis az a szomorú tapasztalat lehet, hogy ime, mennyire el vannak felejtve, el vannak hagyatva, még saját véreiktől is! Pedig a rokoni összetartozandóság kapcsán mily szent kötelességük a még életben levőknek, hogy ne hagyják annyira szenvedni, kínlódni a saját vérüket!

És mégis, óh hányan vannak, akik képesek közönyösek lenni irántuk; akik képesek velük szemben elkövetni a legrútabb hálátlanságot, a legégbekiáltóbb igazságtalanságot! Pedig hogy sírtak, mint keseregtek még az elhaltnak koporsója felett? Óh, ha azok a halottak szólhatnak, bizonyára azt mondták volna nekik: Ne sirjatok, ne keseregjetez annyit, inkább legyetek több részvétellel irántunk és segítetek rajtunk! Igen, imádkozzatok, tegyetek minél több jót értünk!

Ima. Mennyei szent Atyám! könyörülj szüleimen, testvéreimen, rokonaimon, barátaimon, jótévőimen, akik a túlvilágon megelőztek engem s még ott szenvednek a tisztítóhelyen. Édes megváltó Jézus Krisztusom! hullasd reájuk értünk kiontott drága szent véredet! És te Szentlélek Uristen! szent kegyelmed harmatjával hintsd meg őket! Istenem! Ki a jók jutalmazója vagy, fizess meg nekik mindazt a sok jót, amit nekem tettek! És engedd, hogy részesülhessen szegény lelkük az Úr Jézus, a boldogságos szűz Mária és minden szentek érdemében s ekként megszabadulván szenvedéseiktől, felvéessenek a mennyország végnélküli örömébe! És add meg, oh, nekem is, hogy az örök boldogság honában viszontláthassam őket. Amen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy Mária . . . Adj Uram stb.

Egy fiatal ember letérve az erények útjáról, nagyon sok bánatot okozott szegény édesanyjának, akit különben nagyon szeretett. És az édesanyját csakhamar sírba vitte ez. Mikor haldoklott, az eltévelyedett fiú is ott volt mellette a család többi tagjai közt, akik sírva borultak térdre és úgy imádkoztak s akikkel együtt ő is szeretett volna imádkozni. Csak hogy ő már elfeledte még azokat az imákat is, melyeket az iskolában tanult! Imakönyvet vett hát a kezébe s keresgélte benne a haldoklók mellett végzendő imát, de sehogy sem találta meg. S ekkor annyira megboszankodott, hogy így szólt magában: Oh, te szerencsétlen,

még imádkozni sem tudsz édesanyádért? Hát azért legyen boldogtalan, mert én voltam a fia! Nem! Ez így tovább nem mehet! Meg fogom tanulni vallásomat! Imádkozni, gyónni és áldozni akarok anyám lelkiüdvéért! És amit így megfogadott, azt híven meg is tartotta és példás jó keresztény lett belőle!

TIZENKILENCEDIK NAP.

Saját javunk is azt kívánja, hogy segítsünk a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken.

Amily mértékkel mértek, vissz-
száméretik nektek. Máté, 7, 2.

Az Üdvözítő eme szavai: „Amily mértékkel mértek, visszáméretik nektek”, a tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek nyújtott segítségre is vonatkoznak. Mert amilyen irgalmasok vagyunk mi most a szenvedő lelkek iránt, olyan irgalmasok lesznek mások is irántunk úgy itt a földön, mint ott a másvilágon! Sőt sz. Ágoston azt is állítja: „Ha azt akarod, hogy könnyörüljön rajtad az Isten, akkor te is könnyörülj a tisztítóhelyen szenvedő embertársaidon; mert úgy fog könnyörülni rajtad az Isten, amint te könnyörülsz embertársaidon.” Vagyis, már Isten is gondoskodni fog arról, hogy aki irgalmas volt, aki segített a szenvedő lelkeken, az iránt mások is irgalmasok legyenek, s eleget tévén érte az ő igazságosságának, mielőbb kiszabaduljon majd a tisztítóhelyről.

De egyes szentéletű jámbor hívek is nagy segítséget jósolnak az irgalmasoknak; s a szenvedő lelkek iránt tanusított tevékeny szeretetüket olybá tekintik, mint jövőendő örök dicsőségük biztos zálogát. Aquinói sz. Tamás pedig azt is mondja: „Bár igaz, hogy aki a szenvedő lelkekért eleget tesz, ezzel még nem tesz eleget önmagáért, de az is igaz, hogy az ilyen a saját büntetésének elengedésével is nagyobb érdemet szerez magának, megszerzi ugyanis az örök életet!“ S ha ilyen nagy a tisztítóhelyen szenvedő lelkek iránt tanusított irgalmasságnak a jutalma, hát ki ne lenne akkor irántuk irgalmas? . . .

Azért legyünk mindig irgalmasok. Ime, saját javunk is azt kívánja. Különbem gondoljuk meg azt is, hogy aki irgalmatlan és könyörületlen marad irántuk, annak viszont nagy lesz a bűnhődése. És ez nem is lehet másképen. Hiszen világosan meg van mondva, hogy amilyen mértékkel mérték, visszaméretik nektek. Ugy van! Aki szeretetlen és könyörületlen a tisztítóhelyen szenvedő szegény lelkek iránt, az legyen előre elkészülve arra, hogy őiránta mások szintén szeretetlenek és könyörületlenek lesznek. Hiszen az ilyent, ha meghal s ha oda jut még a tisztítóhelyre, ugyan ki fogja megsegíteni, pártfogásába venni? Talán azok, akiket megszabadíthatott volna, de akik még mindig ott kínlódnak a tisztítóhelyen, mert értük

nem tett soha semmit? Vagy talán azok, akik megszabadultak már iszonyú szenvedésük szomorú helyéről, már bírják az örök boldogságot, de nem azért, mert ő irgalmas volt irántuk és oda segítette őket? Hiszen ezekért sem tett semmit! S éppen azért nem is kívánhatja, hogy köszönettel és hálával legyenek iránta. Ugy van! Öket nem kötelezi, nem ösztönzi semmi arra, hogy aki olyan irgalmatlan volt velük szemben, annak ügyét pártfogolják az Isten előtt!

De talán azok, az ő hozzátartozói, akik még itt vannak a földön, akik örökölték minden vagyoniát, azok talán többet fognak tenni érte? Oh, hiábavaló számítás. Ezek azt fogják tenni, amit ő tett elődei! Még csak rá sem fognak gondolni; szegény lelkét pedig ott fogják hagyni szenvedni, kínlódni a tisztítóhely lángjai közt, míg csak az utolsó fillért is le nem fizette! És Isten meg fogja ezt engedni, hogy igazságos legyen büntetése, hogy irgalmatlan legyen annak a tisztítóhelye, aki semmi irgalmasságot sem gyakorolt! Mert milyen mértékkel mértek, visszamérnek nektek!

Oh, mint fogja majd bánni az ilyen lélek, hogy életében irgalmatlan volt a tisztítóhelyen szenvedő lelkek iránt! Mint fogja majd sóhajtozva mondani magában, amit József testvérei mondtak egymásnak: Méltán szenvedem ezeket; mert vétkeztem testvéreim ellen, látván

lelkük szorongatását, midőn könyörögtek nekem és én nem hallgattam meg őket. (Gen. 42., 21.)

Ima. Szolgáid és szolgálóid lelkeiért alázatos imáinkkal fordulunk hozzád, irgalmas Istenünk! és esdve kérünk, bocsásd meg nekik kegyelmesen életükben elkövetett minden vétkeiket és vedd fel őket választottaid boldog honába. Amen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy Mária . . . Adj Uram stb.

Sz. Archangela élettörténetében Junicját, Jézustársasági atya a többek közt azt írja:

Punigerola Archangela, a milanói Szűz Máriáról nevezett zárda főnöknője sokat fáradozott abban, hogy segítsen a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken. És ennek dacára atyja lelkére mégis csak ritkán gondolt, jóllehet életében gyöngéden szerette őt. E feledékenységből azonban csakhamar kiragadta őt egy váratlan és csodálatos esemény! Halottak napján ugyanis megjelent neki őrangyala és kézenfogván, lélekben elvezette őt a tisztítóhelyre, ahol a szenvedő lelkek közt ott látta édesatyját is, aki így szólt hozzá: „Édes leányom, Archangela! honnan van az, hogy te, aki annyi szeretettel viseltetel a hozzád idegen szenvedő lelkek iránt, te oly sokáig tudtál elfeledkezni iszonyú kínok közt gyötrődő atyádról? Óh, nem egyet láttam már, aki a te segítséged által szabadult meg innen. Míg engem, ki atyád vagyok, ki-

nek annyival tartozol, te engem elfeledsz?“ Nagyon meghatották Archangelát atyjának eme szavai. S mert átlátta, hogy megérdemelte a szemrehányást, azért könnyek közt ígérte meg atyjának, hogy ezután mindent el fog követni, hogy szenvedéseitől mielőbb megszabadítsa! S eközben, míg arról töprenkedett, miképen is történhetett az, hogy atyjáról így megtudott feledkezni, — pedig hányszor feltette magában, hogy imádkozni fog érte, — íme, így szólt hozzá az angyal: „Lásd, az Isten engedte meg ezt, hogy evvel is büntesse atyádat; mert hanyag volt a földön üdvössége munkálásában és különösen abban, hogy a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken segítsen.”

Ettől kezdve nem nyugodott addig Archangela, amíg imádságaival, böjtöléseivel és önsanyargatásaival ki nem szabadította a tisztítóhelyről édes atyját, aki azután ragyogó fényben jelent meg leányának, hogy köszönet mondjon neki megszabadításáért.

HUSZADIK NAP.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkekért végzett ájtatossággal az isteni erényeket is gyakoroljuk.

Tégy jót az igazzal, és nagy jutalmat nyersz. Jézus Sirák fia könyve 13, 3.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkekért végzett ájtatossággal a hit, remény és szeretet isteni

crényeit is gyakoroljuk; azokat a természetfeletti cselekedeteket, melyek ápolják és fenntartják bennünk a lelki életet.

Ami a hitet illeti, mikor a halottakért ájtatoskodunk, ime megvalljuk egyúttal azt a hitünket is, hogy a lélek halhatatlan. A test a halál után feloszlik, visszatér a földbe, ahonnan vétetett, a lélek azonban elválván a testtől, nem hal meg, hanem elszáll a halhatatlanság honába, hogy elvegye jutalmát vagy büntetését, aszerint, amint a földön jót vagy gonoszt cselekedett! Igen, amint a Makabeusi Judás azzal igazolta a túlvilágban való hitét, hogy áldozatot mutatott be a csatában elesett társaiért, úgy igazoljuk mi is a halottakról való megemlékezéseinkkel azt, hogy hisszük a holtak feltámadását és hisszük, hogy azokkal a boldogokkal, kik az Urban haltak meg, egyességben vagyunk. De megvalljuk általa azon hitünket is, hogy az Isten végtelenül szent, igaz és irgalmas. Szentségével össze nem fér a bűn legcsekélyebb foltja sem; igazságának feltétlenül eleget kell tenni; irgalmát pedig elégtételül szolgáló jócselekedeteink árán nyerhetjük meg. És megvalljuk, hogy hisszük a tisztítóhely létezését és hisszük azt is, hogy az ott szenvedő szegény lelkeken imádságaikkal, jócselekedetünkkel segíthetünk. Mivel pedig a halottakért végzett ájtatosság folyton oda mutat az Ur Jézus keserves kín-

szenvedésének és halálának végtelen értékére, mely nélkül a mi jócselekedeteinknek nincs természetfölötti értéke, azért mikor azt gyakoroljuk, egyúttal annak a hitünknek is kifejezést adunk, hogy a szentmise nem egyéb, mint a keresztfán Krisztus által bemutatott véres áldozatnak vér nélkül való megújítása, a szentségek pedig, valamint a bűcsu is, az ő érdemeinek kegyelemkincseit velünk közlő rendkívüli eszközök. Végre még megvalljuk azon hitünket is, amire ez az ájtatosság különben is mindig emlékeztet, hogy a mi célunk egyedül az Isten s a mi tulajdonképeni hazánk ott van a mennyországban, ott a csillagok felett, ahol egyedül leszünk igazán boldogok.

És a reményt illetőleg, mikor a megholtakért ájtatoskodunk, ime ugyanakkor arról is tanulbizonyosságot teszünk, hogy értük végzett minden imádságunk és jócselekedeteink indító oka az Isten igazmondósága. Mi egyéb is indít és vezérel bennünket, szegény bűnösöket arra, hogy a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken segítsünk, mint éppen az a bizalom, az a remény, hogy az Isten, amitt Krisztus érdemére való tekintetből megígért, azt meg is adja; hogy imáinkat, amelyek által akár a magunk, akár a tisztítóhelyen szenvedő lelkek javára az ő nevében valamit kérünk, azt meg is hallgatja! Igen, amikor összes elégtételi cselekedeteinket

s az ő javukra nyert búcsukat, szentmiséket érettük önzetlenül, sokszor hősiek módon felajánljuk, miegyébről teszünk vallomást, mint arról, hogy hiszünk és remélünk a jó Istenben! Hogy mikor mi mások iránt irgalmasok vagyunk, akkor mi is irgalmasságot remélhetünk!

Ami pedig a szeretetet illeti, mikor a halottakért ájtatoskodunk, ime tanubizonyságot teszünk ezzel arról is, hogy szeretjük az Istent! Azért szeretjük a szenvedő lelkeket, mert az Isten is szereti őket s mert ezáltal is előmozdítjuk az Isten tiszteletét és szeretetét! Aztán, mikor az Úr Jézus Krisztus végtelen érdemeit a szenvedő lelkekért felajánljuk s ezáltal a mennyországot benépesíteni akarjuk, nem azt bizonyítjuk-e vele, hogy mennyire szeretjük és becsüljük az Ur Jézus Krisztust? Vagy mikor szegény felebarátunk lelkét a legnagyobb kínból és gyötrelemből kiszabadítani és a legnagyobb jóban részesíteni, a mennyországba juttani akarjuk, nem annak adjuk-e tanujelét, hogy szeretjük felebarátunkat? Sőt mikor azt tesszük, amit halálunk után magunknak is kívánunk, hogy mások megtegyenek nekünk, nem azt áruljuk-e el vele, hogy szeretjük a saját halhatatlan lelkünket?

Oh, a halottakért végzett ájtatosság által csakugyan milyen sokféleképen s milyen kiváló módon gyakoroljuk az Isteni erényeket!

Azért becsüljük is azt nagyon; gyakoroljuk azt buzgón, hűségesen! Sőt ajánljuk azt másoknak is; ismertessük meg vele azokat, akik még nem ismerik. Bizonyára szép és hasznos dolgot fogunk művelni vele.

Ima. Kérünk Uram! légy irgalmas a tisztítóhelyen szenvedő lelkek iránt! Ne bántsd őket érdemük szerint! Hiszen az volt mindig óhajításuk, hogy teljesítsék szent akarátodat. Azért, amint a földön az igaz hit által a hívők seregéhez csatlakoztak, óh, hadd legyenek a mennyben is egyesülve az angyalok karával. Amen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy Mária . . . Adj Uram stb.

Rehn Jakab, jézustársasági atya, nagyon sokat foglalkozott a tisztítóhelyen szenvedő lelekkel, akik iránt nagy részvétet tanusított. S mert Isten szíve szerint való férfiú volt, sok kiváló kegyelemmel lett kitüntette irántuk. Társai közül egyik-másiknak előre megmondta halálát olyankor is, amikor az illető egészen más országban lakott s mitsem hallottak felőle. Így történt akkor is, amikor egyik napon misét akarván mondani, öltözködés közben egyszerre csak fekete ruhát kért, mert — mint mondá — neki most egy meghaltért kell miséjét felajánlani. És társait is figyelmeztette, hogy imádkozzanak azért a rendtársukért, aki éppen most halt meg Münchenben! És úgy is volt, mert nemsokára hivatalosan is hírül vet-

ték a halálesetet! A szenvedő lelkek különben sokszor közvetlenül is érintkeztek vele; a szomszéd temetőből többször jöttek siránkozva szobája ajtajához. Az emberek pedig akár-hányszor hallották a temetőből a halottak eme kiáltását: „Jakab atya, könyörögj értünk! Óh, könyörögj értünk!”

Krapf Xv. Ferenc atya, aki ezt a Jézustársaság németországi évkönyvében feljegyezte, még több hasonló dolgot is megírt róla!

HUSZONEGYEDIK NAP.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkekért végzett ájtatossággal a saját üdvünket is munkáljuk.

Jót cselekszik lelkével az irgalmas férfiú. Példab. 11, 17.

A szenvedő lelkekért végzett ájtatosság nem egyéb, mint az Isten és felebarátunk iránt érzett szeretetünknek az igazolása. S mert a szeretet, mint sz. Pál apostol mondja: a törvény teljesítése (Róm. 13., 10.); azért, amikor ezt az ájtatosságot gyakoroljuk s vele a törvényt teljesítjük, ugyanakkor a saját üdvünket is hathatósan munkáljuk! És ugyanezt mondhatjuk a többi erényről, különösen a szeretettel oly szoros kapcsolatban levő hitről és reményről is, amelyeket, mint imént láttuk, a halottakért való ájtatosság szintén magában foglalja.

De mindezekről eltekintve, óh, mennyire előmozdítja lelkünk üdvét ez az ájtatosság, amikor felkelti bennünk a töredelem, a bűnbánat szellemét, figyelmeztet minden legkisebb hibánkra és folytonosan arra int, hogy még életünkben igyekezzünk jótetteink által eleget tenni bűneink büntetéseért az Isten igazságosságának! S mikor feltárja előttünk, hogy ebben az ájtatosságban nincs semmi, amivel magunkra vonhatnók az emberek figyelmét, hiszen annak még csak az eredményét sem láthatják, óh, mennyire ápolja bennünk az alázatosság erényét, azt az erényt, amely nélkül legjobb cselekedetünk sem kedves az Isten előtt! Vagy mikor megismertet, szinte bizalmassá tesz bennünket, a szenvedő lelkekkel, közli velünk érzelmeiket, iszonyú helyzetüket s arra buzdít, hogy elégtételeinket és azokat a bűnsúkat, melyeket nyerhetünk, ajándékozzuk magylelkűen a szenvedő lelkeknek, óh, minő erős elhatározásra s mennyi önmégtagadásra lelkesít ezáltal bennünket! És amikor így folyton gyengül bennünk a világ szelleme és mindinkább fejlődik és tökéletesedik lelkünkben a kegyelem élete, óh, tagadhatja-e akkor még valaki, hogy a halottakról való megemlékezés s az irántuk tanúsított részvét lelkünk üdvét hatalmasan és hathatósan előmozdítja!

Aztán, mint minden jótettnek, úgy a keresztyény felebaráti szeretet eme cselekményének is

megvan a hármasság gyümölcse. És pedig, először is érdemet szerzünk magunknak vele, kedvesek leszünk az Isten előtt s elveszszük annak jutalmát, még ha olyan csekélység volna is, mint a felebarátunknak nyújtott pohár víz! Másodszor megnyerjük általa Istentől azt a kegyelmet, amit magunk vagy mások javára kértünk! S végre harmadszor, — amennyiben fáradsággal is jár, sőt áldozatot is követel jócselekedetünk, — elégtételül is szolgál ez az Isten igazságosságának! És ime, a szenvedő lelkekért végzett ájtatosságunk és jócselekedetünk gyümölcseiből ez a harmadik, vagyis az elégtételi rész az, amit nekik adunk, mert csakis ezt adhatjuk, míg a másik kettő megmarad nekünk. mivel azt másnak nem is adhatjuk, lévén az elidegeníthetetlen dolog. És így ezek is üdvösségünkre szolgálnak.

Sőt még jótetteink elégtételi értékének a szenvedő lelkek javára történt adományozása is növeli üdvünket; mert a szeretet képezvén annak alapját, annál kedvesebb az az Isten előtt, minél tisztább szívvel és annál nagyobb lesz előtte értéke, minél önzetlenebb és önfeláldozóbb szeretettel ajánlották fel azt neki! S mert az Isten nem engedi magát felülmúlni a nagylelkűségében, bizonyára meg fogja azt jutalmazni szent kegyelmével, amely által elkerüljük majd a bűnt s rövidebb lesz tartózkodásunk a tisztítóhelyen!

Azért csak ájtatoskodjunk minél buzgóbban a tisztítóhelyen szenvedő lelkek érdekében; jócselekedeteinknek elégtételéből minél többet ajánljunk fel értük, hogy ezáltal is minél kedvesebbek lehessünk az Isten előtt, s minél több kegyelmet nyerhessünk tőle örök üdvösségünk biztosítására!

Ima. Uram! neked ajánlom szolgálád és szolgálóid lelkét. Oh, add, hogy akik a világnak már meghaltak, veled örökké élhessenek. Azért bocsásd meg nekik irgalmas szeretetteddel mindazt, amit emberi gyarlóságból a földön vétkeztek. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy Mária . . . Adj Uram stb.

Sz. Mechtild kinyilatkoztatásaiban olvassuk a következőket: Midőn a sz. apátnő egyszer arról elmélkedett, hogy milyen nagy az Isten jósága, így szólt hozzá az Ur: „Jöjj, nézd meg a mennyországban a legkisebbet a boldogok közt, hogy megismerhessed jóságomat.” És lélekben a mennybe vitetvén és ott figyelmesen körületekintvén, egyszerre csak látja nagy pompában és nagy méltósággal feléje közeledni azt a férfit, akiről szólott neki az Ur! Arca szép, nemes, ragyogó s amellet igen kedves volt. S mikor az apátnő megkérdezte tőle, hogy kicsoda s miképen jutott ilyen nagy dicsőségre, ez így válaszolt: „En a földön rabló voltam és gonosztevő; a rosszat azonban nem annyira gonzságból, mint inkább abból a tudatlanságból és

rossz szokásból követtem el, melyet szüleimtől örököltem. Ezért nyertem kegyelmet az Istentől töredelmes bűnbánatom után. Különben száz évig voltam a tisztítóhelyen, hol megtisztulásom végett sok győrelmet állottam ki, míg végre Istennek meg nem érdemelt nagy jósága folytán, ime, idejöttem a nyugalom és boldogság helyére.“

HUSZONKETTEDIK NAP.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkek hála- sága jótéevőik iránt.

Ha jót cselekszel, tudjad kivel
cselekszed, és igen kedvesek lesz-
nek jótéeménycid. Jézus, Sirák
f. k. 12, 1.

Azok a szegény lelkek, akik a tisztítóhelyen szenvednek, szerettek minket itt a földön. Szerettek, mint embertársaikat, kiket velük együtt váltott meg Krisztus; kik velük együtt ugyanazon mennyei Atyának vagyunk gyermekei. Szerettek, mint ismerőseiket, rokonaikat, barátait, jótéevőiket. S ha akkor szerettek, bizonyára most is szeretnek, amikor szeretetük indító okait sokkal világosabban látják és ismerik!

És e szeretet alapján, ha mi, akik bűnösök vagyunk, akik szintén adósai vagyunk a jó Istennek imádkozhatunk egymásért, hát miért ne imádkozhatnának ők is értünk? Óh, ma már

esaknem általános a keresztényeknél az a meggyőződés, melyet oly nagy hittudósok is vallanak, mint Bellarmin és Suarez, hogy a tisztítóhelyen szenvedő lelkek, akik magukért már semmit sem tehetnek, a küzdő egyház tagjai iránt hathatós könyörgéseikkel kimutathatják viszontszeretetüket! Különben a szentírás is azt mondja, hogy Óniás főpap és Jeremiás próféta a túlvilágon (a pokol tornácában) imádkoztak a földön levő övéikért! (Makk. II. k. 15. fejj.) Bolognai sz. Katalin pedig azt állítja, hogy mikor különféle bajaiban a szenvedő lelkeket hívta segítségül, kérése mindig meghallgattatott; sőt azok közvetítése által sokkal könnyebben és hamarább nyert meghallgatást, mint a mennyben levő szentek közbenjárása által! És a nemrég szentté avatott Kaufbeureni Mária Kreszcencia élettörténetében is fel van említve, hogy ő a szenvedő lelkek részéről az imádság viszontszeretetében gyakran részesült. És amikor a maga és a mások javára valamely különös kegyelmet akart megnyerni az Istentől és evégett segítségül hívta a szenvedő lelkeket is, kérése rendszeren és azonnal meg lett hallgatva. XIII. Benedek pápa is arról tanuskodik, hogy Cortesi. jézustársasági atya, aki sokáig heves kísértéseknek volt kitéve, csak akkor szabadult meg attól, amikor a Bold. Szűz Mária tanácsára a szenvedő lelkekhez is buzgón imádkozott. És egy, a lelki élet terén

igen jártas férfiú is úgy nyilatkozott, hogy mikor már semmi sem sikerült neki, csak a szenvedő lelkekhez fordult és meghallgattatást nyert! És miért is ne hallgatná meg őket az Isten? Hiszen ezek már a mennyország várományosai! Ezek szenvedésük színhelyéről Isten iránt való hálával és szeretettel imádkoznak értünk!

S ha a szenvedő lelkek a tisztítóhelyen is szeretnek bennünket, ahol távol az Istentől fogságban synlődnék, mennyivel inkább fognak szeretni akkor, amikor szenvedésük helyéről általunk kiszabadítottván, a mennyországban mint megdicsőült szentek jelennek meg majd az Isten előtt! Ah, ki tudná megmondani, hogy a hála és szeretet minő érzelme fogja eltölteni őket, midőn a megváltás angyala tudtokra adja szenvedésük végét s azt, hogy kinek közbenjárása eszközölte ki náluk a megszabadulást! Óh, nem kérdik ők akkor, ha ismerős vagy ismeretlen, ellenség vagy jóbarát, rokon vagy idegen volt-e megmentőjük; mert bárki volna is, annál nagyobb hálával és szeretettel fogják pártfogásukba venni, annál inkább fognak érte az Istentől közbenjárni, minél nagyobb a boldogság, melynek immár részesei lettek! Boldog azért az az ember, akinek ilyen barátja van az Isten előtt! Biztosan várhatja ez jövőendő üdvözlését, s halála után a tisztítóhelyről való megszabadulását! Azért, ha egyéb okunk nem is volna,

már ez is elég arra, hogy szeressük a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket s ne feledkezzünk meg róluk, hanem. — aneunyre csak lehet, — mindent megtegyünk értük!

Az Ur Jézus mondotta: „Szerezzetek magatoknak barátokat a hamisság mammonjából, hogy mikor megfogyatkoztok, befogadjanak titeket az örök hajlékokba.” (Luk. 16., 9.) Vagyis mintha csak azt mondotta volna: fordítsátok feleslegeseiteket a szeretet és jótékony-ság cselekedeteire, a szegények megsegítésére! De mert nem minden szegény megy be az örök hajlékokba. azért gondolatok elsősorban azokra a szegényekre, akik minden szegény közt a leg-szegényebbek, akik biztosak abban, hogy be-mennek a mennyországba, akik Krisztus ígérete szerint csakugyan befogadnak titeket az örök hajlékokba. És befogadnak; még pedig a legnagyobb örömmel! És boldogoknak fogják érezni magukat, hogy jótéevőiket bemutat-hatják a jó Istennek. A szent angyalok pedig örö-méneket zengve fognak hozzájuk csatlakozni. S a túláradó örömben osztolni fog a szép Szűz Má-ria is! Mert, amint a jó anya, akinek beteg gyermekét meggyógyították és megmentették a veszedelemtől, nem tud elég köszönettel és hálával lenni az orvos iránt; úgy ő is hálás ki-ván lenni azokkal szemben, akik a szenvedő lel-kekben az ő szegény gyermekeit megvigasztal-ták és szenvedéseiktől megszabadították! A

mennybeli Atya pedig meghatva fogja nézni a hála eme megnyilatkozását és annál szívesebben fogja reá adni áldását, minél kedvesebb előtte a hála erenye!

Ima. Kérünk Uram! légy kegyelmes azon szolgálóid és szolgálóid lelkének, akikért e szent áldozatot bemutatjuk szent Felségednek s tedd általa őket méltókká arra, hogy bejuthassanak az örök boldogság honába. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy Mária . . . Adj Uram stb.

XIII. Benedek pápa szerint sz. Brigitta többször állította, hogy a tisztítóhely mélyéből e szavakat hallotta: „Aki nekünk enyhülést szerez a szörnyű kínok közt, az vegye el jutalmát!” Egy másik alkalommal pedig ezt hallotta: „Uram, mindenhatóságoddal jutalmazd meg azokat, akik közbenjárásukkal segítségünkre vannak s bennünket hozzád felségítenek.” Egy angyaltól pedig ezt hallotta: „Boldog az az ember, aki imájával, jótetteivel és testi szenvedéseivel segít a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken!”

HUSZONHARMADIK NAP.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkekért végzett ajtatosság érdemszerző volta.

Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyerne. Máté 5, 7.

Nagy érdeme van annak, aki felebarátját szereti, aki bajában, szükségében az irgalmas-

ság testi és lelki cselekedeteivel kész rajta segíteni. S mert felebarátunkat az Istenért szeretjük, azért, aki szereti felebarátját és jót tesz vele, az — mint sz. Pál apostol mondja — betölt minden törvényt! (Gal. 5. 14.) Ami pedig a lehető legnagyobb érdem! S azért az örök bíró ki is jelentette, hogy mennyországgal fogja jutalmazni az irgalmasokat!

Mily érdemszerző tehát a megholtakért végzett ájtatosság, mely magában foglalja az irgalmasság valamennyi cselekedetét! És úgy is van. Hiszen mikor irgalmas cselekedeteinkkel megnyitottuk számukra a mennyet, nem enyhítettük-e vele éhségüket, megszerezvén nekik Jézust, az angyalok eledelét? és nem csilapították-e emésztő szomjúságukat, oda juttatván őket az örök élet vizének forrásához? És mikor bevezettük őket az örök hajlékokba, nem lett-e meztelenségük befödve a boldog halhatatlanság öltönyével? És értük végzett ájtatosságunk útján, gondolatban nem látogattuk-e meg őket akárhányszor iszonyú szenvedéseik szomorú lakában? és elhagyatottságuk börtönéből utóvégre is kiszabadítván őket, nem szereztük-e meg nekik a szabadság boldog hazáját, a mennyországot?

Oh, milyen boldog tehát az az ember, aki az örök bíró előtt a végítélet napján oda mutathat majd azokra a lelkekre, akiket az irgalmasság cselekedeteivel ő szabadított ki a tisz-

títóhelyről! Mert, ha az Úr Jézus Krisztus a szerencsétlen embertársunk iránt tanusított minden irgalmas cselekedetet úgy tekint, mint-ha azt neki tettük volna, mily nagy érdemül fogja akkor betudni az irgalmasság ama cselekedetét, amelyet a tisztítóhelyen szenvedő lelkek iránt tanusítottunk? Bizonyára ezekhez is így fog majd szólani az ítélet napján: Jöjjetek atyám áldottjai, bírátok a világ kezdetétől nektek készített országot, mert tömlöcben voltam és hozzám jöttetek és kiszabadítottak engem! (Máté 25, 36.)

De a megholtakért végzett ájzatosság érdemszerző voltát az is fokozza, hogy általa nemcsak gyakoroljuk az irgalmasság cselekedeteit, hanem kiváló módon is gyakoroljuk! Hiszen olyanokon segítünk vele, akik arra, a földön élő legszerencsétlenebb embernél is jobban rászorultak s hozzá még, akiket az Isten különösen szeret! Aztán, hogyan gyakoroljuk? Őli, itt a földön akárhányszor csak azért segítenek az emberek a szerencsétleneken, mert szenvedéseik látása részvétet keltett bennük, vagy mert meg akartak szabadulni tolakodásaiktól, ami terhükre van. Sőt sokszor még azért is tesszik azt, hogy avval megnyerjék a mások tetszését, tiszteletét és háláját. Szóval segítenek önzésből, hiúságból; így szennyezvén be jó cselekedeteiket! A szenvedő lelkekért végzett ájzatosságnál azonban ez ki van zárva! Mert itt nem

hat semmi az érzékre; nem, azok a rettenetes lángok, melyeket nem látunk, nem érezünk; nem, irgalmassági cselekedetünknek még legkisebb eredménye sem; mert mindez annyira el van rejtve szemünk elől, hogy kizár minden önzést, minden hiúságot! Itt csakis a hit az, mely befolyásolja szívünket; ez az, ami felmagasztalja a felebaráti szeretet eme tényét; ami természetfelettivé teszi azt nemcsak eredetében, hanem úgy indító okában, mint céljában! És ezáltal mennyire fokozódott annak értéke? És mennyivel gazdagabban fogja azt megjutalmazni az a jó Isten, aki a szeretetből nyújtott pohár vizet sem hagyja megfizettetlenül!

Am, ez még nem minden: mert a halottak iránt tanúsított irgalmas cselekedeteink értékét nagyban emeli az a bizalom is, amellyel azt teljesítettük! Ime, mi imádkozunk a szenvedő lelkekért; az irgalmasság különféle cselekedeteivel áldozunk emléküknök avval a gondolattal, hogy evvel nekik használunk, velük jót teszünk, jöllehet ebből semmit sem látunk. És mégis megtesszük; mert bízunk a mindenható és könyörületes Isten végtelen jóságában és irgalmában, s mert sz. Ambrussal hiszszük és reméljük, hogy: „Annit mi szeretetből teszünk a szenvedő lelkekért, az reánk nézve kegyelemmé változik s mi halálunk után százszorosan fogjuk élvezni annak gyümölcsét.”

És lám, az irgalmasságnak ezen csodálatos és érdemszerző cselekedete hatalmában van mindenkinék! Könnyen és bármikor megteheti ezt mindenki! És mi elmulasztanók az ilyen szent, az ilyen üdvös és érdemszerző ájtatosságnak a gyakorlását?

Ima. Uram! élők és holtak Istene, ki megengedted nekünk, szegény bűnösöknek, hogy könyörgéseinkkel hozzád fordulhassunk, esdve kérünk, hallgasd meg a te szolgáid és szolgálóid lelkeiért előtted bemutatott forró imánkat. Szabadítsd ki azokat a tisztítóhely szenvedéséből; vedd be őket szenteid társaságába, hol add reájuk a boldogok ruháját s örvendeztesd meg őket szent színed látásával. Amen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégys Mária . . . Adj Uram stb.

A nápolyi királyság Otronto városában egy előkelő úrnő azt hallotta a templomban prédikáló karmelita-szónoktól, hogy azokat, akik a kármelhegyi skapulárét ájtatosan viselik és az ehhez csatolt imákat és jócselekedeteket szorgalmasan elvégzik, haláluk után a legközelebbi szombaton a Bold. Szűz Mária ki fogja szabadítani a tisztítóhelyről. Ő is felvette tehát a skapulárét és arra kérte a Szűzanyát, nyerje meg neki azt a kegyelmet, hogy szombaton haljon meg s ekként azonnal kiszabadulhasson a tisztítóhelyről! És ime, amit kért, azt megnyerte; mert szombati napon halt meg! S mikor leánya gyászbaborulva kesergett édes-

anyja elvesztése felett és könnyes szemekkel imádkozott lelke nyugalmaért, egy jámbor férfiú így szólt hozzá: „Ne sírjon leányom! Biztosítom önt, hogy édesanyja, akit annyira szeret, Szűz Mária közbenjárására a mai szombati napon elhagyta a tisztítóhelyet s felvételt a választottak honába.”

HUSZONNEGYEDIK NAP.

Mi szükséges részünkről ahhoz, hogy a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken segítsünk?

Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. Ján. 15, 5.

Szép a tisztítóhelyen szenvedő lelkek iránt való részvét; de nekik csak úgy ér ez valamit, ha tettekben is megnyilvánul, miként a szeretet, mely annak alapját képezi! Mert, mint sz. Gergely is mondja: „Ahol szeretet honol a kebelben, ott tettekben is megnyilvánul az.” Ám, hogy a szeretetből fakadó jócselekedetek a szenvedő lelkek javára váljanak, hogy azok a tisztítóhely szenvedéseit megszüntessék, ahhoz elsősorban az szükséges, hogy azokat a kegyelem állapotában vigyük véghez! Más különben imádkozhatunk akármennyit, cselekedhetünk akármit, meglátogathatjuk a sírokat nemcsak halottak napján, de egyébkor is, fölékesíthetjük virágokkal, szebbnél-szebb koszorúkkal, sőt gyertyákkal is kivilágíthatjuk

azt, talán szokásból, talán hiúságból, vagy az elhalt iránt való kegyeletes vonzalomból, mindez mit sem használ nekik, s részünkről is hiábavaló fáradság az egész, ha nem vagyunk a kegyelem állapotában! Isten kegyelme nélkül ugyanis semmi jót sem tehetünk, ami az örök életre érdemes volna, vagy ami Isten előtt elégtétel értékével bírna! Hiszen édes üdvözítőnk világosan megmondotta: „Aki én bennem marad és én őbenne, az sok gyümölcsöt terem; mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.“ (Ján. 15, 5.) Szent Pál apostol pedig ezt írja a korinthusiakhoz (Kor. I. 13, 3.): „Osszam el bár a szegények táplálására minden vagyonomat és adjam át testemet úgy, hogy égjek, ha szeretetem nincs, mitsém használ nekem.“ Vagyis. mind értéktelen, mind semmi ez, amit nem Istennel, nem a kegyelem állapotában cselekszünk! Azért mondta Xav. sz. Ferec is sokszor az ujonnan megtérteknek: „Ti megemlékeztek testvéreitekről, kik a túlvilágon szenvednek és szent lelkesedéssel buzgólkodtok azon, hogy rajtuk segítsetek; ám. gondolatok előbb magatokra, mert az Isten nem hallgatja meg azokat, akik tisztátalan szívvel járulnak eléje.“ Szóval, ha segíteni akarunk a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken, tegyük azt a kegyelem állapotában; és, ha halálos bűn terheli lelkünket, tisztítsuk meg azt előbb a bűnbánat szentségében! Így

aztán, minél tisztább lesz a szándékunk és minél nagyobb lesz a szeretetünk, mellyel a jót gyakoroljuk, annál hathatósabb lesz segítségünk a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken!

Az eddigiekkel azonban nem mondtuk azt, hogy aki halálos bűnből van, az ne tegyen jót, mert annak úgy sincs semmi haszna! Sőt ellenkezőleg; ebben a szerencsétlen állapotban is kell jót tenni, egyrészt azért, hogy ne legyünk még bűnösebbek és büntetésre méltóbbak, másrészt pedig azért, hogy megnyerhesük az Isten irgalmából a megtérés kegyelmét! Ez pedig nagyon szükséges; mert Isten irgalma nélkül nem tért meg még egy bűnös sem! Igaz, hogy Isten ezt a kegyelmet senkinek sem tartozik megadni, s éppen azért csakis annak adja meg, akinek akarja és amikor akarja. De az is igaz, hogy ezt a kegyelmet rendesen azoknak adja meg, akik jót cselekesznek s akik ezáltal mintegy előkészülnek, képessé válnak a bűnbánatra és arra, hogy Isten az ő kegyelmét nekik is megadja! Azért csak gyakoroljon a bűnös is minél több jót avval a szándékkal, hogy vele a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken segítsen; így előkészíti magát a megtérésre és arra, hogy majd a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken hathatósan is segíthessen!

Idevonatkozólag tudnunk kell még, hogy vannak olyan jócselekedetek is, melyeknek

érdemszerző volta nem függ annak a lelki-állapotától, aki azokat teljesítette! Például, miséztethetünk a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért akkor is, ha bűnös állapotban vagyunk. Ilyenkor a szentmise annak a bűnösnek, aki ezt végeztette, nem hoz ugyan semmi hasznót az örökkévalóságot illetőleg, de azért mégis segít azokon a szenvedő lelkeken, akikért bemutatattatott; mert a szentmisének önmagától megvan a maga nagy értéke! És ugyanezt mondhatjuk az imáról is. Sőt Suarez, ez a kiváló hittudós még azt is állítja, hogy bűnös állapotban is lehet búcsút nyerni a szenvedő lelkek javára, ha teljesítjük az előírt feltételeket; mert ilyenkor az egyház Krisztus és a szentek érdemeinek elégtételi részét közvetlenül alkalmazza a szenvedő lelkekre!

Ima. Kérünk Uram! hallgasd meg könyörgésünket, mellyel azért kérjük alázatosan irgalmasdat, hogy szolgálád és szolgálóid lelkei, — kiket a világból már kiszólitottál, — bejussanak a béke és világosság hazájába és szeretteiddel örökké boldogok legyenek. Amen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy . . . Adj Uram stb.

Egy atya halálos ágyán arra kérte fiát, emlékezzék meg róla halála után. És a fiú imádkozott sokat édesatyja lelkiüdvéért, sőt jócselekedeteket is gyakorolt érte. És mégis, 32 év múlva a szenvedő atya lángokkal körülvéve és keservesen panaszkodva azért jelent

meg fiának. mert rettenetes szenvedései közt még csak nem is jött vigasztalására. S mikor a fiu ezt hallotta, annyira meg volt döbbenve, hogy így szólt: „Hogyan? hát annyi imám és jócselekedetem még vigasztalást sem szerzett atyámnak?” Mire az atya folytatta: „Jegyezd meg fiam, hogy ami jót eddig tettél, az nem használt sem neked, sem nekem; mert bűnös állapotban cselekedted azt. Hiszen gyónásaid mind érvénytelenek voltak, mivel sohasem volt meg hozzá a kellő bánatod! Az irgalmas Isten, ime, megengedte, hogy ezt most mindkettőnk javára megmondhassam neked!” És erre a fiu töredezmes gyónást végezvén, jócselekedetei által csakhamar kiszabadította atyját szenvedése helyéről.

HUSZONÖTÖDIK NAP.

**A tisztítóhelyen szenvedő lelkeken segítünk,
ha értük imádkozunk.**

Azért szent és üdvösséges gondolat a halottakért imádkozni, hogy bűneiktől feloldoztassanak.
Makk. II. 12, 46.

Nagy ereje van a buzgó imának! Már a Példabeszédek könyvében meg van írva, hogy az Úr meghallgatja az igazak imádságát (u. o. 15, 29.) Krisztus pedig azt mondja: „Kérjetelek és adatik nektek.” (Mát. 7, 7.) És ismét: „Mindazt, amit imádságban hittel kértek, megnyeri-

tek“ (u. o. 21, 22.). Az ima tehát olyan eszköz, mellyel kiesdjük és megnyerjük az Isten kegyelmét; olyan csodálatos kulcs, mellyel kinyitjuk a mennyei kincsek tárházát! S ha ilyen ereje van az imának, óh, akkor milyen hathatós eszközül szolgál az arra is, hogy vele a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken segítsünk! Úgy van! Az a szeretetből fakadó ima, mely felszáll a szeretet Istenéhez a szenvedő, de Isten által is szeretett lelkekért, hogy számukra lelki kincseket esdekелjen, az biztos meghallgattatásra talál, már azért is, mert annak az imának a hatását meg nem akadályozzák! Azért van aztán, hogy a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért végzett ima hathatósabb még a bűnösökért végzett imánál is! Ezek állapota ugyanis jórészen tőlük függ, míg a szenvedő lelkeké nem ilyen. A keresztények tehát, mikor a szenvedő lelkekért imádkoznak, ezzel rajtuk segítenek; hiszen a szentírás is azt mondja, hogy: „Szent és üdvösséges gondolat a halottakért imádkozni, hogy bűneiktől feloldoztassanak.“

Leghathatósabb pedig az az ima, amelyet közösen, vagy nyilvánosan végezzünk! Isten ugyanis megígérte, hogy az ilyen imát különösen meghallgatja! (Mint. 18, 19.) S ha megígérte, miért ne teljesítené? Lám, a hívek állhatatosan könyörögtek a fogságban siallódó Péterért és Ime, Isten angyala leszállott az ég-

ből, leoldotta Péter bilincseit és kiszabadította a börtönből! (Ap. cs. 12.) És így száll alá a tisztítóhely börtönébe is a világosság és béke anyala, hogy a boldogság paradicsomába vezesse az ott levő lelkeket, ha egyesült imával könyörög értük az egyház az irgalom Istenéhez! Azért vegyünk részt mindenkor a megholt hívekért végzendő közös és nyilvános ájtatosságon. Ilyen az is, ha megszólal naponként az esztharangszó és megcsendül utána a szenvedő lelkekért imára hívó lélekharang; óh csatlakozzunk mi is készségesen az egyház eme közös imájához; imádkozzunk el mi is egy pár Miatyánkot és mondjuk: Adj Uram! örök nyugalmat a megholt híveknek és az örök világosság fényeskedjék nekik. Nyugodjanak békességben. Amen.

Am, nemesak a közös és nyilvános imának, hanem az egyesek imáinak is megvan az a hatása, hogy megvigasztalják és megenyhítsék a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket. Mert egyesek imájára is leszáll a tisztítóhelyre az irgalmas-ság anyala! És ez a tudat nagyon vigasztaló lehet mindenkire, de legkivált azokra a szegényekre, akik sem alamizsnát nem adhatnak, sem más elégtételül szolgáló cselekményt nem teljesíthetnek, imádkozni azonban imádkozhatnak s így ők is rendelkeznek egy olyan hathatós eszközzel, amellyel a szenvedő lelkeken segíthetnek!

Azért használja fel mindenki, a gazdag épp úgy, mint a szegény, az ima szent és üdvös eszközét! Imádkozzunk értük mindennap, mint ahogy az egyház is mindennap megemlékezik róluk a szentmisében s a napi zsoltosma egy részét sem zárja be anélkül, hogy a megholt hívekért ne könyörögne az irgalom Isténéhez! És imádkozzunk főleg azokért, akikért imádkozni szent kötelességünk. Imádkozzunk szüleinkért, testvéreinkért, rokonainkért, barátainkért s azokért, akiknek azt megígértük! És kérjük imáinkban a bold. Szűz Máriát, az irgalmasság anyját, a szomorúak vigasztalóját, hogy hathatós közbenjárásával nyerjen részükre Istennél kegyelmet és szabadulást. (Ligouri sz. Alfonz erre a célra különösen ajánlja a szent rózsafüzért.) Aztán imádkozzunk értük a szent angyalokhoz, akik most is úgy szeretik, mint mikor a pokoltól megoltalmazták őket. S kérjük, vigyék mielőbb Isten elé értük végzett ájtatos imáinkat azzal az óhajtással, vajha mielőbb ők is megjelenhetnének szent színe előtt! Végre kérjük a szenteket is értük, akik — mint aquimói sz. Tamás, az angyali doktor mondja — nagy hatalommal bírnak arra, hogy a tisztítóhelyről kiszabadítsák a szenvedő lelkeket. Ők bizonyosan meg fogják hallgatni imádságunkat és teljesíteni fogják kérésünket; mert ők legtöbbször maguk is tapasztalták, mit tesz az, — szenvedni a tisztítóhelyen!

Ima. Jézus! élő Isten Fia! Te mondád: „Aki hozzám jön, azt nem taszítom el! Aki bennem hisz, annak örök élete lesz!” Oh, nezd, azok a tisztítóhelyen szenvedő lelkek, úgy ismerlek és imádtak téged, mint az Isten Fiát! Azok hittek, reméltek benned és szerettek téged. Oh, hallgasd meg fájdalmas kiáltásaikat és hallgasd meg értük esdő imádságainkat. Szabadítsd meg őket iszonyú szenvedéseiktől s add meg nekik az örök boldogságot, amit mindenkor kívántak. Amen.

5 Mi Atyánk . . . és Üdvözlégy . . . Adj Uram stb.

Sanciót, Leon királyát megmérgezték ellenségei. És ez a gonoszság annyira lesújtotta hitvesét, Guda királynét, hogy lemondván a világról, zárdába vonult, hol egyedül Istennek éljen és férje lelkiüdvéért imádkozzék! Imádkozott is érte éjjel-nappal, sőt böjtölt is minden szombaton a bold. Szűz Mária tiszteletére! És íme, egy szombaton, amikor éppen férjéért imádkozott, ez megjelent előtte fekete ruhába öltözve és iszonyú kínoktól gyötörve. S miután köszönetet mondott az érte végzett imákért, így szólt hozzá: Drága nőm! ha elmondhatnám neked, mit szenvedek a tisztítóhelyen. bizonyára még fokoznád szegény férjed iránt érzett részvétedet. Oh, kérlek is, esd ki számomra imádságaidal az Isten irgalmát és kegyelmét! Drága nőm, Guda, segíts, óh, segíts rajtam! És ő e jelenés után, mely nagyon meghatotta, negyven napig szakadatlanul imádkozott és

bőjtölt férjéért, s mikor ezt elvégezte, ismét látta férjét, de már mennyei fénytől övezve; s ekkor így szólt az hozzá: Megszabadultam szenvedéseimtől! Légy továbbra is állhatatos buzgalmadban! Elmékedjél sokszor a tisztítóhelyről, de különösen az ezt követő mennyi dícsőségről, ahová megelőztelek, ahová örömmel várlak s ahol a te közbenjáród leszek!

HUSZONHATODIK NAP.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkeken segíthetünk a szentmiseáldozat bemutatásával.

Megmosott beemünket az ő vére
Jel. k. 1. 5.

Semmi sem oly kedves Isten előtt és semmi sem nyújt oly hathatós segítséget a tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek, mint a szentmiseáldozat! Azért a szentatyák nem tudják eléggé ajánlani a szentmiseáldozatnak a szenvedő lelkekért való bemutatását! És méltán; mert a szentmisének mérhetetlen az értéke, hiszen nem egyéb az, mint folytonos megújítása annak a nagy áldozatnak, melyet Krisztus, hogy saját vérével lemossa vétkeinket, bemutatott a keresztfán! És így valóban engesztelő áldozat ez a mi bűneinkért; nemcsak a mienkért pedig, hanem az egész világért is! (Ján. I. 2, 2.) Sőt olyan áldozat ez, mely elég volna akár ezer világnak is a megváltására! És ezt az áldozatot

a halottakért is bemutatni már kezdetben szokásban volt a keresztényeknél. Ime, már a második században azt írja Tertulián: „Mi elégezzük egy napon a halottakért az áldozatot.” Sz. Agoston pedig azt mondja, hogy anyjáért temetése alkalmával bemutatták megváltásunk áldozatát! Különben a legrégibb misekönyvekben is említés van téve a tisztítóhelyen szenvedő lelkekről, míg végre a trienti zsinat ünnepélyesen kijelentette, hogy a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken a szentmiseáldozat bemutatásával különösen lehet segíteni!

Meg kell azonban jegyeznünk, hogy habár a szentmiseáldozatnak végtelen az értéke, úgy hogy egyetlen szentmise is elegendő volna a tisztítóhelyen szenvedő valamennyi léleknek a kiszabadítására, ebből azért még nem következik, hogy Isten mindjárt végtelen módon fogja azt alkalmazni arra, akiért felajánlták. Ebben ugyanis sok függ attól, hogy milyen volt a szándéka, milyen volt az előkészülete és buzgótsága annak, aki azt bemutatta és milyen volt annak a léleknek az állapota, akiért az be lett mutatva. S éppen azért soha se elégedjünk meg avval, hogy az elhunyt lelkéért már egyszer be volt mutatva a szentmiseáldozat. Sőt ellenkezőleg: legyünk rajta, hogy az megismételtesség és pedig annyszor, ahányszor csak lehet! Mert, ha az a lélek, akiért így könyörgünk, talán már nem is szorul a mi

segítségünkre, hiszen kiszabadulván a tisztítóhelyről, már élvezi a mennyország örök boldogságát, azért még nem vészett el az érte bemutatott szentmiseáldozat értéke; mert ez esetben az isteni jószág más szenvedő lelkekre fogja alkalmazni annak értékét! Nagyon dicsérendő módon cselekedett tehát sz. Matild, mikor elhalt férje, Henrik német király lelki nyugalmaért mindennap bemutattatta a szent miseáldozatot. Úgyszintén Lothár császár, aki a szenvedő lelkekért mindennap miséztetett. Az egyház különben mindig is helyeselte, ha az elhaltért több gyászmisét végeztek s ha halála évfordulójának emlékét a szentmiseáldozat bemutatásával ülték meg. Ezt tegyük tehát mi is elhalt kedveseinkkel szemben. Ha pedig nem volnánk olyan helyzetben, hogy több szentmisét mondassunk értük, akkor legyünk gyakran jelen a szenvedő lelkekért felajánlott szentmiseáldozaton és kapcsoljuk avval egybe a mi szent áldozásunkat. Mert, mint sz. Bonaventura mondja: „A szent áldozás egyike a leghathatósabb eszközöknek, melyekkel a szenvedő lelkeket az örök boldogságra segíthetjük.” Természetesen erre is áll az, hogy ennek is annál nagyobb a hatása, minél nagyobb áhitattal és buzgósággal, minél nagyobb hittel és bizalommal s minél nagyobb alázattal, töredeklemmel és szeretettel járultunk az Úr asztalához!

Sajnos, ezt kevesen értik! Hiszen látjuk, hogy vannak akárhányan, akik rendkívül szomorognak és keseregnek kedveseik halála felett, sírnak, zokognak, szinte vigasztalhatatlanok, arra azonban még csak nem is gondolnak, hogy rajtuk az említett módon segítsenek! Oh, aki igazán szereti a meghaltakat, az legelsőbbben is oda járul az Úr Jézus Krisztus szent színe elé. Felajánlja a megholtakért a szentmisében az irgalom Anyjának az ő nagy áldozatát s mély alázattal magához veszi az Úr szent testét! S mikor szívébe szállott az Úr Jézus Krisztus, ugyan mit tagadhatna meg tőle, ha esdve könyörög ama lelkekért, akik clötte is olyan kedvesek?

Ima. Mindenható, irgalmas Isten! Add meg kérünk, hogy szolgálád és szolgálóid lelkei, akikért ezen áldozatot bemutatunk szent Felségednek, a szentség ereje által minden büntől megtisztuljanak és irgalmasságodnál fogva az örök világosság honába jussanak. Amen.

5 Mi Atyánk.. és Üdvözlégy Mária.. Adj' Úram, stb.

Simon András, jézustársasági testvér, — mint Rossignoli atya beszéli, — nagy szeretettel viseltetett a tisztítóhelyen szenvedő lelkek iránt; s hogy értük minél több szentmiseáldozatot felajánlhasson s ezáltal rajtuk segíthessen, mint portása Rómában a sz. Andrásról nevezett ujoncháznak, az intézetet meglátogató magas állású egyéniségektől gyász-

misékre fordítandó kegyes adományokért könyörgött! S hogy ezen célját még inkább elérje, a porta közelében egy kertecskét ápolt s az abban diszló szép virágokból kis csokrokat kötve, ezekkel megajándékozta a jószívű adakozókat. S e buzgalma és találékony szeretete által oly bőséges adományban részesült, hogy nagyon sok szentmisét végeztethetett a megholtakért! És íme, mikor érkezett halálának órája, azok a lelkek, akiket megszabadított, láthatólag hozzá közeledtek s mindvégig mellette maradtak a körülállók legnagyobb csodálkozására!

HUSZONHETEDIK NAP.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkeken segíthetünk búcsú elnyerésével.

Jelen időben a ti bővelkedétek az ő fogyatkozásukat segítse fel.
Kor. II. 8, 14.

Az egyház századok óta engedélyezett olyan búcsúkat, melyek a megholtakra alkalmazhatók. És ezt azért teszi, hogy evvel is segítségére siessen azon gyermekeinek, akik ott szenvednek a tisztítóhelyen. Hiszen, ha mi pusztán imáinkkal és jócselekedeteinkkel is segíthetünk azokon a szegény lelkeken, akikkel a hit és szeretet kötelékeivel egybe vagyunk fűzve, óh, mennyivel hathatósabban segíthet rajtuk az egyház, az a szerető édesanya, a Krisztus és

szentek túlaradó érdemeinek ez a kincstárnoka, amikor kész értük, hátralevő ideiglenes büntetésük elengedéseért, a legnagyobb váltságdíjat is nagylelkűleg felajánlani és lefizetni.

Az egyház eme segélynyújtása, természetesen, nem úgy történik, mint az élöknél — közvetlenül; hanem csak közvetve, közbenjárással, a segélynyújtás felajánlásával. Mert az egyház a megholtak felett, akik már egyedül és közvetlenül az Isten hatalma alatt állanak, nem gyakorol semmiféle oldó- és kötőhatalmat; már nem szabadíthatja meg őket ideiglenes büntetésüktől. Azért az egyház is csakis mint közbenjáró lép az Isten színe elé, bizalommal kérvén szent Felségét, fogadja el értük az egyház lelkikincstárából azt a bőséges elégtételt, mellyel isteni igazságának eleget tenni, hátralevő ideiglenes büntetésük adósságát lefizetni. részvétteljes anyai szíve oly készségesen felajánl! És ha Isten ezt, az egyház által felajánlott elégtételt elfogadja, akkor azok a tisztítóhelyen szenvedő lelkek, akik részére a bűcsút kérték és alkalmazták, megnyerik részben vagy egészben való elengedését hátralevő ideiglenes büntetésüknek, melyet különben még ki kellett volna állniok!

És miért ne fogadná el ezt az Isten? Hát nem kezeskedik-e erről a szentek egyességéről szóló hitünk? Vagy nem kedvesek-e előtte Krisztus és a szentek minden mértéket meghaladó ér-

demei? S az egyház, mely azt felajánlja a mennyei Atyának, már nem kedves jegyese az ő szerelmes Fiának? Igaz, az Isten nem ígérte meg azt, még kevésbé kötelezte magát arra, hogy a felajánlott váltságdíjat el fogja fogadni. Azért ez mindenkor az ő szent tetszésétől és imádandó elhatározásától függ. És függ sokszor a megholtnak ama buzgóságától is, mellyel magát arra életében érdemessé tenni igyekezett. Sőt függ még attól is, hogy aki a szenvedő lelkek javára búcsút akar nyerni, eleget tett-e az előírt feltételeknek, nem mulasztott-e el talán valamit abból, ha tudatlanságból, ha feledékenységből is és nem végezte-e azt esetleg hanyagul? Mindezeket megfontolva, bizony sohasem lehetünk egészen biztosak abban, hogy a megholtak javára alkalmazott búcsúnak meg volt-e mindenkor a maga eredménye?... És mégis; óh, mi mégis erősen reméljük azt; hiszen oly sok okunk van reá, hogy bizalomteljesen remélhessük a jó Istentől!

És most, hogy megértsük, milyen nagy hasznára van a búcsú a tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek, képzeljük el azt, hogy valaki például 40 napig böjtölt, vagyis az első keresztény századok szigorú szokása szerint 40—100 napig, sőt évekig vezekelt azért, hogy egy szegény lelken segítsen. Óh, milyen nagy jót tett ő evvel annak a szegény szenvedő léleknek;

hiszen töredelmes vezeklésével bűneinek hátra-
levő ideiglenes büntetéséből annyinak az el-
engedését eszközölte ki számára, amennyi ke-
gyelmet különben magának nyert volna meg-
vele! És ime ezt eszközli ki a búcsú a tisztító-
helyen szenvedő lelkeknek, még pedig, s ami
fő, a legrövidebb idő alatt és aránylag csekély
fáradtság és áldozat mellett! Sőt a búcsú még
azt is megszerzi nekik, amit senki sem eszkö-
zölhetett volna ki számukra, még akkor sem.
ha mindjárt életfogytiglan gyakorolta volna
is értük a legkülönbözőbb és legszigorúbb ve-
zekelést! Azért rendkívül nagy nyereség a
búcsú, megbecsülhetetlen nagy jótétemény az
a tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek! Nem is
lehet eléggé megköszönni a jó Istennek, hogy
a szenvedő lelkekre is alkalmazható búcsúk
által az ő megsegítésükre egyházának és ne-
künk is ily hathatós eszközt bocsátott rendel-
kezésünkre! Óh, használjuk is fel azt készse-
gesen; s merítsünk buzgón az egyház határtal-
an lelkikincstárából, hogy bővelkedésienkel
annál inkább segíthessünk a szenvedő lelkek
fogyatkozásain!

És mennyi kedvező alkalom kínálkozik erre!
Ime, hány meg hány olyan ima van, amelyhez
a tisztítóhelyen szenvedő lelkekre is alkalmaz-
ható búcsú van csatolva! És a jámbor keresz-
tény lelkek, oh, hányat és hányszor mondanak
el ezek közül naponként! Hát nem volna-e

szép és üdvös, ha minden reggel felköltenénk magunkban azt a szándékot, hogy a napközben általunk elmondott imákhoz csatolt bűcsűkat mind el akarjuk nyerni és a szenvedő lelkekért kívánjuk felajánlani? De ne felejtkezzünk el azokról a bűcsűkről sem, melyeket úgy nyerhetünk, mint valamely jámbor egyesületnek a tagjai. Óh, használjuk fel ezeket is a szenvedő lelkek javára. Aztán ott van a keresztúti ájtatosság is, melyhez, mint tudva van, ugyanazok a rendkívüli bűcsűk vannak csatolva, amelyek a jeruzsálemi szent helyek látogatásához vannak fűzve s melyek közbenjárólag a tisztítóhelyen szenvedő lelkekre is alkalmazhatók. Igyekezzünk tehát ezt is minél gyakrabban elvégezni! A leghathatósabb bűcsű azonban az úgynevezett „Kiváltságos oltárhoz“ van csatolva. Az ilyen oltárhoz csatolt és különös kegyelem folytán csakis a tisztítóhelyen szenvedő lelkekre alkalmazható teljes bűcsűt pedig akkor lehet elnyerni, amikor azon az oltáron a halottakért mutatják be a szentmisét.

Ime, mennyi alkalmunk van, hogy a bűcsű kegyelmét megszerezhessük elhalt szeretteink javára!

Ima. Kérünk Uram! hogy szolgálid és szolgálóid lelkeinek bűcsűk elnyerésével megszerezhessük az örök nyugalmat és a velejáró örök világosságot s hogy velük együtt egykor mi

is részesei lehessünk az örök boldogságnak. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

5 Miatyánk.. és Üdvözlégý Mária.. Adj Uram, stb.

Pazzisi sz. Magdolna élettörténetében olvasuk, hogy a szentnek egyik társnője, akit ő betegségében oly nagy szeretettel ápol, meghalt! S miután hült tetemét szokás szerint már ravatalra helyezték a templomban, ő még egyszer meg akarta ott nézni kedves nővérét! De alig ért a kar rácsozatához, ime, csodálkozva látja, mint száll fel annak lelke a mennyországba, Istenhez! S ettől annyira el volt ragadtatva, hogy így kiáltott fel örölmében: „Isten veled, kedves nővérem! Isten veled, te boldog lélek! Mint hófehér galamb szállsz te fel az égi hazába, itt hagyva minket e nyomorult világon! Ah, te igazán boldog vagy! Hiszen tested még el sincs temetve s lelked már ott örvend a boldogság honában!“ És alig hangzottak el ajkairól e szavak, amikor megjelent neki az Üdvözítő és így szólt hozzá: Nézd, ez a lélek csak tizenöt óráig volt a tisztítóhelyen s azután mindjárt kiszabadult onnan; mert mindig azt óhajtotta, hogy búcsúban részesüljön! És ettől fogva a zárda tagjai még inkább buzgólkodtak azon, hogy búcsúk elnyerésével segítsenek a szenvedő lelkeken.

HUSZONNYOLCADIK NAP.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkeken segíthetünk alamizsnálkodással.

Az adomány kedves minden élő
előtt, de a megholtaktól se vond
meg jóindulatodat. Jézus, Sirák
fia k. 7, 37.

Az alamizsnálkodás jótékony hatással van a szenvedő lelkekre. Mert mint aquinói sz. Tamás állítja, az alamizsna, mely alatt az irgalmasság valamennyi cselekedetét értjük, nagyobb elégtételi erővel bír, mint akár az ima is. Sz. Brigitta pedig azt mondja: „Valamint a bűnök különfélék, úgy a tisztítóhelyen való szenvedések is különfélék. És amint az éhező örvend az ételnek, melyet neki nyújtanak, a szomjazó az itallnak, a mezítelen a ruhának, a beteg az ágy-nak, melybe fektetik, úgy örvendenek a lelkek is, mikor abban a jóban részesülnek, melyet értük a világon gyakorolnak.” És ezek a cselekedetek reánk nézve még érdemszerzők is! „Mindaz — írja sz. Ambrus, — amit a holtakért cselekszünk, érdemül tudatik be nekünk és százszorososan lesz visszafizetve halálunk után.” És sz. Bernát is ugyanezt állítja az alamizsnáról. Krisztus pedig maga mondja: „Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.” (Máté 5, 7.) „És ha valaki nektek italul egy pohár vizet ad az én nevemben, bizony mondom nektek, nem veszti el jutalmát.” (Máté 9, 40.)

Ime, ilyen irgalmassági cselekedet az alamizna, mely a szenvedő lelkek javára is kiváló elégtételül szolgál. A szentírásban olvassuk: „Az égő tüzet eloltja a víz és az alamizna ellenáll a bűnöknek.” (Jézus Sir. f. 3, 33.) Sőt a Szentlélek azt is mondja: „Tárd ki kezedet a szegényeknek, hogy engesztelésed és áldásod tökéletes legyen;” mert — mintha mondaná — nincs teljes engesztelés alamizna nélkül. Azért sz. Ágoston különösen ajánlja a holtakért az irgalmasság cselekedeteit. főleg pedig az alamizsnát! Aranyszájú sz. János így szól: „Nem sírással segítünk a holtakon, hanem imával és alamiznával.” Olyan is az alamizna, mint az eső, mely aláhull a tisztítóhelyre, hogy kioltsa annak lángjait! És sz. Jeromos is azért dicsérte meg Pammachus római nemest, mert nemcsak rózsákat és virágokat hintett nejének, Paulának sírjára, — miként azt más férjek is megtevék, — hanem arra is gondja volt, hogy lelkének alamizna által könnyebbülést szerezzen. Aztán Cortonai sz. Katalin élettörténetében is azt olvassuk, hogy Roy Gomaz, pasternai herceg lelke megjelenvén előtte, ezeket mondta neki: „Oh, ha tudnák az emberek, hogy a szenvedő lelkek iránt tanúsított bőkezűség mily nagy kínoktól képes azokat megszabadítani és milyen nagy kínsét rejt az magában, bizonyára kiosztanák minden vagyonukat a szegények közt, hogy imáiknak részesei legyenek.” És úgy

is van; akkor használjuk fel földi javainkat a legnemesebben, ha azokat a szenvedő lelkek vigasztalására fordítjuk s ha barátokat szerzünk vele magunknak a mennyben, akik fölvegyenek majd bennünket örök hajlékukba! S hogy ezt annál készségesebben megtegyük, ne feledjük soha egy jámbor írónak azt a mondatát: „Ha egy éhező szegény ajtódon kopogtat, vagy az utcán alamizsnáért könyörögve feléd nyújtja kezét, úgy tekintsed azt, mintha a tisztító tűzben szenvedő valamely lélek részvétért fordulna hozzád!”

Alamizsnálkodjunk tehát mindnyájan; kiki tehetsége szerint, hogy ezáltal is segítsünk a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken. És alamizsnálkodjunk jó szívvel; mert az Isten inkább tekint a jószándékra, mellyel az alamizsnát adjuk, mint magára az alamizsnára. És adakozzunk minden jótékony célra, templomra, kórházra, intézetre, általában minden kegyes dologra; mert ezeket is, sőt még a szenvedő lelkek emlékére gyújtott gyertyákat is az ő javukra nyújtott alamizsnákhoz számíthatjuk!

Am, az irgalmasság ezen testi cselekedeteinél még értékesebbek az irgalmasság lelki cselekedetei. Ezek ugyanis annyiival felülmulják amazokat, amennyivel felülmulja a lélek a testet. Azért, mint a jámbor Bondon mondja: „Vigasztald a szomorúakat, adj jó tanácsot a kételkedőknek, tanítsd a tudatlanokat, fáradozz a bűnösök

megtérítésén, gyógyítsd a lelki betegeket és segítsd talpra állítani az elbukottakat! Oh, cselekedd mindezt a szenvedő lelkekre való tekintetből és az Isten irgalmasságot fog tanusítani irántuk!”

Ha mindezt komolyan elgondoljuk, akkor látjuk csak igazán, mennyi eszközzel rendelkezünk avégre, hogy a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken segítsünk!

Ima. Isten, irgalmasság és könyörületesség Istene! Ne engedd kérünk, hogy szolgálád és szolgálóid lelkei, kiket az életből kiszólitottál, az ellenség kezébe jussanak; hanem viteds őket, kik benned hittek és reméltek, szent angyalaid által a paradicsomba, hogy elkerülvén az örök büntetéseket, élvezhessék a végnélkül való örömöket. Ámen.

5 Miatyánk.. és Üdvözlégý Mária.. Adj Uram.. stb.

Damiáni sz. Péter püspök és bíbornok, korán elvesztvén szüleit, mint árva kis fiú, egyik testvérbátyjához adatott gondozás és nevelés végett. Am a testvér úgy bánt vele, mint valami rabszolgával. Éhezettette, rongyokban járatta, sőt még sertéseit is vele őriztette, bár előkelő családból származott. És a kis Péter e szeretetlen bánásmód miatt nem panaszkodott soha senkinek, hanem szívesen engedelmeskedett bátyjának. Történt egyszer, hogy egy nagyobb darab pénzt talált a kis fiú; s mert nem tudta, hogy ki vesztette el, azon töprenkedett magában,

hogy mit is csináljon vele! Vegyen talán valami ennivalót rajta; amivel éhségét csillapítsa; vagy inkább ruhát vegyen, amivel gyöngécskét befedje? S míg így tépelődött, egyszerre csak elhalt szüleire gondolt s hirtelen így szólt önmagához: „Ej, bármit vennék is magamnak, az csak ideiglenes örömet fog szerezni nekem. Azért inkább azt teszem, hogy misét mondatok rajta szüleim lelkingugalmáért.” És úgy is tett; s e jámbor cselekedete bőséges áldást hozott reá. Mert csakhamar egy másik testvére vette magához, aki szeretettel gondozta, nevelte, sőt taníttatta is, úgy hogy a kis árva fiúból végre nagy ember, szent lett, ki úgy annak a szerzetesrendnek, melynek tagja volt, mint püspöki méltóságának és az egész egyháznak dicsőségére vált.

HUSZONKILENCEDIK NAP.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkeken segíthetünk bűjtöléssel és testünk sanyargatásával is.

Az Ur meghallgatja könyörgéseket, ha megmaradván megmaradtok a bűjtölésben és imádságban. Judit 4, 12.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkeken segíthetünk bűjtöléssel is. Igaz, hogy az emberek nem sokat adnak ma a bűjtre. Pedig mennyire megfelel az az evangélium szellemének s mennyire ajánlják azt a szentatyák is. Sőt el lehet mon-

dani, hogy a bűnös ember részéről ez az elégtételnek a legtermészetesebb módja! És azt is látjuk, hogy akiknek töredelem hatja át a lelküket, azok böjtölnek, azok megtartóztatják magukat az ételben és italban. S ha böjtölés által kiengesztelhetjük az igazságos Istent, akkor ezzel a tisztítóhelyen szenvedő lelkek büntetéseért és hátralevő adósságuk törlesztéseért is megfelelő elégtételt, illetve kárpótlást nyújthatunk. Igaz, sokszor nem könnyű böjtölni, sőt a kötelező böjti napokat is nehéz megtartani, még akkor is, ha nem árt egészségünknek, nem akadályoz mindennapi munkánk elvégzésében! De ha még olyan nehéz volna is, bizonyára még mindig könnyebb azt megtenni, mint a tisztítóhelyen égni és szenvedni!

És amint a böjttel, épp úgy testünk sanyargatásával hathatósan segíthetünk a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken. Mert minden nehéz munka, minden fáradság már magában is elégtételnek tekinthető! Pazzizi sz. Magdolnáról mondják, hogy a tisztítóhelyen szenvedő lelkek vigasztalására sokszor egész éjszakát átvirrasztott, értük imádkozva, böjtölve, vezelve! Máskor meg arra kérte Istent, engedje meg, hogy ő szenvedhessen a tisztítóhelyen szenvedő lelkek helyett. Ilyenkor aztán több napon át iszonyú kínokat állott ki, míg végre örömmel látta, mint száll fel az általa megváltott lélek a mennyország örömébe. (Igy olvas-

ható ez a Bollandisták „Szentek-életében“.) Azért, akiben megvan hozzá a megfelelő erő és buzgalom, az jól teszi, ha vezekel, ha sanyargatja magát a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért. Aki pedig erre képtelen, az legalább egyszer-egyszer tagadjon meg magától olyasmit, ami neki kedves volna; például ne menjen el valamely mulatságba, amelybe talán szeretne elmenni; vagy fékezze meg szemét, fülét, nyelvét akkor, amikor valamit látni, hallani vagy mondani kívánna! Ezt mindenki megteheti, aki akarja, kivált mikor nem árt vele senkinek! Bár igaz, hogy sokszor bizonyos küzdelmébe kerül ez is az embernek, sőt néha még fájdalmat is okoz vele érzéki természetének. De éppen ez a küzdelem, ez a fájdalom az, ami érdemül és elégtételül lesz betudva neki. De nemcsak ezek az önként elvállalt vezeklések szolgálnak érdemül és elégtételül, hanem az Isten által reánk bocsátott csapások és fenytések békés türelemmel való elviselése is! Azért az élet minden szenvedése és szomorúsága, a betegség, a kárvallás s mindaz a nehéz munka és fáradság, mely foglalkozásunkkal egybe van kötve, az mind elégtételül szolgálhat úgy a magunk, mint a szenvedő lelkek javára, ha Isten akaratán való megnyugvással fogadjuk azokat és békés türelemmel elviseljük! Sőt, ha a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért ajánljuk fel a jó

Istennek, akkor azokat olybá fogja venni, mintha ők maguk szenvedtek volna el! Mind-ezekből eléggé láthattuk, hogy hány meg hány engesztelő-eszközzel rendelkezünk naponta a tisztítóhelyen szenvedő lelkek megsegítésére! Mennyire esztelenek tehát azok, akik ezt fel nem használják! Hiszen tudhatnók, hogy azokkal nyerjük meg az Isten tetszését, azokkal gyarapítjuk érdemeinket s azokkal nyújtunk hathatós segítséget a tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek.

Ima. Óh, Uram! Üdvözítő Jézus Krisztusom, ki a meghalt s már négy nap óta sírban nyugvó Lázárt feltámasztottad: könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken és részesítsd őket elégtételel végtelen érdemében, hogy amit maguk megtenni képtelenek, azt szerezzé meg neki a te keserves kinszenvedéssel és halállal. Amen.

5 Mi Atyánk.. és Üdvözlégy Mária.. Adj Uram, stb.

Magnanti, oratorius atya, nagyon szerette utánozni nerei sz. Fülöpnek a tisztítóhelyen szenvedő lelkek iránt tanúsított szeretetét. Azért azokat a tekintélyes összegeket, melyeket egyes buzgó keresztények jótékonycélra bocsátottak rendelkezésére, mind gyászmisékre fordította. Szobájában pedig, jöllehet a szegénységet szerette és gyakorolta, egy perselyt tartott, melyet a szenvedő lelkek perselyének nevezett. És ehhez fűzte bőjtölését, testi sa nyargatását, összes elégtételi cselekedetét. Sőt

annyira ment buzgalmában, hogy arra kérte Istent, sujtsa őt a szenvedő lelkek büntetésének egy részével, hogy legalább evvel enyhíthesse azok rettenetes sorsát! És mikor ez a hősies óhajtaása teljesült, ettől fogva iszonyú fájdalmakat szenvedett! S hogy milyen hálások voltak ezért iránta a szenvedő lelkek, azt abból következtethetjük, hogy Magnanti atya az ő közbenjárásuknak tulajdonította mindazt a sok kegyelmet, melyben Istentől oly bőségesen részesült.

HARMINCADIK NAP.

A szenvedő lelkekért végzendő ájtatosság terjesztése.

Az. Ur lelke küldött engem, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessék. Izaiás 61, 1.

Az eddigiekből meggyőződünk arról, hogy van tisztítóhely! Megismertük az ott levő lelkek szörnyű helyzetét. De megtanultuk azt is, hogy mi azokon a szegény lelkeken ájtatos könyörgések és jámbor cselekedetek által könnyen és hathatósan segíthetünk! Szóval, úgy tekinthetjük a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket, mint egyik részét annak a választott gabonának, mely csak az arató kezére várakozik. Oh, ha elegendő számú arató volna, akkor azonnal megnyílnának a mennyei atya csűrjei, hogy befogadják a kész kéréket. De hát itt is

úgy van: „Az aratás ugyan sok, de a munkás kevés.“ Azért az legyen ezek után első kötelességünk, hogy imádkozzunk! Imádkozzunk azért, „hogy az Úr küldjön munkásokat az ő aratásába.“ (Mát. 9, 38.) Aztán legyünk apostolai a tisztítóhelyen szenvedő lelkek ügyének! Igaz ugyan, hogy ennél sokkal magasztosabb apostolság az, amelynek feladata megóvni a lelkeket a tisztítóhelytől; de azért ennek az apostolságnak is megvan a maga nagy értéke! Sőt míg ez az apostolság sokszor eredménytelen, hiszen hányszor szenved hajótörést az emberek konokságán, Istentől való elpártolásán, addig annak az apostolságnak mindig megvan a maga gyümölcse; mert a tisztítóhelyen szenvedő lelkek maguk is kívánnak megtisztulni és epedve óhajtják, hogy mielőbb láthassák az Istent s velő örökre egyesüljenek! De még a tisztítóhely kulcsai a mi kezünkben vannak! Sőt evvel még a mennyország kapuit is megnyithatjuk és bevezethetjük őket oda, hol örökké bírhatják az Istent!

Óh, mily bámulandó is az Isten végtelen bölcsesége, jóságának határtalansága! Ime, míg ő igazságot gyakorol a lelkeken, addig irgalmas intézkedésével alkalmat nyújt nekünk legnemesebb szeretetünk kimutatására, a szenvedő lelkek megszabadítására!

Használjuk fel tehát Istennek azt a kegyes és jóságos intézkedését! Legyünk a tisztítóhelyen

szenvedő lelkek ügyének buzgó és nagylelkű apostolai!

Ha féktelen tűz, vagy gátat nem ismerő víz-áradat annyira elpusztított egy várost, hogy lakosainak még az sem maradt, ahová fejüket lehajthassák, a szerencsétlenek bizonyára nem azokat fogják igaz jótevőiknek tartani, akik minden részvét nélkül megbámulják őket, hanem igenis azokat, akik nyomban munkához látnak, hogy útját állják egyrészt a pusztulás továbbterjedésének, másrészt pedig hogy jótékony adományokkal segítségükre legyenek a mindenüket elvesztett szerencsétleneknek! És ezek nem elégesznek meg a maguk erejével, a maguk segélynyújtásával. Nem, ők felkeresnek mindenkit, csak hogy szaporítsák a mentők számát és megsokszorozzák a jótékony adományokat! És ilyennek kell lenni a mi apostolkodásunknak is a tisztítóhelyen szenvedő lelkek javára! Azért ne elégedjünk meg a pusztaszavakkal és részvétnyilatkozatokkal, sőt ne elégedjünk meg avval a kevéssel sem, amit a magunk erejével tehetünk! Hanem legyünk rajta, hogy másokat is megnyerjünk ezen ajtótosságnak. Szólítsunk fel mindenkit, bírjunk rá mindenkit, hogy minél többen tömörüljenek a szenvedő lelkek megsegítésére! S mert nagy szerencsétlenség és nagy szükség idején nemesak aranyra és ezüstre, hanem minden legkisebb adományra szükség van, hiszen

csakis így lehet mindenben segíteni, azért sohase kiesinyeljük le a csekélyebb adományokat, hanem örüljünk inkább annak, hogy ilyenek is hozzájárulhatnak a segélynyújtók számának gyarapításához, hogy ilyenek is közreműködhetnek a szerencsétlenek szükségének enyhítéséhez és megszüntetéséhez! Különben ne feledjük soha, hogy a segítők számának szaporodásával nemcsak szaporodnak a jótettek, de azok értéke is nagyobbodik; és minél többen vannak a közbenjárók, annál szívesebben hallgatja meg Isten azok kérését!

Apostolkodjunk tehát teljes lelkünkkel és minden erőnkkel! Apostolkodjunk nemcsak otthon a család körében, nemcsak a jámbor társulatok és egyesületek keretében, hanem kint a nyilvános életben is mindenütt! És terjesszük a tisztítóhelyen szenvedő lelkek javára szolgáló eme szívreható ájtatosságot minden alkalmas módon és eszközzel. Terjesszük nemcsak szóval, hanem arra oktató iratokkal és könyvekkel is! És nem fogjuk megbánni; és nagy dolgot, Istennek tetsző, üdvös dolgot fogunk vele cselekedni; és nyugodt lélekkel fogunk majd a halál szemébe nézni!

Ima. Örök mindenható Isten! ki nemcsak az élők, de holtak fölött is uralkodol, ki mindig könyörületes vagy azokkal szemben, akiket hitük és cselekvésük szerint tiednek ismersz, óh, add meg kérünk, hogy akikért most könyörgünk, legyenek bár itt a földön, vagy

legyenek már ott a másvilágon, szenteid közbenjárása kegyes irgalmad által megnyerjük minden bűnök bocsánatát. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

5 Mi atyánk... és Üdvözlégy Mária... Adj Uram, stb.

Irieszem Vilmos, kölni nyomdász, 1649-ben ezt írta Monfort Jakab, jézustársasági atyának: „Értesíteni kívánom főtisztelendő Atyámat kis fiam és nőm csodálatos meggyógyulásáról. Az ünnepek alatt, mikor éppen azt a kéziratot olvastam, melyet ön nekem kinyomtatás végett átadott s mely a megholtak iránt tartozó kegyeletről szól, egyszerre csak jelentették nekem, hogy négy éves kis fiam súlyosan megbetegedett! És úgy is volt; sőt rövid idő múlva annyira rosszra vált a gyermek állapota, hogy már a legrosszabbtól tartottunk s már a temetésről is kezdtünk gondolkozni, kivált mikor az orvosok is feladtak minden reményt. Engem azonban még mindig erősített az a gondolat, hogy megmenthetem gyermekemet a haláltól, ha a tisztítóhelyen szenvedő lelkek vigasztalására fogadalmat teszek. Elmentem tehát másnap reggel korán a templomba, hol buzgón kérvén az Isten irgalmát, megfogadtam, hogy az említett iratból száz kinyomott példányt elküldök a zárdába és a papoknak, hogy felköltsék bennük a megholtak megsegítésére kész buzgalmat! És íme, mire hazajöttem, a gyermek állapota jobbra fordult! Enni kért, bár több

napja mit sem evett. A következő napon pedig már annyira jól érezte magát, hogy felkelt az ágyból, járt és olyan étvággal evett, mintha soha semmi baja sem volt volna! Én pedig ezt a váratlan fordulatot Isten kegyelmének tekintvén, becsomagoltam a száz füzetet, elvitettem az önök rendházába és arra kértem a tisztelendő atyákat, osszák szét azokat, hogy ismeretes legyen mások előtt is és azok is buzduljanak a szenvedő lelkek segítségére.” Majd elmondván még neje meggyógyulását is, így fejezte be levelét: „Most még arra kérem, sziveskedjék szavaimnak hitelt adni. Isten a tanum, hogy így történt! És legyen szíves mindezekért velem együtt hálát adni a jó Istennek!”

II. RÉSZ.

Imák és ájtatosságok a megholtakért.

Reggeli ima.

Leborulok előtted teljes Szent-Háromság egy Isten és szívem mélyéből imádlak téged, aki oly végtelen jó vagy irányomban. Hálát adok neked a te sok jótéteményedért, melyekkel mindezideig elhalmoztál, különösen pedig hogy ez éjen át megtartottál és minden bajtól megtoltalmaztál. Óh, mert hány ember szemére borult a sötét éjszakán a halál fátyola; hányan jelentek meg igazságos ítéleted előtt; hányan sodortattak a kárhozat iszonyú örvényébe! Míg engemet megtartottál és új napra felvirrasztottál, hogy megújult erővel haladjak a jóság, az igazság, az életszentség útján!

Édes jó Istenem! ez új nap reggelén felajánlom neked lelkemet, testemet, mindenemet! Szenteld meg a napon minden gondolatomat, szavamat és cselekedetemet! Add kegyelmedet, hogy a mai napon híven kövessem szent pa-

rancsidat; jámbor és istenfélő életet éljek s az erények ösvényéről soha le ne térjek! Óh, haljak meg inkább, hogysen téged vétkekkel megbántsalak!

És. vedd kedvesen tőlem e napon minden szenvedésemet, viszontagságomat, imámat, önmegtagadásomat, alamizsnámat s valamennyi jócselekedetemet, amelyekkel a tisztítóhelyen szenvedő lelkek vigasztalására jönni kívánok és fájdalmaik enyhítésére ezennel neked felajánlok! Ezért könyörgök hozzád most is a te szent Fiad, az Úr Jézus Krisztus érdemei és a Boldogságos Szűz Mária esedezése által és az ő nevökben így sóhajtozok a zsoltáros szavaival:

(50. zsoltár.)

Könyörülj rajtam, Isten,
Nagy irgalmad szerint,
És bű kegyelmeidben
Vétkem töröld le mind.
Szennytől ezt a lelket
Minél tisztábbra mosd,
A bűntudat nem enged,
Nem hagy nyugodni most.

Hajh vétettem Tenéked.
Hogy megmutasd jogod
Rajtam, midőn a vétket
Szentül megbosszúlod.
De ah töröld el vétkem.
Bűnben fogant szülöm!
Te jót akarsz, ma nékem
Bölcs titkod tárva lőn.

Izsóppal hints be, kérlek,
 Így megtisztulni jó,
 Ah, moss meg és fehérebb
 Lecndek mint a hó.
 Sújgad fülembe, kérlek,
 Hogy megbocsátsz nekem.
 S üdv és gyönyörre ébred
 E csont, e gyásztelem.

Bűnömre ne tekints le,
 Vagy ah, töröld le mind,
 Lelkét teremts e szívbe,
 Hogy szent legyen megint.
 Színed elől ne verj el,
 Add vissza szent kegyed,
 Üdvözítő kegyeddel
 Előzz meg engemet.

5 Miatyánk... 5 Üdvözlégy...

Téged pedig kérlek Urani, jöjj segítségére
 megholt híveidnek, kiket szent véreddel meg-
 váltottál.

Adj Uram, örök nyugalmat nekik és az
 örök világosság fényeskedjék nekik.

Nyugodjanak békességben. Ámen.

(Ezen imával 300 napi búcsú van egybe-
 kötve. Aki pedig egy hónapon át naponként
 elmondja, valamelyik tetszése szerint való
 napon teljes búcsút nyer.)

Esti ima.

Imádlak téged én Istenem, én mindenem! És
 köszönetet mondok neked mindama kegyel-

mekért, amelyekkel engem a mai napon elhalmoztál és minden bajtól megoltalmaztál!

Most pedig, hogy szent nevedben nyugalomra térek és álomra hajtom fejemet, engedd, hogy ez éjjelen szent Fiad Szívébe rejtőzhessen, hol jó anyám, a Boldogságos Szűz Mária palástja fedjen be engem. S míg szent angyalaid öröködnék felettem, a te szent áldásod ott legyen mindig velem.

Adj üdítő nyugalmat nekem, édes Istenem; önts új erőt fáradt tagjaimba, hogy annál inkább szolgálhassak neked! Ahányszor pedig álmomban föllélegzem, annyiszor légy áldva általam, mint ahogy a mennyben áldanak téged a Kerubok és Szerafok. Amen.

Jézusom, te benned hiszek; Jézusom, te benned remélek; Jézusom, téged szeretlek mindenekfelett! Neked élek, neked halok, egészen a tied vagyok, édes Jézusom!

Jézus, Mária, szt. József, nektek ajánlom szívemet, lelkemet. Jézus, Mária, szt. József, legyetek velem a végső küzdelemben. Jézus, Mária, szt. József, veletek békével váljék meg lelkem testemtől. Amen. (300 napi búcsú.)

Most pedig, míg az álom befogja szememet, a tisztítóhelyen szenvedő lelkekre gondolok s a zsoltáros szavaival nevükben, így imádkozom:

(129. zsoltár.)

Mélységekből kiáltalak, óh Uram.

Uram, hallgasd meg szózatom!

Figyelj reám, kin átok súlya van,
Kit szörnyű bűn nyomorja nyom.

Uram! Uram, ha bünt tekintenél.
Ki állna meg bosszúd alatt!?
De benned irgalomnak telje él.
Reményem én irgalmadat.

S reményem ösigédben bételik,
Bizalmam ebben üdvre lel!
A hajnal őrizettől éjjelig,
Bízzék Urában Izrael!

A váltság napja végre felderül,
Ha létünk irgalomra lelt.
Meváltja Isten minden terhétől,
Meváltja Isten Izraelt!

5 Miatyánk... 5 Üdvözlégy...

Téged pedig kérünk Uram, jöjj segítségre
megholt híveidnek, kiket szent véreddel meg-
váltottál.

Adj Uram, örök nyugalmat nekik és az
örök világosság fényeskedjék nekik.

Nyugodjanak békességben. Amen.

(Ezen imával 300 napi búcsú van egybe-
kapcsolva. Aki pedig egy hónapon át napon-
kint elmondja valamelyik tetszése szerint való
napon, teljes búcsút nyer.)

Többféle ima a megholt hívekért.

Ima meghalt püspökért vagy papért.

Isten, ki szolgádat az apostolok utódjává tet-
ted, midőn őt a püspöki (vagy papi) méltó-

ságra emelted, engedd kegyelmesen, hogy a mennyei dicsőségben velük örökké örvendjen, A mi Urunk Jézus Krisztus által, Amen.

Ima a meghalt szülőkért.

Ur Isten, ki megparancsoltad, hogy atyánkat és anyánkat tiszteljük, könyörülj kegyelmesen az én elhunyt édes atyám és anyám lelkén; bocsásd meg nekik bűneiket és engedd meg, hogy egykor őket az örök világosság fényében viszontláthassam. Amen.

Ima meghalt testvéreink, rokonaink és jótevőinkért.

Isten, ki osztogatója vagy a kegyelemnek és örvendezel az emberek üdvözülésén, kérjük jószágodat, hogy testvéreink, rokonaink és jótevőink, kik e világból már elköltöztek, a boldogságos szűz Mária és minden szentek esedezése által az örök boldogság honába jussanak, A mi Urunk Jézus Krisztus által, Amen.

Ima az elhunyt hitvestársért.

Uram, ha te akartad volna, nem folynának ma szemcimből a könnyek isteni színed előtt; ha te akartad volna, még most is élne és mellettem volna kedves hitvestársam, akinek halála megtörte szívemet. De imádom szent akaratodat, melynek tervei kifürkészhetetlenek s mely még látszólagos szigorúságában is mindig irgalmas és könyörületes. Azért alázato-

san meghajtom fejemet szent akaratom előtt és elfogadom kezedből a fájdalmas keresztet, melylyel, óh Istenem, megterheltél engem! Csak arra kérlek, adj erőt nekem, jőjj segítségemre és könnyítsd meg annak hordozását!

Óh, Uram! emeld fel csüggedő szívemet; nyugtassa meg a hit vigasztaló gondolatával, hogy ne szomorkodjam, mint azok, akiknek nincs reménységük! Mert tudom én, óh Üdvözítőm, hogy te meggyőzted a halált, hogy aki benned hisz, az nem hal meg mindörökké s a tűnékeny élet csak egy álom, csak átmenet a jövő életre! Azt is tudom, hogy az a szent kötelék, melyet te magad kötöttél meg s azok az érzelmek, melyeket megáldottál, megszűnhetnek egy időre itt a földön, de újra felélednek ott az égben, ahol a halál által elválasztott hitvestársak ismét egyesülnek, hogy egymást többé soha el ne hagyják!

Azért fogadd be országodba, jó Atyám azt, akit most is szeretek. Feledd el hibáit és minden gyarlóságait. Légy hozzá irgalmas és adj neki csendes, békés nyugalmat. Nekem pedig add szent kegyelmedet, hogy e fájdalmas szenvedés és megpróbáltatás által megszentszelve, ismét egyesülhessek szeretet hitvestársammal és veled, óh, Istenem, akit mindenek felett szeretek, Ámen.

Ima a meghalt gyermekért.

Mindenható örök Isten! Ki megfoghatatlan rendelésed szerint kiszólítád gyermekünket az élők sorából, te tudod egyedül, mi válik mindenkinek a javára! Azért mi, megszorodott szülők, hálát adunk neked azon rövid örömért is, melyet a gyermek által nekünk élvezni engedtl és megnyugodván szent intézkedésedben, elismerjük, hogy mikor őt magadhoz vetted, csak javát akartad, megszabadítván őt a gonosz lélek inceselkedésétől, a földi élet mindenféle nyomoruságától s már most megjutalmaztad a mennyország örök békéjével! Engedd azért jóságos Istenünk, hogy mi is arra törekdjünk, hogy elvonván szívünket mindattól, ami örök boldogságunk elnyerésében akadályozhatna, egyedül Tebenned és szent parancsaid teljesítésében keressük testi-lelki boldogságunkat, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

Ima meghalt férflúért.

Hallgasd meg, Uram, könyörgéseinket, melyekkel irgalmadért esedezve kérünk, helyezd N. szolgálódnak lelkét, kit e világból elszólítottál, a béke honába és tedd társává szenteidnek. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

Ima meghalt nőért.

Kérünk Uram! irgalmasságod szerint könyörülj N. szolgálódnak lelkén, tisztítsd meg azt ha-

landó életének minden szennyétől és add meg neki, hogy részesüljön az örök boldogságban. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Amen.

Ima a halottasháznál.

Mindenható örök Isten! aki nagy könyörületességed szerint az emberek bűneit a bűnbánat szentségében megbocsátod, alázatos bizalommal könyörgünk boldogult N. testvérünk lelkéért, aki böles végzésed szerint bevégezvén földi zarándokságát, visszatért hozzád, Alkotójához. Óh, Uram, tekints kegyelmesen reá, akit az élet számtalan nyomorúságától mindenkoron megszabadítottál; mert hívó tagja volt anyaszentegyházadnak e földön, megváltva isteni Fiad, Jézus Krisztus szentséges vére által. Vedd fel őt, óh irgalmas nagy Isten, örök mennyei országodba és örvendeztesd meg lelkét szent színed látásával. Ne tekintsd többé bűneit, hanem nagy könyörületességed szerint emlékezzél meg róla szeretettel dicsőségedben. Emlékezzél meg óh Uram, Istenem! szenvedéseiről, melyeket látogató kezed büntetésül és kiengesztelésül mért reá, s mert a mindenkoron szeplőtelen szűz Máriának, Isten Anyjának és a többi dicsőült szenteknek közbenjárásáért esedezve, egyedül csak irgalmasságodban bízott, vedd fel őt választottaid közé.

Nekünk pedig, óh jószágos mennyei Atyánk! engeddd, hogy szent végzéseid alatt teljesen

meghajoljunk s egykor mi is a boldogok halálának kegyelmében részesüljünk. Add, hogy a halál gondolata, a földi dolgok hiúsága és az örökkévalóság emlékezete lelkünk üdvösségére szolgáljon. Világosítsd fel értelmünket, légy biztos vezérünk földi zarándoklásunk utain, hogy a jámborság és igazság ösvényén haladván, a halál nagy és ünnepélyes órájában a végső szentségek vétele által megerősítve nyugodt lélekkel jelenjünk meg ítélőszéked előtt!

Ezért könyörgünk a te szent Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Ámen.

Ima sz. Józsefhez a tisztítótűzben szenvedő lelkekért.

Sz. József! Isten hűséges gondnoka, Jézus nevelő atyja, Máriának, a legtisztább Szűznek méltó jegyese, a szenvedőknek szeretetteljes gyámola és atyja! Bizalommal eltelve folyamodom hozzád és általad kérek segílyt azon szenvedő lelkek számára, kik a tisztítótűz lángjai közt oly nagy kívánsággal vágyódnak Isten színe látására s az örök boldogság elnyerésére. Óh, könyörülj e szegény lelkeken, kik elhagyatottságukban esdve kérik irgalmadat; szüntesd panaszos sóhajaikat; vedd szívedre megható könyörgésüket. Valamint egykor Jézusnak és Máriának segítségükre siettél: úgy siess ezen epedő lelkek segítségére. Ők is Jézus drága vérére lettek megváltva és Mária, az irgalmasság anyja, gyengéden szereti az árva lelkeket. Sza-

badítsd meg őket a tisztítótűz lángjától, rövidítsd meg siralmas kínjaikat, hogy veled és a dicsőült szentekkel az örök boldogságban Istent az egész örökléten keresztül áldják és magasztalják. Ámen.

Ima a megholtakért a Bold. Szűz Máriához.

(Szent Bonaventurától.)

Szentséges szűz Mária, Istennek szent anyja! és a mi anyánk! ki anyja vagy azoknak a szegény lelkeknek is, akik a tisztítóhelyen anynyit szenvednek, gyermeki bizalommal fordulok szíved határtalan jóságához és esdve kérek, eszközözd ki isteni Fiadnál, hogy azok a szegény lelkek, akik a szenvedés tűzében bűnhődnek és úgy tisztulnak, miként az arany az olvasztókemencében, az ő keresztáldozatának végtelen érdemeiért megnyerjék azt az enyhülést és szabadságot, amely után csendve sóvárognak. Ámen.

Ima a megholtakért a szenvedő Úr Jézus Krisztushoz.

Édes Jézusom! Kérlek ama véres verejtékedre, melyet a getsemani kertben halálos félelemedben izzadtál, könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken.

Oh, könyörülj rajtuk, Uram! könyörülj rajtuk!

Édes Jézusom! Kérlek ama fájdalmaidra, melyet kegyetlen megostoroztatásodkor kiál-

lottál, könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken.

Oh, könyörülj rajtuk, Uram! Könyörülj rajtuk!

Édes Jézusom! Kérlek, ama fájdalmadra, melyet tövissel való megkoronáztatásodkor elszenvedtél, könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken.

Oh, könyörülj rajtuk, Uram! Könyörülj rajtuk!

Édes Jézusom! Kérlek ama fájdalmadra, melyet elviseltél, mikor a nehéz keresztet válladon a Kálvária hegyére vitted, könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken.

Oh, könyörülj rajtuk, Uram! Könyörülj rajtuk!

Édes Jézusom! Kérlek, ama fájdalmadra, melyet kegyetlen megfeszítetésedkor kiállottál, könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken.

Oh, könyörülj rajtuk, Uram! Könyörülj rajtuk!

Édes Jézusom! Kérlek ama iszonyú kínodra, melyet fájdalmas halálküzdemedben elszenvedtél, könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken.

Oh, könyörülj rajtuk, Uram! Könyörülj rajtuk!

Édes Jézusom! Kérlek ama végtelen fájdalomra, melyet akkor éreztél, midőn a kereszt-

fán lehajtván fejedet, kiadtad lelkedet, könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken.

Oh, könyörülj rajtuk, Uram! Könyörülj rajtuk!

Téged pedig kérünk, Uram! jöjj segítségére híveidnek, kiket szent véreddel megváltottál. Ámen.

Ima a megholtakért Halottak-napján.

Örök mindenható Úr Isten! Ki Szentlelked által biztosítottál bennünket arról, hogy szent és üdvös gondolat a halottakért imádkozni, hogy bűneiktől feloldoztassanak, ime, egyszerűen Fiadnak, a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében kérünk, hallgasd meg kegyesen alázatos könyörgésünket, melyet elhunyt atyánkfiainkért terjesztünk legszentebb színed elé! Az Úr Jézus Krisztus engesztelő halálának végtelen érdemeiért kérünk, vedd fel őket az enyészhetetlen béke és örök nyugalom helyére, megszabadítván őket a tisztítóüz gyötrő kínjaitól; mert az Úr Jézus, a mi megváltó Istenünk azért szenvedett és azért ontotta ki drága szent vérét a keresztfán, hogy Ádám vétkeit eltörölven, bennünket dicső feltámadása által üdvözítsen! Azért vigyék őket az ég angyalai Ábrahám, Izsák és Jákob pátriárkák kebelébe; végtelen irgalmad pedig adja meg nekik a választottaid számára készített országot, a kimondhatatlan örömek boldog hazáját,

hogy midőn eljön az ítélet rettenetes napja, választottaiddal és szeretteiddal együtt ők is feltámadjanak, nem az ítélet, hanem az élet feltámadására! Ne engedd, oh, Uram! tovább bűnhődni azon lelkeket, kiket a szent keresztiség vize megszentelt és az üdvösség olaja megerősített, hanem elengedvén a megérdemelt büntetések hátralevő részét, vezesd őket a paradicsom birtokába! Ezt kérjük számkra kegyességed végtelen irgalmától, mivel jóságodról, míg e földön éltek, soha nem kételkedtek. Amen.

Ima a megholtakért a temetőben.

Istenem! mily komoly, de mily üdvös is meglátogatni a temetőt, a sírok hazáját. Megdöbhentő ugyan, de felemelő és vigasztaló is a keresztény lélekre, látni itt az elhunytak sírhalmait.

A sírok így szólnak a gondolkodó emberhez: Lásd, ez a vége földi pályafutásodnak. Ez a vége érzedi örömeidnek, földi élvezeteid, vágyaid és minden reményednek! Míg a sírkeresztek azt mondják neked: Keresztény ember, töröld le könnyedet! Hiszen csak porhüvelyük pihen itt az elhunytaknak; míg az Urban elszenderült lelkük ott van, abban az igazi hazában, ahol világosság uralkodik sötétség nélkül, élet halál nélkül, öröm szünet nélkül, erény bűn nélkül! Krisztus, a holtak

feltámasztója, él és élteti ott az övéit! Mert ő mondta: Én vagyok a feltámadás és az élet!

Azért ragaszkodjunk Krisztushoz életben, halálban. S a hit, remény és szeretet szellemében munkáljuk a jót az örökkévalóság számára fáradhatatlanul; mert írva van: Amit az ember vet, azt fogja aratni! Aki testben vet, testből aratja majd a veszedelmet is; aki pedig lélekben, lélekből aratja az örök életet.

Jóságos mennyei Atyánk! élők és holtak Istene! Könyörülj a megholt híveken; adj nekik örök nyugalmat és az örök világosság fényeskedjék nekik! Oh Uram! végtelen irgalmadból nyugodjanak békességben. Amen.

Búcsuval egybekötött imafohászok.

Az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében. Amen. (50 napi búcsú. valahányszor magunkra keresztet vetve mondjuk. 100 napi búcsú, valahányszor szenteltvízzel magunkra keresztet vetve mondjuk. IX. Pius 1862. júl. 28.)

Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek. Miképen kezdetben vala, most és mindörökké. Amen. (100 napi búcsú napjában háromszor és pedig reggel, délben és este. XIV. Kelemen, 1770. jún. 26.)

Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus. Mindörökké. Amen. (50 napi búcsú, valamennyi kölesönös köszöntéskor. XIII. Kelemen.)

Én Uram és én Istenem. (7 évi és hétszer negyven napi búcsú, ha a legméltóságosabb Oltáriszentség kitételekor, vagy Urfelmutatáskor élő hittel, áhítattal és szeretettel a szent oltára tekintve mondjuk. És teljes búcsú hetenkint egyszer. Ez a búcsú a megholtakra is alkalmazható. X. Pius, 1907. máj. 18.)

Isténem és mindenem! (50 napi búcsú. XIII. Leo, 1888 május 4.)

Jézusom irgalom! (100 napi búcsú, IX. Pius, 1846. szept. 24.)

Imádlak Jézusom, én Istenem, aki itt jelen vagy szereteted Szentségében. (100 napi búcsú mindenkor, ha a szentségház előtt térdet hajtván mondjuk; 300 napi búcsú mindenkor, ha szentség kitételkor térdén állva mondjuk; ugyancsak 100 napi búcsú mindenkor, ha a templom vagy kápolna előtt elhaladva, tiszteletüket külsőleg tanúsítják az ottlévő Oltáriszentség iránt. Ezen búcsú a megholtakért is alkalmazható. X. Pius, 1908. jún. 28.)

Jézusom, én Istenem, szeretlek téged mindek felett. (50 napi búcsú mindannyiszor. IX. Pius, 1854. május 7.)

Jézus, Dávid fia, Könyörülj rajtam. (100 napi búcsú, XIII. Leo, 1886. febr. 27.)

Irgalmas Jézus, adj neki (vagy nekik) örök nyugodalmat. (7 évi és hétszer negyven napi búcsú, X. Pius. 1909.)

Szelíd és alázatos szívű Jézus, add, hogy az

én szívem hasonló legyen a te Szívedhez. (300 napi búcsú, IX. Pius, 1868. január 26.)

Jézus szentséges Szíve! irgalmazz nekünk! (Hét évi és hétszer negyvennapis búcsú azoknak, akik a csendes misék után a pappal együtt háromszor mondják. Ezen búcsú a megholtakra is alkalmazható. IX. Pius.)

Jézusom édes Szíve! légy az én szerelmem! (300 napi búcsú, XIII. Leo, 1892. jún. 18.)

Jézusom szentséges Szíve! hiszem, hogy szeretsz engem! (300 napi búcsú, X. Pius, 1907. júl. 29.)

Jézusom édes Szíve! add, hogy téged mindig jobban szeresselek. (300 napi búcsú, IX. Pius, 1876. nov. 26.) Szűz Mária édes Szíve! légy az én menedékem! (300 napi búcsú, IX. Pius, 1852. szept. 30.)

Bűn nélkül fogantatott szentséges Szűz Mária, könyörögj értünk, kik hozzád menekülünk! (100 napi búcsú, napjában egyszer, XIII. Leo, 1884. márc. 15.)

Óh Mária, Isten Anyja és anyja az irgalomnak, könyörögj értünk és a megholtakért. (100 napi búcsú, n. e. XIII. Leo, 1890. dec. 20.)

Oh, szent József, életvezérünk, oltalmazz minket és egyházunkat! (50 napi búcsú, IX. Pius.)

Óh, szent József, Jézus szent Szíve tisztelőinek példaképe, könyörögj érettünk! (100 napi búcsú, IX. Pius, 1874. jún. 3.)

Óh, dicsőséges szent József, add, hogy párt-

fogásod alatt jámborul éljünk és szentül haljunk meg, mindig biztosak lévén a te oltalmazásodról. (300 napi búcsú, XIII. Leo, 1892. március 18.)

Jézus, Mária, József. (Hét évi és hétszer negyven napi búcsú mindenkor és teljes búcsú hetenkint egyszer, X. Pius, 1906. jún. 8.)

Jézus, Mária, szent József! nektek ajánlom szívemet, lelkemet!

Jézus, Mária, szent József! legyetek velem a végső küzdelemben!

Jézus, Mária, szent József! veletek békében váljék meg lelken testemtől. (100 napi búcsú a három fohász mindegyikéért, VII. Pius, 1807. ápr. 18.)

Imádunk és áldunk téged Úr Jézus Krisztus, mert szent kereszted által megváltottad a világot. (100 napi búcsú, XIII. Leo, 1882. március 4.)

A keresztt az én menedékem! (300 napi búcsú, XIII. Leo, 1892. május 21.)

Dicsértessék és szüntelenül magasztaltassék a legméltóságosabb Oltáriszentség. (100 napi búcsú, IX. Pius, 1868. február 29.)

Adj Uram, örök nyugalmat a megholt híveknek és az örök világosság fényeskedjék nekik. Nyugodjanak békességben. Ámen. (200 napi búcsú, naponta egyszer, XIII. Leo.)

(Mily üdvös ezeket és az ezekhez hasonló rövid imafohászokat magunkban minél gyak-

rabban fölgerjeszteni; s mily könnyen megtehetjük ezt akár még a munka, a társalgás, sőt még az álmatlan éjszakákon is! És, óh, mennyi kincset gyűjthet ezáltal a keresztény ember magának az örökkévalóságra. És napjában mennyi búcsúban részesülhet így, melyet a hősiek szeretet gyakorlása által a tisztítóhelyen szenvedő lelkek javára is felajánlhat.)

Litánia a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért.

Uram, irgalmazz nekünk!

Krisztus, kegyelmezz nekünk!

Krisztus, hallgass minket!

Krisztus hallgass meg minket!

Mennyei Atya Isten,

Megváltó Fiú Isten,

Szentlélek Úr Isten,

Szentháromság egy Isten,

Szentségcs Szűz Mária,

Szent Mihály főangyal,

Keresztelő Szent János,

Szent József,

Mindnyájan szent pátriárkák és próféták.

Könyörögjete a megholt hívekért.

Szent Péter apostol,

Szent Pál apostol,

Szent András apostol,

Szent János evangalista,

Mindnyájan szent apostolok és evangelisták.

Könyörögjete a megholt hívekért.

Mindnyájan Krisztus szent tanítványai.

Könyörögjete a megholt hívekért.

Mindnyájan aprószenetek.

Könyörögjete a megholt hívekért.

} Irgalmazz a megholt híveknek.

} Könyörögj a megholt hívekért.

} Könyörögj a megholt hívekért.

Szent István vértanu. } Könyörögjetek a meg-
 Szent Lőrinc vértanu. } holt hívekért.

Mindnyájan szent vértanúk.

Könyörögjetek a megholt hívekért.

Szent Szilveszter pápa. } Könyörögj a meg-
 Szent Gergely pápa. } holt hívekért.
 Szent Ágoston püspök. }

Mindnyájan szent püspökök és hitvallók.

Könyörögjetek a megholt hívekért.

Szent Benedek apát. } Könyörögj a meg-
 Szent Ferenc. } holt hívekért.

Mindnyájan szent szerzetesek és remeték.

Könyörögjetek a megholt hívekért.

Szent Mária Magdolna. } Könyörögj a meg-
 Szent Lucia. } holt hívekért.

Mindnyájan szent szűzek és özvegyek.

Könyörögjetek a megholt hívekért.

Istennek minden szentjei.

Könyörögjetek a megholt hívekért.

Légy irgalmas nekik! Könyörülj Uram, rajtuk.

Légy kegyelmes nekik. Mentsd meg Uram, őket!

Minden gonosztól,	}	Mentsd meg Uram őket!
A te haragodtól,		
Nagy bánatuktól,		
Fájdalmas várakozásuktól,		
Szigorú rabságuktól,		
A tűz kínjaitól,		
Iszonyú szenvedéseiktől.		
Csodálatos megtestesülésed által,		
Születésed által,		
Szentséges neved által,		
Keresztelésed és bőjtölésed által,	}	
Tökéletes engedelmisséged által,		
Szeplőtelen tisztaságod által,		
Legmélyebb alázatosságod által,		
Legyőzhetetlen türelmed által,		
Szíved végtelen szeretete által.	}	

Munkáid és fáradságaid által,
 Véres izzadságod által,
 Szívtelen megostoroztatásod által,
 Tövissel való megkoronáztatásod által,
 Gúnyos kicsúfoltatásod által,
 Igazságtalan elítéltetésed által,
 Fájdalmas kereszthordozásod által,
 Kegyetlen megfeszítettetésed által,
 Öt szent sebed által,
 Keserű halálod által,
 Lándzsával átdöfött szíved által,
 Dicsőséges feltámadásod által,
 Csodálatos mennybemeneteled által,
 A vígasztaló Szentlélek elküldése által,
 Szent Anyád érdemei és közbenjárása által,

Mentsd meg Uram őket!

Mi bűnösök, kérünk téged, hallgass meg minket,

Hogy a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken
 könyörülj,

Hogy azok adósságát elengedjed,
 Hogy azokat kínjaiktól megszabadítsd,
 Hogy azok hő vágyát kielégítsd.
 Hogy azokat boldog látásodra méltassad,
 Hogy megholt szülőink, testvéreink, rokonaink,
 barátaink és jótevőink lelkének az örök
 javakat megadjad,

Hogy különösen azon lelkeken könyörülj,
 akikre senki sem gondol a földön,

Hogy a földön élő minden hívőt a szenvedő
 lelkek iránt irgalomteljes szeretetre ihless,
 Hogy az azokért végzett imáinkat mindig meg-
 hallgasd,

Jézus, dicsőség királya,

Kérünk téged.
hallgass meg minket!

Isten Baránya ki elveszed a világ bűneit.

Légy irgalmas nekik!

Isten Baránya, ki elveszed a világ bűneit,

Légy kegyelmes nekik!

Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit,
 Örök nyugalmat engedj nekik!
 Miatyánk... Üdvözlégy...

Uram, hallgasd meg a mi könyörgésünket!
 És a mi kiáltásunk jusson el tehozzád!

Könyörögjünk!

Minden hívőnek teremő és megváltó Istene!
 bocsásd meg szolgálóid és szolgálóid lelkének
 minden vétktét, hogy amely engedelmet mindig
 óhajtottak, azt ájtatos könyörgések által meg-
 nyerjék. Ki élsz és uralkodol mindörökké.
 Amen.

Adj Uram, örök nyugalmat a megholt
 híveknek!

És az örök világosság fényeskedjék nekik!
 Nyugodjanak békességben. Amen.

Rózsafüzér-ájtatosság a tisztítóhelyen szenvedő lelkek vigasztalására.

(Az a rózsafüzér, melyen a jámbor hívek a
 tisztítóhelyen szenvedő lelkekért szoktak
 imádkozni, négy nagyobb és negyven kisebb
 szemből áll, melyek négy, 10—10 kisebb szemből
 álló szakaszokra vannak felosztva. A rózsafüzéren egy kis kereszt és egy kis érem függ.
 Az érem egyik oldalán a boldogságos Szűz Szíve látható ezen búcsúima keretében:
 „Mária édes Szíve, légy menedékem”; a másik
 oldalán pedig a tisztítóhelyen szenvedők van-

nak ábrázolva e körírással: „Mária, a tisztítóhelyen szenvedők szószólója.”)

A rózsafüzér minden nagyobb szemén így imádkozunk:

Oh, édes Istenem! hiszek tebenned, mert te csálhatatlan igazság vagy. Oh, édes Istenem! remélek tebenned, mert te végtelen irgalmas-ság vagy. Oh, édes Istenem! szeretlek téged, mert te szeretetre legméltóbb Jóság vagy. Te-éretted szeretem felebarátomat is, mint ön-magamat! (7 évi és 7-szer 40 napi búcsú minden alkalommal. XIV. Benedek. 1756 jan. 28.)

Adj Uram örök nyugalmat a meghalt hűveknek. És az örök világosság fényeskedjék nekik. Nyugodjanak békességben. Ámen. (300 n. b. m., X. Pius.)

A rózsafüzér valamennyi kis szemén pedig ezt a búcsúimát mondjuk:

Mária édes szíve, légy az én menedékem! (300 napi búcsú mindannyiszor IX. Pius, 1852, szept. 30.)

(A tisztítóhelyen szenvedő lelkekért végzendő rózsafüzér másik módja, közönséges rózsafüzéren.)

Előre bocsátván egy Hiszekegyet, a rózsafüzér nagy szemein egy-egy Miatyánk mondatik, amit megelőz és követ ezen imafohász:

Adj Uram! örök nyugalmat nekik. És az örök világosság fényeskedjék nekik. Nyugodjanak békességben. Ámen!

Azután a rózsafüzér első három kis szemén egy-egy Üdvözlégý Máriát mondunk. hol a Jézus nevének hangoztatása után hozzáadjuk ezeket a kéréseket:

Ki bennünk a hitet öregbítse.

Ki bennünk a reményt erősítse.

Ki bennünk a szeretetet felgyullassza.

A rózsafüzér többi, öt tizedbe osztott kis szemének mindegyikére pedig egy-egy Üdvözlégý Mária mondatik, a Jézus nevének hangoztatása után ezen hozzáadással: Kinek kiontott szent vére legyen a szenvedő lelkek onyhülésére. Az Üdvözlégý aztán ezen imafohással fejeztetik be: Adj Uram, örök nyugalmat a meghalt híveknek. És az örök világosság fényeskedjék nekik! Nyugodjanak békességben! Ámen!

A rózsafüzér végén befejezésül:

Uram, hallgasd meg könyörgésünket

És a mi kiáltásunk jusson elődbe.

Könyörögjünk.

Minden hívőnek teremő és megváltó Istene, bocsásd meg szolgálaid és szolgálóid minden vétét, hogy amely engedelmet mindig óhajtottak, azt ájtatos könyörgések által megnyerjék. Ki élsz és uralkodol mindörökre. Ámen.

(A közönséges rózsafüzéren még úgy is imádkozhatunk a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért,

amint a szentéletű Hám János püspök is imádkozott és azt egyházmegyéjében elrendelte.)

1. Hiszekegy helyett elmondjuk a 129. zsoltárt:

Mélységekből kiáltlak, óh, Uram.
Uram, hallgasd meg szózatom!
Figyelj reám, kin átok súlya van,
Kit szörnyű bűn nyomora nyom.

Uram! Uram, ha bünt tekintenél,
Ki állna meg bosszúd alatt?
De benned irgalomnak telje él,
Reménylem én irgalmadat.

S reményem vizsgádban betelik,
Bizalmam ebben üdvre lel,
A hajnal őrizettől éjelig,
Bízzék Urában Izrael!

A váltság napja végre felderül.
Ha létünk irgalomra lett,
Megváltja Isten minden terhitől.
Megváltja Isten Izraelt!

2. Miatyánk helyett elmondjuk:

Minden hívőnek teremő és megváltó Istene.
bocsásd meg szolgálóid és szolgálóidnak minden
vétkét, hogy amely engedelmet mindig óhaj-
tottak, az ájtatos könyörgések által megnyer-
jék. Ki élsz és uralkodol mindörökké. Amen.

3. Üdvözlég helyett mondjuk:

Adj Uram, örök nyugodalmat a megholt hí-
veknek. És az örök világosság fényeskedjék
nekik. Nyugodjanak békességben. Amen.

Ima a megholtakért a hét minden napjára.

Vasárnapon.

Imádlak téged mindenható Isten! és szent Fiadnak, az Ur Jézus Krisztusnak ama drágalatos vérére, melyet az Olajfák hegyén izzadva kiontott értünk, leborulva kérlek, szabadítsd ki a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket. Szabadítsd ki különösen azokat, akik ott a legelhagyatottabbak; akikről nem emlékezik meg senki! Óh, juttasd őket mielőbb dicsőséged lakhelyére, hol örökké áldhassák szent nevedet; részemre pedig kiesdhelessék azt a kegyelmet, hogy bűn miatt soha se távozzam el tőled, ki el nem hagyod teremtményeidet, csak ők ne hagyjanak el téged. Ámen.

Miatyánk . . . Üdvözlégy . . . Mélységekből kiáltok stb. . . (lásd esti imát, 153. lapon.)

Hétfőn.

Imádlak téged mindenható Isten! és szent Fiadnak, az Ur Jézus Krisztusnak ama drágalatos vérére, melyet kegyetlen megostoroztatásakor kiontott értünk, leborulva kérlek, szabadítsd ki a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket! Szabadítsd ki különösen azokat, akiknek már közel van szabadulásuk órája. Hárítsd el óh Uram előlük azt az akadályt, amely örök békétől még elválasztja őket. S ha elérkezett már szabadulásuk, engedd, hogy könnyörgéseik ál-

tal megnyerhessék Tőled részemre azt a kegyelmet, hogy végre én is széttéphessem azokat a titkos kötelékeket, amelyek még mindig visszatartanak attól, hogy egészen a tied legyek. Amen.

Miatyánk . . . Üdvözlégys . . . Mélységekből kiáltok, stb. (Lásd Esti imát. 153. l.)

Kedden.

Imádlak téged, mindenható Isten! és szent Fiadnak, az Ur Jézus Krisztusnak ama drágalátos vérére, melyet a tövissel való megkoronáztatásakor kiontott értünk, leborulva kérlek. Szabadítsd ki a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket. Szabadítsd ki különösen azokat, akiknek legtovább kell ott szenvedniök, hogy eleget tegyenek igazságodnak. Óh, indítsa könyörületre Atyai szívedet hosszas szenvedésük határtalan szomorúsága és tegyen hajlandóvá büntetésük megrövidítésére. Nekem pedig, ki téged oly sokszor megbántottalak, add kegyelmedet, óh Uram! hogy örömmel ragadjam meg a bűnbánat cselekményeit s ekként még életemben le-törölhessem tartozásaimnak legalább egy részét. Amen.

Miatyánk . . . Üdvözlégys . . . Mélységekből kiáltok, stb. (Lásd Esti imát. 153. l.)

Szerdán.

Imádlak téged, mindenható Isten! és szent Fiadnak, az Ur Jézus Krisztusnak ama drága-

látos vérére, melyet a Kálváriára vezető útjában a nehéz keresztet sebes vállán hordozva ki-ontott értünk, leborulva kérlek, szabadítsd ki a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket. Szabadítsd ki különösen azokat, akik téged legjobban szerettek s a világban leghívebben szolgáltak neked! S ha élvezni fogják majd örök dicsőségedet, óh, engedd meg nekik, hogy kinyerhessék számomra azt a szeretetet, mely indítója és szabályozója legyen irántad szívem minden érzelmének! Ámen. . .

Miatyánk . . . Üdvözlégy . . . Mélységekből kiáltok, stb. (Lásd Esti imát, 153. lap.)

Csütörtökön.

Imádlak téged, mindenható örök Isten! és szent Fiadnak, az Ur Jézus Krisztusnak ama drágalátos testére és vérére, melyet határtalan szeretetből azért hagyott egyházának, hogy mint engesztelő áldozat neked folyton bemutattassék, nekünk pedig lelkiünk táplálására szolgáljon, leborulva kérlek, szabadítsd ki a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket. Szabadítsd ki különösen azokat, akik életükben a leggyöngédebb áhítattal viseltettek irgalmas szereteted eme nagy titka iránt! Midőn pedig szenvedésük helyéről kiszabadulva, örök hálát zengnek végtelen jószágodért az égben, óh hadd nyerjék ki számomra azt a kegyelmet, hogy életemben mindig méltóan vegyem magamhoz a legmél-

tóságosabb Oltáriszentséget, halálom óráján pedig e szent utieledelemben találjam fel üdvösségem biztos zálogát. Ámen.

Miatyánk . . . Üdvözlégy . . . Mélységekből kiáltok . . . (Lásd Esti imát, 153. lap.)

Pénteken.

Imádlak téged, mindenható Isten! és szent Fiadnak, az Ur Jézus Krisztusnak, ama drágalátos vérére, melyet szent sebeiből kiontott értünk, leborulva kérlek, szabadítsd ki a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket! Szabadítsd ki különösen azokat, akikért imádkozni szent kötelességem! Oh, ne legyenek ezek az én hibám és hanyagságom miatt még mindig kizárva az égből, hanem mielőbb szent színed elé bocsájtatván, megemlékezzenek ők rólam és eszközjék ki számomra azt a kegyelmet, hogy szentül éljek és boldogan haljak meg. Ámen.

Miatyánk . . . Üdvözlégy . . . Mélységekből kiáltok, stb. (Lásd Esti imát, 153. lap.)

Szombaton.

Imádlak téged mindenható Isten! és szent Fiadnak, az Ur Jézus Krisztusnak ama drágalátos vérére, melyet édes anyja jelenlétében a százados lándzsája szentséges Szívéből kiontott értünk, leborulva kérlek, szabadítsd ki a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket. Szabadítsd ki különösen azokat, akik itt a földön buzgó tiszte-

lői voltak a boldogságos szűz Máriának! És engedd, hogy eljutván a boldogok honába és egyesülve Krisztus szent Anyjával, ki a mi anyánk is, kinyerhessék számomra azt a kegyelmet, hogy az angyalok és dicsőült szentek társaságában egykor én is zenghessem örök dicséretedet. Ámen.

Miatyánk . . . Üdvözlégy . . . Mélységekből kiáltok, stb. (Lásd Esti imát, 153. lap.)

(Akik ezeket az imákat a megjelölt napokon elmondják, napjában egyszer 300 napi bűcsút nyerhetnek.)

Kilenc-napi ájtatosság a tisztítóhelyen szenvedő lelkek javára.

(Ligouri sz. Alfonzról. — Napjában 300 napi bűcsu.)

Ima az elmélkedés előtt.

Istenem és Üdvözítőm, Ur Jézus Krisztus! irgalmadba ajánlom a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket, köztük különösen szüleimet, testvéreimet, testi-lelki jótevőimet, barátaimat, ellenségeimet, szóval mindazokat, akikért imádkozni tartozom.

S mikor ama nagy fájdalmak felett elmélkedem, amelyeket ezek a szegény lelkek elszenvedni kénytelenek, felajánlom neked, Istenem, az én imádságomat is, hogy ezáltal nekik kínjaikban enyhülést szerezzenek.

Te pedig szűz Anyám, Istennek szent Anyja, Mária! légy velèm hathatós pártfogásoddal, hogy eme kilencnapı ájtatosságom kedves legyen Isten előtt, a tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek pedig enyhülésükre és vigasztalásukra váljék. Amen.

(Ezen ima után következik mindennap a megfelelő napi elmélkedés.)

Elmélkedés az első napon.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek sok fájdalmat kell kiállaniok. És ezek közt az a gondolat okozza nekik a legnagyobb fájdalmat, hogy szenvedésüknek ők maguk az okai az életükben elkövetett számtalan bűneik által.

Istenem, Üdvözítő Jézus Krisztusom! Bűneimmel én is, óh hányszor és hányszor megbántottalak téged, s ezáltal hányszor érdemeltem meg a poklot! S ha most ott lennék az elkárhozottak közt, minő fájdalmat okozna nekem is az a gondolat, hogy magam vagyok oka szerencsétlenségemnek! De te édes Istenem, te türelemmel viseltetél irántam. Végtelen kegyelmeddel, ime, időt engedél nekem arra, hogy magamat megjavítsam! Óh, köszönöm eme nagy jószágodat! S mert teljes szívemből szánom és bánom immár, hogy tégedet megbántottalak, s mert ígérem és fogadom, hogy inkább meghalok, hogysem téged ismét megbántsalak, azért kérlek: add meg nekem az áll-

hatatosság kegyelmét! Oh, könyörülj rajtam, Uram! és könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken! Te pedig fenséges szűz Mária, Istennek szent Anyja, segíts rajtuk hathatós közbenjárásoddal. Ámen.

Miatyánk... Üdvözlégy...

Adj Uram örök nyugodalmat a meghalt híveknek. És az örök világosság fényeskedjék nekik. Nyugodjanak békességben. Ámen.

Elmélkedés a második napon.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek roppant nagy fájdalmat okoz bűneik iszonyú látása is. Itt, a földön, oh itt nem látják mindig az emberek, hogy milyen utálatos a bűn; de annál inkább látják a szenvedő lelkek ott, az örökkévalóságban! S éppen azért okoz az nekik oly nagy fájdalmat! Oh, most már én is tudom, hogy milyen utálatos a bűn!

Édes Istenem, szeretlek téged mindennek felett; mert végtelen jó vagy és teljes szívemből szánom és bánom, hogy téged bűnimmal megbántottalak! Azért ígérem és fogadom, hogy inkább meghalok, hogysem téged ismét megbántsalak. Kérlek, add meg nekem az állhatatosság kegyelmét! Oh, könyörülj rajtam Uram és könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken.

Te pedig szentséges szűz Mária, Istennek

szent Anyja! segíts rajtunk hathatós közbenjárásoddal. Amen.

Miatyánk... Üdvözlégys...

Adj, Uram, örök nyugodalmat a meghalt híveknek. És az örök világosság fényeskedjék nekik. Nyugodjanak békességben. Amen.

Elmélkedés a harmadik napon.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek nagy kint okoz az a tudat, hogy itt a földön milyen hasztalanul vesztegették el azt a drága időt, amelyen érdemet szerezhettek volna a mennyország számára. S mikor látják, hogy ezen már nem segíthetnek, többé érdemet már nem szerezhetnek, kimondhatatlan fájdalom gyötri ezért őket!

És én mégis mit teszek? Mióta élek már itt a földön és e hosszú idő alatt mit szereztem egyebet magamnak, mint büntetésre méltót a pokol számára? És te jóságos Istenem, te még mindig időt adsz nekem arra, hogy segítsek magamon! Oh, köszönöm jóságodat, amellyel eddig visszaéltem. De most már szánom és bánom minden vétkeket. S mert fogadom kegyelmeddel, hogy életem hátra levő idejét ezután arra fogom felhasználni, hogy egyedül neked éljek és téged mindenek felett szeresselek, azért könyörülj rajtam, Uram és könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken! Te pedig

szentséges szűz Mária, Istennek szent Anyja
segíts rajtuk hatalmas közbenjárásoddal. Amen.

Miatyánk . . . Üdvözlégy . . .

Adj Uram, örök nyugodalmat a megholt
híveknek. És az örök világosság fényeskedjék
nekik. Nyugodjanak békességben. Amen.

Elmélkedés a negyedik napon.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek iszonyú
fájdalmat okoz az a gondolat, hogy Istennek,
akit annyira szeretnek, bűneik miatt a földön
nem tetszettek.

Óh, nem egy bűnbánónak okozta már halálát
az a fájdalmas gondolat, hogy bűneivel meg-
bántotta a jó Istent! S mert a tisztítóhelyen
szenvedő lelkek, akik minden erejükből szere-
tik az Istent, tisztán látják, hogy milyen jó és
milyen szeretetreméltó az Isten, azért kimond-
hatatlan fájdalmat okoz nekik az a tudat,
hogy bűneik miatt neki nem tetszettek a
földön!

Istenem! mivel te végtelen jó vagy, azért
teljes szívemből szánom és bánom, hogy téged
vétekkal megbántottalak. Igérem is, hogy in-
kább meghalok, hogysem téged ismét megbánt-
salak. Kérlek, add nekem az állhatatosság ke-
gyelmét! Óh, könyörülj rajtam, Uram! és kö-
nyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken! Te
pedig szentséges szűz Mária, Istennek szent

Anyja, segíts rajtunk hatalmas közbenjárásoddal. Ámen.

Miatyánk... Üdvözlégy...

Adj Uram, örök nyugodalmat a megholt híveknek. És az örök világosság fényeskedjék nekik. Nyugodjanak békességben. Ámen.

Elmélkedés az ötödik napon.

Nagy fájdalmat okoz a tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek az a bizonytalanság is, hogy nem tudják, mikor lesz vége szenvedésüknek, Hogy az Isten bizonyosan ki fogja őket szabadítani szörnyű helyzetükből, azt tudják; de hogy mikor jön el az a boldog óra, az el van rejtve szemük elől. És ez iszonyú kínnal gyötri őket!

Hanem ez a kínos állapot még mindig inkább elviselhető, mint az elkárhozottaké, akik szomorúan tudják, hogy a kínok helyét nem fogják elhagyni soha! Oh, Istenem, ments meg engem az örök kárhozattól! Ime, szeretlek téged mindenek felett. Teljes szívemből szánom és bánom, hogy téged vétekkel megbántottalak! Oh, ígérem és fogadom, hogy inkább meghalok, hogysem téged ismét megbántsalak, Azért kérek, add meg nekem az állhatatosság kegyelmét! Oh, könnyörülj rajam, Uram! és könnyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken. Te pedig szentséges szűz Mária, Istennek szent

Anyja, segíts rajtuk hathatós közbenjárásoddal. Amen. Mityánk... Üdvözlégy...

Adj Uram, örök nyugodalmat a meghalt híveknek. És az örök világosság fényeskedjék nekik. Nyugodjanak békességben. Amen.

Elmélkedés a hatodik napon.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek nagy vigasztalásukra szolgál, ha visszagondolnak a Krisztus kínszenvedésére és a legméltóságosabb Oltáriszentségre; ha elgondolják, hogy az Úr Jézus Krisztus mentette meg őket a pokoltól s hogy a szentmise és szent áldozás által egykor mennyi kegyelemben részesültek, sőt még most is részesülnek! De ugyanakkor szörnyen kínozza őket az a gondolat, hogy az Úr Jézus Krisztus iránt, aki velük szemben végtelen szeretetének ily nagy bizonyítékát adta, nagyon sokszor oly hálátlanok voltak!

Édes Üdvözítő Istenem! Te értem is meghaltál a keresztfán! Te nekem is gyakran adtad magadat eledelül a szent áldozásban... És én? Ah, mennyi háládatlansággal viszonyoztam eme nagy szeretetedet! De most szeretlek téged mindenek felett és teljes szívemből szánom és bánom, hogy téged megbántottalak! Ime ígérem és fogadom, hogy inkább meghalok, hogysém téged vétkekkel ismét megbántsalak! Azért kérek, add meg nekem az állhatatosság kegyelmét! Oh, könyörülj rajtam, Uram! és könyörülj

a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken! Te pedig szentséges szűz Mária, Istennek szent Anyja! segíts rajtuk hathatós közbenjárásoddal. Ámen.

Miatyánk... Üdvözlégy...

Adj Uram, örök nyugodalmat a meghalt híveknek. És az örök világosság fényeskedjék nekik. Nyugodjanak békességben. Ámen.

Elmélkedés a hetedik napon.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkek szenvedését rendkívül fokozza még az a gondolat is, hogy mennyi sok jótéteménnyel volt irántuk az Isten; mily sokáig várakozott megtérésükre s emellett hányszor, de hányszor bocsátotta meg bűneiket! S mikor ezt elgondolják, oh, akkor látják csak igazán, hogy milyen háládatlanok voltak az Isten iránt!

De ki volt háládatlanabb irántad, jóságos Istenem! mint én? Hiszen te oly nagy béke-tűréssel voltál irántam; te oly gyakran engedted el bűneimet! És én? bár mindig megígértem, hogy megjavulok, mégis csak újból és újból megbántottam szent Fölségedet!

Uram! ne engedd, hogy elkárhozzam! Lásd, én szeretni akarlak téged mindenek felett! A pokolban pedig, oh, jaj, ott nem szeretnek. Azért szívemből szánom és bánom, hogy megsértettelek. Ígérem és fogadom, hogy inkább meghalok, hogysem téged ismét megbántsalak! Oh, add meg nekem az állhatatosság kegyel-

mét. Könyörülj rajtam Uram! és könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken! Te pedig szentséges szűz Mária, Istennek szent Anyja! segíts hathatós közbenjárásoddal. Amen.

Miatyánk... Üdvözlégys...

Adj Uram, örök nyugalmat a meghalt híveknek. És az örök világosság fényeskedjék nekik. Nyugodjanak békességben Amen.

Elmélkedés a nyolcadik napon.

A tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek nagy fájdalmat okoz az a gondolat is, hogy bár itt a földön bűneikkel oly sokszor megbántották az Istent, ő mégis jobb volt irántuk, mint mások iránt; irgalomból elengedte bűneiket!

Istenem! én is egyike vagyok azoknak a háladatlanoknak, akik a tőled nyert annyi kegyelem dacára, megvetették szeretetedet, akik megérdemelték a poklot! Végtelen jóság! Szeretlek téged mindenek felett! Teljes szivemből szánom és bánom, hogy téged megbántottalak. Igérem és fogadom, hogy inkább meghalok, hogysem téged vétekké ismét megbántsalak. Azért kérlek, add nekem az állhatatosság kegyelmét! Könyörülj rajtam. Uram! és könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken. Te pedig, szentséges szűz Mária, segíts rajtuk hathatós közbenjárásoddal, Amen. Miatyánk... Üdvözlégys . . .

Adj Uram, örök nyugalmat a meghalt hi-

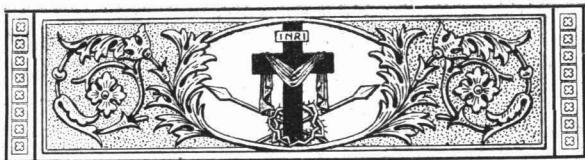
veknek. És az örök világosság fényeskedjék nekik. Nyugodjanak békességben Amen.

Elmélkedés a kilencedik napon.

A kínok közt, melyet a tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek ki kell állaniok, a tűz, a sötétség, a bizonytalanság, az unalom, egyik sem okoz nekik oly nagy fájdalmat, mint az a tudat, hogy még mindig távol kell lenniök az Istentől.

Istenem! és én mégis éveken át képes voltam úgy élni, hogy távol legyek az Istentől, hogy ne élvezzem kegyelmét! Végtelen Jóság, szeretlek téged mindenek felett! Szívemből szánom és bánom, hogy téged megbántottalak. Igérem és fogadom, hogy inkább meghalok, hogysen téged vétkekkel ismét megbántsalak. Kérlek, add meg nekem az állhatatosság kegyelmét és ne engedd, hogy azt valaha elveszítsen. Oh, könnyörülj rajtam Uram! És könnyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken. Enyhítsd fájdalmukat, rövidítsd meg rabságuk idejét és hívd őket mielőbb országodba, hol téged színről-színre lássanak és örökké imádjának! Te pedig szentséges szűz Mária, Istennek szent Anyja, segíts rajtuk hathatós közbenjárásoddal! Amen. Miatyánk... Üdvözlégy...

Adj Uram, örök nyugalmat a meghalt híveknek. És az örök világosság fényeskedjék nekik. Nyugodjanak békességben. Amen.

Szent keresztúti ájzatosság a szenvedő lelkek javára.

Előkészítő ima.

Leborulok szent Fölséged előtt, mindenható örök Isten! És a legmélyebb alázattal imádlak téged, mint Uramat, Istenemet! Hiszek neked, reménylek tebenned és szeretlek téged minde- nek felett. Szívemből szánom és bánom, hogy téged, a legfőbb jót valaha megbántottalak! Oh, kérlek, bocsásd meg minden bűnömet és add szent kegyelmedet, hogy e keresztúti ájta- tosságot, melyet a te dicsőségedre és lelkem üdvösségére akarok elvégezni, a tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek is enyhülésére váljék.

Édes Jézusom, ki megígérted, hogy keresztre feszítettén, mindeneket magadhoz fogsz von- zani, óh vonzd az én lelkemet és szívemet is magadhoz azalatt, míg ez ájzatosságot végezve, keserves kínszenvedésedről és halálodról fo- gok elmélkedni.

Fájdalmas Anya, szentséges szűz Mária! Isten minden szentjei és te őrző angyalom, jőjjetek és legyetek kísérem a szent keresztúton. Ámen.

I. Állomás.

Jézus halálra ítéltetik.

Imádunk és áldunk téged, Úr Jézus Krisztus,
Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

*

Ott áll Jézus Pilátus ítélőszéke előtt, aki az álnok zsidók vádjára halálra ítéli az ártatlan bárányt, jóllehet semmi bűnt sem talált benne. Halálra ítéli — még pedig a gonosztevők csúfságos kereszthalálára — az emberiség legnagyobb jótevőjét, megváltóját, üdvözítőjét!

És te, édes Jézusom! te nyugodtan fogadod az igazságtalan halálos ítéletet. Te kész vagy elszenvedni a legborzasztóbb halált, csak hogy engem, nyomorult bűnöst megengesztelj a mennyei Atyával!

Oh, hálát adok neked e nagy szeretetedért és alázatosan kérlek, adj nekem utolsó órámon olyan lelki erőt, hogy szent példádat követve, én is nyugodtan fogadjam a halált és készségesen áldozzam fel életemet a jó Istennek. Ámen.

Mi Atyánk . . . Üdvözlégy . . . Dicsőség az Atyának . . .

Könyörülj rajtunk Uram! Könyörülj rajtunk!

,

És a meghalt hívek lelkei Isten irgalmából nyugodjanak békességben. Amen.

II. Allomás.

Jézus vállára veszi a keresztet.

Imádunk és áldunk téged, Úr Jézus Krisztus,
Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

A kivégzés eszköze, a kereszt már készen van. Már ott fekszik az Úr Jézus Krisztus előtt. És ő, amint meglátja, szeretettel köszönti, átöleli, megcsókolja és felveszi azt az ostorcsapások által megsebzett vállára!

Oh, a kereszt, ott a Jézus vállán, az a mi bűneink terhe, melyet önként vállalt magára; az a mi bűneink büntetése, melyet szívesen elviselt értünk; az a mi adóslevelünk, melyet megsemmisíteni kíván!

Szenvedő Jézusom! Ki érettem magadra vállaltad a nehéz keresztet; add, hogy szerelmedért én is mindig készséggel fogadjam Isten kezéből a szenvedések keresztjét és mint bűneim büntetését türelmes lélekkel viseljem, ha kell, egészen a sírig. Amen.

Miatyánk . . . Üdvözlégy . . . Dicsőség az Atyának stb.

Könyörülj rajtunk Uram! Könyörülj rajtunk!
És a meghalt hívek lelkei Isten irgalmából nyugodjanak békességben. Amen.

III. Állomás.

Jézus először esik el a kereszttel.

Imádunk és áldunk téged, Úr Jézus Krisztus,
Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

•

Az Ur Jézus Krisztus vállára vevén a keresz-
tet, megindul vele a Kálvária hegyére, hogy
teljesüljön rajta az Isten akarata. Ámde a
kereszt bűneink súlya miatt oly nehéz, hogy
csakhamar összeroskad terhe alatt.

Szent Isten! Szent erős Isten! Szent halha-
talan Isten! Mi vagyunk a bűnösök, a vétke-
sek és ime, szentséges Fiad, az ártatlan bárány
bűnhődik értünk!

Szenvedő Jézusom! kérve-kérlek, fájdalmas
összeroskadásod által oltalmaz meg engem
minden büntől, hogy kínjaidat új bűnökkel
többé ne tetézzem! Amen.

Miatyánk... Üdvözlégy... Dicsőség az Atyá-
nak stb.

Könyörülj rajtunk Uram! Könyörülj raj-
tunk!

És a meghalt hívek lelkei Isten irgalmából
nyugodjanak békességben. Amen.

IV. Állomás.

Jézus találkozik fájdalmas anyjával.

Imádunk és áldunk téged, Úr Jézus Krisztus,
Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

•

Roskadozva hálád Jézus a Kálvária hegyére. Kíséretét a kegyetlen hóhérok és a gúnyolódó nép sokasága képezik.

De kíséri őt a fájdalmas anya, Mária is! S mert látja, mint ütik-verik, mint gúnyolják szent Fiát, szíve szeretetétől és fájdalmától elragadtatva, áttör a sokaságon, odarohan szent Fiához, kitárja feléje karjait, hogy megölelje, megcsókolja, keblére szorítsa még egyszer szíve magzatát!

Ime, milyen az anyai szív! Milyen az anya szeretete, melynél meghatóbb nincs a világon! Oh fájdalmas anya, Mária! Áldozd fel értünk, bűnösökért fájdalmadat, hogy megtisztulván gonoszságainktól, megerősödjünk a jóban és méltó követői legyünk szent Fiadnak. Amen.

Könyörülj rajtunk Uram! Könyörülj rajtunk!

És a meghalt hívek lelkei Isten irgalmából nyugodjanak békességben. Amen.

V. Állomás.

Cirenél Simon segít Jézusnak a keresztet vinni.

Imádunk és áldunk téged, Úr Jézus Krisztus,
Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

•

Az Úr Jézus már annyira ki van merülve, hogy nem képes egyedül tovább vinni a keresztet. És a körülötte levők közt nincs senki, aki megkönnyörülne rajta! Pedig előbb, óh, hogyan

tódultak hozzá az emberek; mily boldognak érezték magukat, ha csak ruhája szegélyét is megérinthették.

A poroszlók tehát az arra menő pogány Cirenai Simont kényszerítik, hogy vigye az ő keresztjét. És ő viszi, ha nem is szívesen. És én, kit maga az Úr szólított fel arra, hogy vegyem fel a keresztet és kövessem őt, én keresztény létemre még vonakodva sem akarom hordozni a keresztet!

Édes Jézusom! ki érettem ily tehetetlenségre és erőtlenségre jutottál, óh, leheld lelkembe szent kereszted szeretetét s add, hogy szerelmedért segítségedre legyek a kereszt hordozásában, békével elviselvén az élet minden nehézségét! Amen.

Miatyánk... Üdvözlégy... Dicsőség az Atyának stb.

Könyörülj rajtunk, Uram! Könyörülj rajtunk!

És a meghalt hívek lelkei Isten irgalmából nyugodjanak békességben. Amen.

VI. Állomás.

Veronika átnyújtja Jézusnak kendőjét.

Imádunk és áldunk téged, Úr Jézus Krisztus, Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

•

Jézus fájdalmas útjában a könnyörgő részvét virágával is találkozott. A jámbor Veronika,

látván ugyanis a nagy szenvedőnek vértől és verejtéktől eltorzult arcát, mely máskor, oh, mily mennyei szépségtől sugárzott, odanyujtá neki kendőjét, hogy letörölje vele véres izzadását. Akadt tehát mégis egy könnyöretes szív, akit az Üdvözítő megjutalmazott azzal, hogy kendőjén ott maradt az ő képe!

Eléktelened arcod, édes Jézusom! az én bűnöl beszenyezett lelkemre figyelmeztet... Pedig mily hófehér arc volt ez is, mikor a szent keresztségben megmostál engem. Míg most? Oh, mivé lettem!

Uram! könyörülj rajtam, nagy irgalmasságod szerint és bő kegyelmeiddel vétkem töröld el mind! És teremts tiszta szívet bennem, mely szolgálatodra mindig kész legyen, s hogy abban végig megmaradjon, óh, kérlek, nyomd reá kitörölhetetlen vonásokkal szent képedet. Amen.

Miatyánk... Üdvözlégy... Dicsőség az Atyának stb.

Könyörülj rajtunk Uram! Könyörülj rajtunk!

És a meghalt hivek lelkei Isten irgalmából nyugodjanak békességben. Amen.

VII. Állomás.

Jézus másodszor esik el a keresztt alatt.

Imádunk és áldunk téged, Úr Jézus Krisztus,
Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

*

Jézus imánár másodszor esik el a keresztt alatt. Elesik, mert a szokásos vétkek iszonyú súlya lenyomja és akadályozza őt abban, hogy tovább haladhasson a Kálvária véres útján, melyre a világ üdvéért lépett.

És a háládatlan bűnös ember azért csak továbbra is megmarad a bűnök útján és nem gondolja meg, hogy ismételt vétkeivel mint újítja meg Jézus keserves kínszenvedését!

Szenvedő Jézusom! midőn így látlak a keresztt alatt másodszor is elesve téged, mély részvét tölti el irántad szívemet, s egy benső szózat azt súgja nekem: Bűnös lélek! térj végre a te Uradhoz, Istenedhez! Úgy is teszek! Megtérek! Elhagyom a vétkek útját! Nem szegülök többé ellene kegyelmednek, hanem irgalmadra bízom magamat teljesen! Ámen.

Miatyánk... Üdvözlégy... Dicsőség az Atyának stb.

Könyörülj rajtunk, Uram! Könyörülj rajtunk!

És a meghalt hívek lelkei Isten irgalmából nyugedjanak békességben. Ámen.

VIII. Allomás.

Jézus vigasztalja a siránkozó asszonyokat.

Imádunk és áldunk téged, Űr Jézus Krisztus,
Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

*

A jámbor asszonyok látván Jézus keserves kinszenvedését, fennhangon sírtak és zokogtak. Ő pedig feléjük fordulván fájdalmas tekintetével, így szólt hozzájuk: Jeruzsálem leányai ne sirjatok énrajtam, hanem sirjatok inkább magatokon és fiaitokon.

Ah, hányszor szólt már énhozzám is az Űr, hogy figyelmeztessen és visszatartson mindattól, ami kárhozatba ejt. Ám én oly nyomot rult voltam, hogy az Űr szavára nem hallgattam sohasem. Most azonban belátom végre, hogy rossz úton járok, melyre a kevélység és az a rossz szenvedély terelt engem, mely hatalmában tart; belátom, hogy a halál minden percben beledönthet a lángok amaz örvényébe, melyet az Isten igazsága gyújtott meg.

Azért megsirattván bűnömet, lábaidhoz borulok én Uram Istenem! És alázatosan kérlek, segíts rajtam kegyelmeddel. Töltsd el szívemet gyűlölettel a bűn iránt és én mentve leszek. Amen.

Miatyánk... Üdvözlégy... Dicsőség az Atyának stb.

Könyörülj rajtunk Uram! Könyörülj rajtunk!

És a meghalt hívek lelkei Isten irgalmából nyugodjanak békességben. Amen.

IX. Állomás.

Jézus harmadszor esik el a keresztt alatt.

Imádunk és áldunk téged, Úr Jézus Krisztus,
Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

•

Midőn a megkínzott Üdvözítő a Kálvária-hegy lábához ért, teljesen kimerülve és a nagy fájdalomtól csaknem megsemmisülve, ime, ott fekszik harmadszor is a nehéz keresztt alatt.

Oh, mily iszonyú teher mégis a bűn, mely az Úr Jézust harmadszor is földre sújtja! És én, nyomorult ember, még mindig újabb és újabb vétkeket halmozok a vétkekre!

Hát sohasem fogom megszívlelni az ő szavát, melyet végső kimerültségében némán és türelmes szenvedése által mond nekem: Ime, érted születtem, érted szenvedek és meghalni is érted megyek! Hálátlan lélek! Oh, mikor hagyod el már a bűnt; mikor leszesz már egészen az enyém, aki a te életedért, nézd mennyit szenvedek! Amen.

Miatyánk... Üdvözlégy... Dicsőség az Atyá-
nk stb.
nak stb.

Könyörülj rajtunk Uram! Könyörülj raj-
tunk!

És a meghalt hívek lelkei Isten irgalmából nyugodjanak békességben. Ámen.

X. Allomás.

Jézust megfosztják ruháitól.

Imádunk és áldunk téged, Úr Jézus Krisztus,
Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

*

Jézus felért végre a Kálvária hegyére. És a durva katonák azonnal hozzáfognak, hogy kivégezzék őt. Legelsőbbben is megfosztják ruháitól, hogy meztelenül haljon meg a kereszten. És a dicsőség királya, akitől nyerte a nap sugáröltözetét, aki felruházta a mező virágait, a levegő madarait, ime, ott áll megfosztva ruháitól, a durva csöcselék gúnyjának kitéve!

Gondold meg, óh, bűnös ember, hogy ez mind a te (szemtelen) szemérmetlen, tisztátalan, kicsapongó életednek a kiengeszteléséért történik!

Azért én lelke! tépd szét végre azt a kötelet, mely téged a tisztátalanság bűnéhez csatol és annak rabjává tesz! Te pedig, szenvedő Jézusom! adj erőt nekem, hogy feltett szándékomat híven teljesítsem, mert különben üdvömet el nem érhetem. Ámen.

Miatyánk... Üdvözlégy... Dicsőség az Atyának stb.

Könyörülj rajtam Uram! Könyörülj rajtam.
 És a meghalt hívek lelkei Istten irgalmából
 nyugodjanak békességben. Amen.

XI. Allomás.

Jézust a keresztre szegezik.

Imádunk és áldunk téged, Űr Jézus Krisztus,
 Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

Miután Jézust megfosztották ruháitól, most már lefektették a keresztre és kezeit és lábait durva szegekkel átverve, iszonyú módon keresztre feszítették . . . Így viseli a büntetését ama sok rossz lépésnek, melyet a gonoszság útján tesznek az emberek és annak a sok igazságtalanságnak és rossz tetteknek, melyekkel oly sokszor bemocskolják a kezüket.

És én mégis csak a vétek útját járom; és én mindig csak a bűnös cselekedeteket gyakorlom!

Édes Jézusom! add szent kegyelmedet, hogy ezután híven kövessem szent ösvényedet és egész életem a jócselekedetek szakadatlan láncolata legyen. Amen.

Miatyánk . . . Üdvözlégy . . . Dicsőség az Atyának stb.

Könyörülj rajtam Uram! Könyörülj rajtam!

És a meghalt hívek lelkei pedig Isten irgalmából nyugodjanak békességben. Amen.

XII. Állomás.

Jézus meghalt a keresztfán.

Imádunk és áldunk téged, Úr Jézus Krisztus,
Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

•

Jézus a keresztfán lehajtá fejét és kiadá lelkét! Meghalt tehát az igaz! . . . Meghalt értem, az én bűnös, hálátlan lelkemért! És a végtelen szeretet, még a keresztről is lehajtja hozzám fejét, kitárja felém ölelő karjait, hogy bűneim és gonoszságaim dacára is a béke csókját lehelje ajkamra!

És te én lelkem, ily lángoló szeretettel szemben, te még mindig jéghideg tudnál maradni?

Édes Jézusom! a bűnbánó Magdolnával, íme leborulok szent kereszted előtt és föredelmes szívvel bocsánatot kérve, így kiáltok hozzád: Könyörülj rajtam Uram! Könyörülj rajtam, a te nagy irgalmasságod szerint! És add, hogy miként a bűnös vámosnak megbocsátottad vétkeit, én is hallhassam tőled e vigasztaló szavakat: Menj békében, bűneid meg vannak bocsátva. Amen.

Miatyánk . . . Üdvözlégy . . . Dicsőség az Atyának stb.

Könyörülj rajtam Uram! Könyörülj rajtam!

És a meghalt hívek lelkei pedig Isten irgalmából nyugodjanak békességben. Amen.

XIII. Allomás.

Jézust leveszik a keresztről.

Imádunk és áldunk téged, Úr Jézus Krisztus,
Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

*

Nikodemus és Arimatiai József, Pilátus engedélyével a legnagyobb óvatossággal, tisztelettel leveszik a keresztről Jézus holttestét. Azután pedig szent félelemmel odahelyezték azt édes anyja szűztiszta ölébe.

Ah, mit érezhetett a fájdalmak tengerébe merült szűz Anyának leggyöngédebb szíve, amikor karjai közt látta szent Fiának sebekkel elborított és vérbefagyott holttestét!

Fájdalmas Anya! Nyomorult bűnösök oltalma, Mária! engedd, hogy én is részt vehessek szent Fiad halála fölött érzett kimondhatatlan fájdalmadban! Oh, eszközöld ki nekem azt a kegyelmet, hogy bűneimet, melyek okai voltak keserves kínszenvedésének és halálának, végre őszintén megsirassam. Ámen.

Miatyánk . . . Üdvözlégy . . . Dicsőség az Atyának stb.

Könyörülj rajtam Uram! Könyörülj rajtam!

És a meghalt hívek lelkei pedig Isten irgalmából nyugodjanak békességben. Ámen.

XIV. Allomás.

Jézus holttestét a sírba teszik.

Imádunk és áldunk téged, Úr Jézus Krisztus.
Mert szent kereszted által megváltottad a világot!

*

Jézusnak a keresztről levett holttestét immár eltemették! Édes Jézusom, szeretett Üdvözítőm! óh, engedd, hogy szent sírod előtt térdre borulhassak. És engedd, hogy hálát adhassak végtelen nagy irgalmadért, amellyel engem, szegény bűnöst, halálod által megváltottál!

Oh, jól tudom én, hogy nagy bűnös vagyok! De itt, szent sírod előtt megígérem, hogy ezután gondosan elkerülöm a bűnt és csakis neked fogok élni!

Te pedig add szent kegyelmedet, hogy minden munkámban, küzdelmemben és szenvedésemben veled egyesüljek; szenvedésed és halálod érdemei által pedig boldog feltámadásra jussak és ennek örömét, örökké élvezzem. Ámen.

Miatyánk . . . Üdvözlégy . . . Dicsőség az Atyának stb.

Könyörülj rajtam Uram! Könyörülj rajtam!

És a meghalt hívek lelkei pedig Isten irgalmából nyugodjanak békességben. Amen.

Befejező ima.

Kérünk Uram! tekints kegyes szemmel a te népedre, melyért szent Fiad, a mi Urunk Jézus

Krisztus nem habozott magát az üldözők kezeibe adni és a kereszt kínos halálát elszenvedni.

Édes Jézusom! Szívből jövő hálás köszönetet mondok neked ama végtelen nagy irgalmasságodért, mellyel engem ezen keresztüti ájtatoságom végzésében elhalmoztál.

Ime, újból felajánlom azt neked a te keserves kínszenvedéseid és halálad emlékére, az én bűneim bocsánatára és a tisztítóhelyen szenvedő lelkek örök váltságára!

Végre kérlek én Jézusom! részeltess engem értünk kilontott szent vérednek érdemében, válts meg engem, hogy általad örökké boldog lehessenek egykor az égben. Ámen.

*

(A stációképeket végigjárva imádkozzuk, teljes bűcsút nyerhetünk.)

Az Úr Jézus Krisztus öt szent sebének ájtatos tisztelete a tisztítóhelyen szenvedő lelkek vigasztalására.

Előkészítő ima.

Leborulok előtted felfeszített édes Jézusom, én Istenem és Üdvözítőm! és alázatosan kérlek, bocsásd meg minden vétkemet, amelyekkel Téged a keresztre szegeztelek! Ime, szívemből szánom és bánom már azokat s ígérem szent kegyelmeddel, hogy életemet megjavítom és Téged többé vétkekkel megbántani nem foglak!

Oh, erősíts meg ezen jó szándékomban, édes Üdvözítőm és engedd, hogy amikor most szent sebeidet áhitatos imádatnál csókolom, szolgáljon ezen ájtatosságom a tisztítóhelyen szenvedő lelkek vigasztalására, segítségére és megszabadítására. Amen.

1.

Leborulok előtted felfeszített édes Jézusom, én Istenem és Üdvözítőm! S midőn áhitatos imádatnál csókolom jobb kezed szent sebét, ama fájdalmadra, melyet a keresztre való szegeztetéskor e sebedben értünk szenvedtél és ama szent véredre, melyet abból értünk kiöntöttál, alázattal kérlek, könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken. Engedd el nekik a még hátralevő tartozásukat és vedd fel őket örök boldogságodba! Oh, vedd fel különösen szülőim, testvéreim, rokonaim, barátaim és jótevőim lelkét. Amen. Miatyánk... Üdvözlégy...

Uram, Jézus Krisztus, ki meghaltál értünk a keresztfán, jobb kezed üdvözítő sebé által könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken.

2.

Leborulok előtted felfeszített édes Jézusom, én Istenem és Üdvözítőm! S midőn áhitatos imádatnál csókolom balkezed szent sebét, ama fájdalmadra, melyet a keresztre való szegez-

tetésedkor e sebedben értünk szenvedtél és ama szent véredre, melyet abból értünk kiontottál, alázatosan kérlek, könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken. Szabadítsd ki őket szomorú fogságukból és adj nekik örök nyugalmat. Különösen kérlek az én testi-lelki jótevőim lelkéért. Amen. Miatyánk... Üdvözlégy...

Uram, Jézus Krisztus, ki meghaltál értünk a keresztfán, balkezed üdvözítő sebe által, könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken.

3.

Leborulok előtted felfeszített édes Jézusom, én Istenem és Üdvözítőm! S midőn áhítatos imádattal csókolom jobb lábad szent sebé, ama fájdalmadra, melyet keresztre való szegeztetésedkor e sebedben értünk szenvedtél és ama szent véredre, melyet abból értünk kiontottál, alázatosan kérlek, könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken! Tisztítsd meg őket a bűneik után még rajtuk levő minden legkisebb szennytől és örvendeztesd meg őket mielőbb isteni színed boldogító látásával! Különösen kérlek pedig azokért a lelkekért, akik az én hibám és vétkem miatt még mindig szenvednek. Amen. Miatyánk... Üdvözlégy...

Uram, Jézus Krisztus, ki meghaltál értünk a keresztfán, jobb lábad üdvözítő sebe által, könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken.

4.

Leborulok előtted felfeszített édes Jézusom, én Istenem és Üdvözítőm! S midőn áhítatos imádattal csókolom bal lábad szent sebét, ama fájdalmadrá, melyet a keresztre való szegez-tetésedkor e sebedben értünk szenvedtél és ama szent véredre, melyet abból értünk ki-ontottál, alázatosan kérlek, könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken! Oh, mentsd ki onnan és vedd fel őket magadhoz a boldog mennyországba. Különösen kérlek azoknak a szegény illekeknek a szabadulásáért, akik a legelhagyatottabbak. Ámen. Miatyánk... Üdvözlég...

Uram, Jézus Krisztus, ki meghaltál értünk a keresztfán, bal lábad üdvözítő sebe által, könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken!

5.

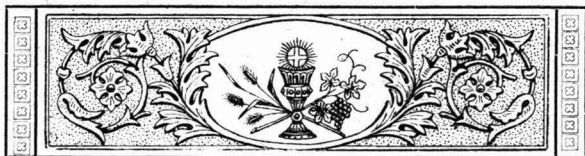
Leborulok előtted felfeszített édes Jézusom, én Istenem és Üdvözítőm, kinek határtalan irántunk való szereteted! Ime, neked nem volt elég, hogy kezeiddel és lábaiddal a keresztre szegezve meghalj értünk, nyomorult bűnösökért. Te még azt is elviselted, hogy haláloed után lándzsával átdöfjék oldaladat, hogy Szíved utolsó csepp vére is kifolyjon értünk! Oh, leborulok előtted édes Jézusom! S midőn áhítatos imádattal csókolom oldalad szent sebét, az

abból értünk kifolyt utolsó csepp véredre, öt szent sebedre és halálodra kérlek, könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken! Szabadítsd ki őket iszonyú szenvedésed helyéről; szabadítsd ki különösen azokat, akik legközelebb állnak szabadulásukhoz s akikért könyörögni szent kötelességem! És engedd, hogy ezek a sanyargatott lelkek szent oldalsebed által mielőbb eljussanak hozzád, az örök boldogság honába, ahol érettem könyörögjenek és megnyerjék számomra azt a kegyelmet, hogy én is az ő társaságukba jussak s velük együtt áldjalak, dicsérjelek és imádjalak Téged az Atyával és Szentlélekkel egyetemben, mindörökké. Amen. Miatyánk... Üdvözlégy...

Uram, Jézus Krisztus, ki meghaltál értünk a keresztfán, oldalad üdvözítő sebc által, könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken!

Befejező ima.

Fájdalmas Anya! Emlékezzél meg Fiad haláláról, ki még haldokolva is így imádkozott: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek! Fiad szeretetére kérlek, légy részvételt a tisztítóhelyen szenvedő lelkek iránt és nyerd ki számukra azt a kegyelmet, hogy kínjaiktól mielőbb megszabaduljanak! Amen.

Miseima a tisztítóhelyen szenvedő lelkekért.

Szent oltárodhoz jövök mindenható örök Isten és leborulván ott előtted, alázatosan kérlek, irgalmazz és kegyelmezz a meghalt híveknek, akik a tisztítóhelyen iszonyú kínok közt várják szabadulásukat s azt a boldog pillanatot, hogy veled egyesülhessenek, téged a boldog mennyországban színről-színre láthassanak és örökre áldjanak!

Óh, hallgasd meg hő imámat élők és holtak jószágos Istene, ki magad tanítod, hogy: szent és üdvös gondolat a halottakért imádkozni, hogy bűneiktől megtisztuljanak! És fogadd kegyesen az Ur Jézus Krisztus szent testének és vérének tiszta áldozatát, mely által teljes bizalommal fordulok irgalmasságodhoz, hogy az én elhalt kedveseimet is az örök világosság országába befogadni, engem pedig, akit haláluk megszorított, malasztod harmatával megvigasztalni kegyeskedjél!

Kérlek Uram! Adj örök nyugalmat a meghalt híveknek és az örök világosság fényesked-

jék nekik. Oldozd fel lelküket a bűn minden kötelekétől és add, hogy szent kegyelmed oltalma alatt elkerülvén szigorú ítéletedet, méltók lehessenek arra, hogy élvezzék örök fényességedet!

Azért irgalmasság Atyja, édes Istenünk tekints kegyesen az oltárra, melyen szent Fiad, az Ur Jézus Krisztus, ki meghalt értünk a keresztfán, szolgád kezei által, mint áldozati bárány újból bemutatja magát neked az élőkért és a holtakért.

Óh, emlékezzél meg keserves kinszenvedéséről és fogadd el szent testét és véréát váltságul a tisztítóhelyen szenvedő testvéreinkért. És engedd, hogy oda tehessem gyötrelmeiket a pap áldozati tányérkájára; és beleméríthessem sóhajaikat az áldozati kehelybe; hogy egyszerűlt Fiad engesztelő áldozatával egyesülve, könyörülő szereteted annál inkább megszüntesse azokat!

Add meg ezt nekik mindenható Istenünk, aki vagy a mi életünk, megedékünk és mindenünk. Mert szent kegyelmed nélkül mik vagyunk mi emberek, akiknek, mint az árnyék, úgy mulnak el napjaik. Míg te, Uram, megmaradsz örökké és irgalmad, melynek nincs határa, a te szent Fiad, a mi Megváltónk és Üdvözítőnk által átszáll nemzedékről nemzedékre! Hiszen ő adta meg nekünk a feltámadás reményét, hogy akiket megszomorít a kikerülhetet-

len halál gondolata, azokat vigasztalja meg a jövődő halhatatlanság biztos tudata! És ő tanított meg bennünket arra, hogy a hívek élete nem semmisül meg, hanem átváltozik a halálban s a lélek porhüvelyé, a test, ha összemlik is a sárban, dicsőséges lesz még majd az örökkévalóságban!

Azért csak hadd szálljon az én lelkem hő imában színed elé én Uram és Istenem! Az angyalok és dicsőült lelkek seregével, az ég és föld hálájával s az elhunytaknak sóhajával együtt hadd rebegjék ajkaim: Szent, szent, szent a seregek Ura, Istene! Telve az ég és föld az ő dicsőségével. Hozanna a magasságban!

De közeledik már a szentmisében a legszen-
tebb pillanat, amikor az áldozópap szavára az oltárra száll maga az Úr Jézus Krisztus! Óh, Istenem, tölts be engem szent kegyelmeddel, hogy rendületlenül higgyem, amit nem látok és amit elmémrel felfogni képes nem vagyok; higgyem a kenyér és bornak Krisztus testévé és vérévé való átváltozását!

S mert ezt hiszem, azért imádlak téged, óh élet kenyere; imádlak, mint Uramat, Istene-
met! És kérlek, könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken. Irgalmazz a tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek! Engedd el nekik a még hátra-
levő tartozásukat!

S a bor színe alatt imádom lelkünk üdvéért kiontott drága vére-det! Óh engedd, hogy szent

véred, a bűn minden legkisebb szennyétől mossa tisztára a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket és oltsa ki ama rettenetes lángokat, amelyek iszonyúan égetik és kínozzák őket!

Édes Üdvözítőm! Mily csodálatos a te jószágod; mily kimondhatatlan a te szereteted; mily határtalan a te irgalmad! Te nemcsak örömet segítettél a földön a szükségben levőkön; te lelkük üdvéért nemcsak kiontottad utolsó csepp véreidet, hanem íme, ismét és ismét odaadod magadat az oltáron az élőkért és holtakért, mint kérő és engesztelő áldozat!

Engedd, hogy elhalt kedveseim lelkét oda helyezhessem szent sebeidbe és az azokból kifolyt szentséges véreddel, kérlek, mosd le szomorúságuk könnyeit, enyhíts bűnhődésük fájdalmát! Azért a szomorúságodért pedig, mely az Olajfák hegyén véres verejtéket sajtolt ki arcodból és elhagyatottságodért, mely a kereszten a sötétség közepette elfogta szívedet, esedezem hozzád: vess véget a tisztítóhelyen szenvedő lelkek szorongatásainak, szánd meg elhagyatottságukat s engedd, hogy börtönük sötétsége helyett mielőbb élvezhessék dicsőséged világosságát! Aztán emlékezzél meg, Uram, a töviskoronáról is, mely fejed köré sebekből font koszorút s ne engedd, hogy szegény testvéreink még tovább is epedve nélkülözzék az örök élet koronáját! És ama gyöngéd tekintetedre, melyet a keresztről édesanyádra vetet-

tél s őt kedves tanítványodnak gondoskodó szeretetébe ajánlottad, kérlek: vess a tisztítóhelyen szenvedő lelkekre is egy irgalmas tekintetet és bízd őket őrangyalaid kezére, hogy vezessék be őket mielőbb az örök boldogság hazájába. De emlékezzél meg Uram ama gyötrelmes szomjúságodról is, mely a keresztfán tüzlángként emészté testedet és ne engedd a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket tovább epedni az örökké tartó örömök forrása után! Óh, intézd hozzájuk is ama vigasztaló szavakat, melyeket a jobb latorhoz intéztél: Még ma velem lesztek a paradicsomban!

Isten báránya! Ki elveszed a világ bűneit, könyörülj a tisztítóhelyen szenvedő lelkeken!

Isten báránya! Ki elveszed a világ bűneit, szabadítsd meg a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket!

Isten báránya! Ki elveszed a világ bűneit, örök nyugalmat engedj nekik!

Irgalmas Jézusom! Ki a legméltóságosabb Oltáriszentségben önmagadat adod lelkünk táplálására, ki hogy bennünket megnyugtass és megvigasztalj, kész vagy szívünkbe szólni: óh, vigasztald meg a szenvedő lelkeket is, akikért hozzád esedezem és ezen áldozásomat az irgalmasság Atyjának felajánlom! Enyhítsd kínjaikat, teljesítsd forró vágyukat, mellyel hozzád sóhajtoznak, Szabadítsd ki őket retentő fogságukból és bocsásd be őket a béke és

boldogság honába, melyet készítettél Atyád választottjainak a világ kezdetétől fogva!

Fájdalmas Anya, bűnösök oltalma, szomorúak vigasztalója, Mária! A te anyai szeretetbe is ajánlom a tisztítóhelyen szenvedő lelkeket! Emlékezzél meg fájdalomteljes elválásodról; emlékezzél meg kínos elhagyatottságodról, melyet akkor éreztél, midőn a Jézus elzárt sirja előtt keseregtél. Kérlek, ajánld fel szenvedésidet az elhunyt hívek ideiglenes büntetéseinek elengedéseért. Hatalmas esedezésed által segítsd meg elhagyatott és szenvedő gyermekeidet, hogy a tisztítóhely sötétségéből az örök világosságba, fogságukból az óhajtott szabadságba, szenvedésükből nyugalomba, örök békébe, a végnélküli örömökbe jussanak!

Istennek dicső szentjei s ti mindnyájan boldog lelkek, kik szerencsés küzdelem után az örökkévaló Igazság és Jóság látásában már zavartalan örömet és békét élveztek: könyörögjétek ti is a megholt hívekért. Érdemeitek gazdagságát ajánljátok fel ti is Istennek szenvedésük megrövidítésére, hogy ezáltal Jézus végtelen érdemeinek egyezésében az örök boldogság részesei legyenek. Ámen. Adj Uram örök nyugalmat a megholt híveknek és az örök világosság fényeskedjék nekik. Nyugodjanak békességben. Ámen.

Gyászmise után a ravatalnál.

No szállj Uram ítéletre szolgáladdal; hiszen senki sem igazulhat meg, ha csak te nem adsz neki teljes bűnbocsánatot. Azért, kérünk, ne terhelje őt a te birói ítéleted, akit a keresztény hívek könyörgése ajánl neked; hanem kegyelmed segítségével legyen méltó arra, hogy elkerülje a bosszúállás ítéletét, aki midőn élt, a Szentháromság jelével volt fölékesítve. Ki élsz és uralkodol mindörökké. Ámen.

Ments meg engem Uram az örök haláltól;
Ama rettenetes napon minden bajtól;
Midőn az ég és föld meg fognak indulni,
S eljössz a világot lángokban ítélni.

Reszket minden tagom, borzadok és félek,
Földi pályát végzett szegény bűnös lélek;
Félek a naptól mely vizsgálni fog s dúlni,
Midőn az ég és föld meg fognak indulni.

Haragnak napja az, inség s veszély napja.
Nagy nap, mely a bűnöst gyötrelmeknek adja;
Midőn te, ki mindig éltél és fogsz élni,
Eljössz a világot lángokban ítélni.

Oh, adj Uram! örök nyugalmat nekik,
S örök világosság fényeskedjék nekik,
Hogy trónusod körül ők is imádjanak,
S téged boldogítót örökké áldjanak!

Uram, irgalmazz nekik! Krisztus kegyel-
mezz nekik! Uram, irgalmazz nekik!
Miatyánk . . .

És ne vigy minket a kísértetbe,
 De szabadíts meg a gonosztól,
 A pokol kapujától,
 Szabadítsd meg az ő lelküket,
 Nyugodjanak békességben.
 Ámen.

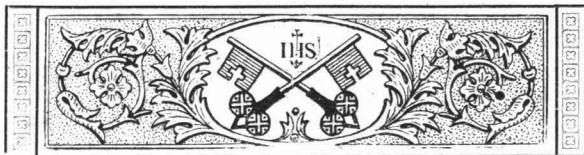
Uram, hallgasd meg könyörgéscsemet
 És az én kiáltásom jusson el tehozzád,
 Az Úr legyen veletek
 És a te lelkeddel.

Könyörögjünk!

Oldozd fel, Uram szolgád lelkét bűnei minden kötelékétől, hogy a föltámadás dicsőségében fölébresztve, szenteid és választottaid társaságában enyhülést nyerjen. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Ámen.

Adj Uram örök nyugodalmat neki,
 És az örök világosság fényeskedjék neki.
 Nyugodjék békességben.
 Ámen.

Gyónási és áldozási ájtatosság.

Gyónási ájtatosság.

A lelkiismeret megvizsgálása.

Irgalmas Isten, ki nem akarod a bűnös halálát, hanem, hogy megtérjen és éljen; ki mindig kész vagy a bűnösnek megbocsátani és őt kegyelmedbe visszafogadni; ime, hozzád jövök, mint a tékozló fiu atyjához s alázattal és bánattal telve kérlek, bocsásd meg bűneimet. Add kegyelmedet, hogy a bűnbánatszentségében méltóképen részesülhessek; világosítsd meg értelmemet, hogy bűneim nagyságát és sokaságát megismerhessem; indítsd meg szívemet, hogy azokat igazán megbánhassam; vezérelj nyelvemet, hogy megismert és megsíratott bűneimet őszintén meggyónjam és neked igazságból tetszhessen.

(Most vizsgáld meg lelkiismeretedet. Gondold meg, hogy mikor végezted utolsó gyónásodat? Elvégezted-e a feladott elégtételt? Aztán menj végig az Isten és az anyaszentegyház

parancsain és vizsgálj meg, hogy nem vétetél-e valamelyik ellen gondolattal, szóval vagy cselekedettel? És vizsgálj meg, mint teljesítetted állásod kötelességeit? Nem mulasztottad-e el azokat? Egyáltalában vizsgálj meg, mit vétetél Isten, felebarátod és önmagad ellen? Végre mondd meg, hogy mi a legnagyobb vétked! Megvizsgálván lelkiismeretedet, folytasd.)

Édes Istenem! mily sokszor és sokat vétettem ellened! Mily számtalanok és mily nagyok az én vétkeim! Mennyit törődtem a világgal és annak hiú örömeivel; ellenben mily keveset gondoltam egyetlen lelkemmel s ennek örök üdvével! Hányszor megfogadtam már, hogy megjavulok és ime ismét régi bűneimben találom magamat!

Megfontolás.

Oh, hogy is tudtam én ily háládatlan lenni irányodban, édes, teremtető Istenem, akinek életemet, testemet, lelkemet, egészségemet, mindenemet köszönhetem! Lehet-e téged jobban megbántani, téged, a legjobb Atyát?

És te, Úr Jézus Krisztusom és Megváltóm! Te utolsó csepp véreidet is kiontottad értem, sőt egészen nekem adtad magadat, mi egyebet sem kívánván viszonzásul, mint hogy téged szeresselek! És én, óh, mily rút hálátlanság, én téged nem szerettelek! Sőt bűneimmel újból megostoroztalak, tövissel megkoronáztalak,

keresztfára szegeztelek! Hasztalanná tévén kínos halálot, értem kiontott drága szent véredet!

Te pedig Szentlélek Úr Isten, a szeretet és szentség lelke, Te engem a keresztségben megszenteltél, számtalan kegyelmeddel elhalmoztál s mindezekért csak azt kívántad tőlem, hogy szívemben neked lakást adjak, és kegyelmeidet elfogadjam. Én ellenben ellened szegültem, szívemből kiűztelek és inkább a világnak s a gonoszságnak adtam ott helyet! Oh, mily nagy az én hálátlanságom, mily sok az én bűnöm és mily kimondhatatlan az én könnyelműségem!

Bánat és erős fogadás.

Egész nagyságában látom már lelki szemeim előtt azt a borzasztó veszélyt, melybe bűneim sodortak!

Édes mennyei Atyám! Szívem mélyéből szánom és bánom minden bűnömet, hogy azokkal téged, legszeretetre méltóbb Istenemet megbántottalak. Erősen fogadom, hogy életemet megjobbítom; szent parancsodnak mindig engedelmeskedem; a bűn minden alkalmatosságát elkerülöm. Ellene fogok állani minden rossz kívánságnak és mindent megragadok arra, hogy magamat a büntől megtisztítsam!

Uram, erősíts meg ezen szent elhatározásomban. Állj mellettem s őrizz meg engem, hogy a bűnbe vissza ne essem. Ámen.

Gyónási ima.

Kérem a lelkiatyát, adjon nekem szent áldást, hogy minden bűnömet igazán és teljesen meggyónhassam.

Gyónom a mindenható Istennek, a boldog-ságos szűz Máriának, minden szenteknek és neked lelkiatyám, hogy utolsó gyónásomtól sokszor és sokat vétettem gondolattal, szóval és cselekedettel. Különösen pedig a következő vétkekkel bántottam meg az én jó Istenemet.

(Itt számláld el bűneidet, azután mondd:)

Mindezeket és más elkövetett bűneimet teljes szívemből szánom és bánom, hogy azokkal az én végtelen jóságú Istenemet megbántottam. Igérem és fogadom, hogy többé nem vétkezem és a bűnre szolgáló alkalmat elkerülöm. Kérem a lelkiatyát, adjon nekem szent áldást, üdvös penitenciát és feloldozást.

Gyónás után.

Édes Istenem! mily nagy a te jóságod, mily végtelen a te irgalmad. Gyermekeddé fogadva ismét megbocsátottál nekem, aki pedig bűneimmel a kárhozatot oly igen megérdemeltem. Oh, miképen adjak hálát nagy jóságodért? A zsoltárossal, Dáviddal szeretném énekelni: Dicsérd én lelkem az Urat és ne felejtsd el az ő nagy jótéteményét! Igen Uram! folyton dicsérni és áldani foglak téged. Örökre hálás leszek azért, hogy bűneimet megbocsátottad. Ámen.

Istenem, bocsásd meg azon bűneimet is, melyeket emberi gyarlóságból gyónásomból kifelejtettem. Ami pedig megfontolásomban vagy bűneim bevallásában hiányos volt, pótolja és erősítse azt végtelen kegyelmed. Ámen.

(Indítsd fel magadban újból a bánatot és erősfogadást és végezd el a gyóntatóatya által feladott imát, hacsak nincs más időre szabva, azután folytasd:)

Kegyes és jóságos Istenem, ime följánlom neked ez elégtételt azokkal együtt, melyet szenteid is végeztek. Fogadd kegyesen és egészítsd ki azt az Úr Jézus Krisztus végtelen érdemeivel, a boldogságos szűz Mária és minden szentek könyörgésével.

Mivel pedig elégtételem nagyon kevés azért a sok bűnért, melyekkel én téged megbántottalak, felajánlom még elégtételül minden fáradságomat, gyötrelmemet, kellemetlenségemet. Csendes türelemmel és szent akaratodon való megnyugvással fogom azokat elviselni. Segíts meg, óh Uram, hogy ne térjek le a jó útról, hanem mindig az igazi töredelem ösvényén járjak. Ámen.

Áldozási ájtatosság.

Előkészítő ima.

Mindenható, örök Isten, szent oltárodhoz közeledem, hogy a kenyér színe alatt a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak, szeretett Fiad-

nak legszentebb testében és vérében részesüljek. Hozzád jövök, mint beteg az orvoshoz, mint tisztátalan a tisztaság kútfejéhez, mint vak az örök fényesség világához, mint szegény koldus a menny és föld urához! És kérem végtelen irgalmadat, gyógyítsd meg kegyesen az én betegségemet, mosd meg undokságomat, világosítsd meg vakságomat, gazdagítsd meg szegénységemet és fődözd be meztelenségemet, hogy téged, az angyalok kenyerét, a királyok királyát és az urak Urát oly hódolattal és alázatossággal, oly töredelmes és alázatos szívvel, oly hittel és szeretettel vegyelek magamhoz, amint az lelkem üdvére a leghasznosabb.

Engedd, én Istenem, hogy ne csak testednek és vérednek szentségét vegyem, de szent tested crejének hasznát- és gyümölcsét is érezzem. Add, hogy szent Fiadnak a szent Szüz méhéből vett testét úgy fogadjam magamhoz, hogy vele egyesülvén a kenyér színe alatt, egykor Őt színről-színre birhassam. Ámen. (Aquinói szent Tamás.)

Erénygyakorlatok.

A hit. Oh Jézusom! Erősen hiszem mindazt, amit az anyaszentegyház által, hogy higgyük, előnkbe adsz. Különösen hiszem, hogy Te a legméltóságosabb Oltáriszentségben mint igaz Isten és igaz ember igazán és lényegileg jelen vagy. Hiszem mindezeket, mert te mondtad, aki pedig örök és esalhatatlan igazság vagy.

A remény. Oh Jézusom! reménylok benned és reménylem azt, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség által elnyerem tőled az örök boldogságot és mindazt, ami arra hasznos és szükséges; hiszen te ígérted azt, hatalmas és ígéreteid teljesítésében hűséges Isten.

A szeretet. Oh Jézusom! szeretlek téged teljes szívemből mindenek fölött, mert te legfölségebb és legszeretetre méltóbb vagy.

A bánat. Oh Jézusom! egész életem minden bűnét szánom és bánom szívem mélyéből, mert azokkal téged bántottalak meg, jó Istenem, akit pedig mindenek felett szeretek.

A hódolat. Oh Jézusom! imádlak téged az Oltáriszentségben, mint Uramat, Istenemet, mint megváltómat, boldogítómat.

Az alázat. Oh Jézusom! nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondjad és meggyógyul az én lelkem.

A vágyódás. Oh Jézusom! Üdvözítőm és megváltóm, Istenem és mindenem, epedve vágyom utánad; jöjj, keress hajlékot szívemben és erősítsd meg azt kegyelmeddel.

Aldozás után.

Oh Jézusom! neked élek; óh Jézusom, neked halok; életemben, halálomban tied vagyok.

Oh Jézusom! hiszek tebenned, mert te örök igazság vagy. Oh Jézusom! remélek tebenned, mert te végtelen irgalmasság vagy. Oh Jézu-

som! szeretlek téged, mert te határtalan szeretet és jóság vagy.

Oh Jézusom! honnét van az, hogy te fölséges Istenem, hozzám leszállani méltóztattál?

Oh Jézusom! imádlak téged, mint Uramat, Istenemet és Megváltómat.

Oh Jézusom! végtelen hálát adok neked, hogy magadat hozzám megalázni méltóztattál.

Oh Jézusom! följánlom szolgálatodra lelkemet, testemet és mindenemet!

Oh Jézusom! maradj velem a te kegyelmeddel és e szentség hatalmával erősíts meg most és halálom óráján. Amen.

Krisztus lelke szentelj meg engem!

Krisztus teste, üdvözíts meg engem!

Krisztus vére gyógyíts meg engem!

Krisztus oldalából kifolyt víz, moss meg engem!

Krisztus kínszenvedése, erősíts meg engem!

Oh, édes Jézus, hallgass meg engem!

A te sebeidbe rejts el engem!

Ne hagyd tőled elszakítani engem!

A gonosz ellenségtől oltalmazz meg engem!

Halálom óráján hívj magadhoz engem!

Hogy szenteiddel dicsérjelek örökké. Amen.

(Szent Ignác imája. Melyhez a szent áldozás után elmondva 7 évi és hétszer 40 napi búcsú van csatolva napjában egyszer. Egyébként 300 napi búcsú mindenkor.) IX. Pius, 1854. jan. 9.

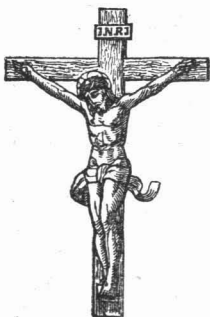
Hálalma.

Hálákat adok neked szent Atyám, mindenható örök Isten! hogy engem, méltatlan szolgálodat minden érdemem nélkül, csak irgalmad kegyessége szerint szent Fiadnak, a mi Urunk Jézus Krisztusnak drága testével és vérével táplálni méltóztattál. Kérlek mennyei Atyám! hogy e szent áldozás ne váljék ítéletemre és kárhozatomra, hanem bűneimnek bocsánatára. Legyen az hitemnek erős fegyvere, a bennem ébredt jó kívánságok paizsa; add, hogy az belőlem a vétket kiűzze, a gonosz hajlamokat kigyomlálja, a szeretetet, béketűrést, alázatosságot, engedelmességet, szóval minden erényt növessze. Legyen az lelki és testi ellenségeim ellen biztos menedékem, gonosz indulataim s testem vágyának csillapítója, hozzád, egy igaz Istenhez való ragaszkodásom szilárdítója s életem végén az én drága úti éledelem. Ámen.

Ima teljes búcsuért.

(Teljes búcsút nyerhetünk minden gyónás és áldozás után, ha buzgón és őszinte bántatott áthatott szívvel a szent kereszt előtt, vagy az Üdvözlő keresztjét ábrázoló bármilyen kép előtt az alábbi módon imádkozunk és röviden elmélkedünk Krisztus öt szent sebére s ehhez még egy imát csatolunk az egyház fejének szándékára. IX. Pius, 1858. jul. 13.).

Isteni szent Fölséged előtt térdre omlok, óh kegyes, óh édes Jézus! és szívem mélyéből könyörgök és esedezem Hozzád, hogy a hit, remény és szeretet élénk érzelmei mellett öntsd

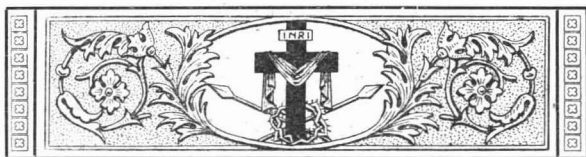

szívembe a bűnbánat igaz töredelmét, s azt a szilárd elhatározást, hogy életemet megjobbitom; öntsd szívembe ezt addig, míg a legforróbb szeretettel és belső szívbeli fájdalommal gondolkodok öt szent sebedre és szemem elé állítom, amit rólad, édes Jézusom, már Dávid próféta mondott: „Átlyuggatták kezeimet és lábait

mat; megszámlálták minden csontomat.”

(Ha ezt a búcsút a szenvedő lelkekre akarod alkalmazni, úgy folytasd:)

Oh, szentséges Jézusom, a tisztítótűzben szenvedő lelkek iránt érzett benső szeretetből fordítsd figyelmedet... lelkére, add meg neki irgalmad szerint büntetésének elengedését és részesítsd őt e búcsu kegyelmében. Engedd el megérdemlett büntetését és vedd őt boldogságodba. Amen.

Énekek gyászmisékre.

I.

A mise kezdetére.

Aldozatot hoz neked
A testvéri szeretet,
Oh, Isten, hogy irgalommal
Nézd a megholt híveket.
Elküldvén angyalodat,
Szüntesd meg nagy kínjokat.

Evangéliumra.

Oh Jézus, aki könnyeket
Hullattál Lázár felett,
S kit föltámasztott a sírból
Isteni szereteted,
Szánd meg kikért tégedet
Most kérünk, a lelkeket.

Fölajánlásra.

A szentséges áldozat,
Mit most szolgád bemutat,
Engesztelje meg óh Isten
Örök igazságodat.
Add, hogy üdvöt nyerjenek,
Kik benned reménylenek.

A gyarlóság nem tehet
 Irgalmadra érdemet,
 Vedd hát Krisztus áldozatát
 Uram! érdemünk helyett.
 Oh, könyörülj Istenem
 A szenvedő lelkeken.

Szent, szent, szentre.
 Szent vagy édes Istenünk!
 Engedd buzgón zengenünk,
 Egyesüljön az ég és föld
 Hálájával énekünk.
 Zengjék, szent vagy Istenünk,
 Az elhunytak is velünk.

Úrfelmutatásra.
 Oh, égből szállott kenyér!
 Oh, ártatlan drága vér,
 Isten irgalmának titka,
 Melyet elménk fel nem ér.
 Szenvedők enyhülete,
 S elhunyt hívek élete.

Aldozáskor.
 Oh, dicső békekirály
 Ki halállal megvívál
 Epedve állunk irgalmad
 Bőséges forrásánál
 Mik sebedből omlanak,
 Hogy enyhülést adjanak.

Tekintsd szenvedésedet
 És a megholt híveket.
 Mentsd ki a tisztítóhelyről
 S nyisd meg nekik az eget.
 Szent színedtől el ne vesd,
 Kikért szívünk kérve esd.

Mise végén.

Oh, isteni irgalom!
 Légy váltság, légy nyugalom
 A még szenvedő lelkeknek,
 S légy mennyei jutalom.
 Hogy lássák szent színedet
 S áldják Istenségedet.

Más gyászzénekek.

Hozzád sír fel esdeklésünk,
 Élők s holtak Istene!
 Tőled kér világosságot,
 Oh, örök fény tengere!
 Tőled kér vigasztaló fényt
 Mely a kütfőhöz vezet,
 Mely tehozzád elvezesse
 A megtisztult lelkeket.

Mossa őket hófehérre
 A megváltó vérpatak,
 Melynek árja üdvözítve
 A keresztfáról fakad.
 Irgalmat kiált a szent vér,
 Mely érettünk ontatott;
 Add, hogy azt megnyerje minden
 Nevedben elhunyt halott.

Kiknek földi küzdelemhez
 Oh, Atyánk! erőt adtál,
 Adj irgalmat s győzedelmet
 Ott, hol többé nincs halál.
 Kiket jóságod teremtett
 S megváltott szereteted,
 Nagy irgalmad üdvözítse
 A kimult hív lelkeket.

Napja Isten haragjának,
Végét veti a világnak.
Ez szavuk a prófétáknak.

A szív tele rettegéssel
Lesz a Biró jövetével,
Hol kezdődik a számvétel.

A trombitaszó egyszerre
Lehat minden sírfenekre,
S kit-kit hí ítélőszékre.

Bámul természet és halál,
Hogy a földpor emberré vál
És a Biró elébe áll.

Az írott könyv megnyittatik,
Melyben minden foglaltatik
Valami megbíráltatik.

Ha a Biró ül ragyogva,
Semmi sem marad titkolva,
Minden megleszen bosszulva.

Akkor szegény, én mit tegyek,
Oltalmamra kiket vegyek,
Hol a szentek is rettegnek?

Ég s föld hatalmas Felsége,
Világ ingyen üdvössége!
Üdvözíts malaszt mélységek!

Kegyes Jézus! emlékezzél,
Hogy érettem kint szenvedtél,
Ments meg kit véreden vettél.

Kerestél, értem fáradván,
Megváltottál a keresztfán,
Munkád haszna háruljon rám.

Igaz te bosszúállásban,
 Légy bő a megbocsátásban,
 Míg nem állok számadásban.

Szűmbe szállva fohászkodom,
 Szégyen terül el arcomon;
 Könyörülj bűnös voltomon.

Ki Magdolnát feloldoztad
 És a latrot meghallgattad,
 Kegyed nekem is ajánltad.

Noha téled nem érdemlem,
 Tégy irgalmat mégis velem,
 Hogy a tűzkint elkerüljem.

Midőn ítélsz végsorsomról
 Juhaiddal állíts jobbról,
 Elválasztván a bakoktól.

Ha majd, kikre átkod lehull,
 Benyeli az égő pokol,
 Végy oda, ahol áldozol.

Halld meg ajkam könyörgését,
 Tekintsd szívem törődését,
 Nyugasztald meg élttem végét.

Az nap minden könnybe borul,
 Melyben a test hamujából
 Fölkelvén elődbe járul.

Akkor Jézus! nyujts irgalmat,
 Híveidnek adj nyugalmat,
 Szenteiddel közjutalmat. Amen.

TARTALOM:

I. RÉSZ.

	Oldal
Elmélkedések a tisztító-helyről a hó minden napjára	3—149

II. RÉSZ.

Imák és ájtatosságok a megholtakért. Reggeli és esti ima	150
Többféle ima a megholtakért	154
Bucsukkal egybekötött fohászok	164
Litánia a szenvedő-lelkekért	168
Rózsafüzér a szenvedő lelkekért	171
Ima a megholtakért a hét minden napjára	175
Kilencnapig ájtatosság a tisztító-helyen szenvedő lelkekért	179
Keresztúti ájtatosság a szenvedő lelkekért	189
Mise-ima a szenvedő-lelkekért	209
Gyónási és áldozási ájtatosság a szenvedő lelkekért	217
Énekek gyászmisékre	227

